YERALTI GÜNLÜKLERİ SERİSİ - 3

GREGOR

VE

KAN KEHANETİ

Açlık Oyunları Serisinin Yazarı

SUZANNE COLLINS

PEGASUS®

Suzanne Collins _ Yeraltı Günlükleri

Cilt3 Gregor ve Kan Kehaneti

Suzanne Collins _ Yeraltı Günlükleri

Cilt3 Gregor ve Kan Kehaneti

SUZANNE COLLINS

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 3

GREGOR

VE

KAN KEHANETİ

İngilizceden Çeviren:

BARIŞ SEVER

Cap'e

I. K I S I M

Salgın

BOLUM

1

regor, banyodaki aynadan kendine bir dakika boyunca duygusuzca baktı. Elindeki el

y

G azması parşömen kâğıdı açtı ve aynaya doğru tuttu. Kâğıdın aynadaki yansımasından 'Kan Kehaneti' isimli şiirin ilk kıtasını okudu. Her zaman olduğu gibi okuduğu satırlar midesini ağ-rıtmıştı.

Kapıya vuruldu. Sekiz yaşındaki kız kardeşi Lizzie'nin "Bot tuvalete girmek zorunda!" diyen sesini duydu.

Yukarı kısmından tuttuğu ucunu bırakınca parşömen kâğıt kendi kendine toplanmıştı. Hızlıca kot pantolonunun arka cebine sıkıştırdı ve görünmesini engellemek için ti-şörtüyle üzerini kapadı. Henüz kimseye bu yeni kehanetten bahsetmemişti ve gerekmedikçe de bahsetmeye kesinlikle niyeti yoktu.

Birkaç ay önce, Noel zamanında, New

York'un

yüzlerce

mil

altında

savaşın

parçaladığı Yeraltı ülkesinden evine

,9,

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 3

dönmüştü. Orası konuşan dev sıçanların, yarasaların, örümceklerin, hamam böceklerinin ve çeşit çeşit devasa yaratıkların yaşadığı bir yerdi. İnsanlar da yaşardı orada. 1600'lü yıllarda yeraltına yerleşip Regalia şehrini inşa eden, soluk tenli, eflatun gözlü insanlar... Regalialılar büyük olasılıkla hâlâ Gregor'un bir vatan haini mi yoksa bir kahraman mı olduğunu tartışıyorlardı. Son yolculuğunda 'Felaket' isimli beyaz bir bebek sıçanı öldürmeyi reddetmişti. Yeralthların çoğu için

bu affedilemez bir şeydi çünkü Felaket'in bir gün onların yok oluşuna neden olacağına inanıyorlardı.

Regalia'nın şu anki kraliçesi Nerissa, rahatsız edici bir geleceği görme yeteneğine sahip, kırılgan, çelimsiz bir genç kızdı. Gregor orayı terk ederken ceketinin cebine el yazmasını yerleştiren kişi oydu. Bunun tamamlanmasına yardım ettiği 'Felaket Kehaneti' olduğunu düşünmüştü.

Oysa elindeki yeni ve korkutucu bir başka kehanetmiş.

"Onu aynaya yansıtabilirsin," demişti Nerissa. Tersten yazılmıştı ve aynaya tuttuğu

zaman yansımasında beliren 'Kan Kehaneti' yazısı okunuyordu. Aynaya doğru tutmadığın sürece bir anlam veremezdin.

"Gregor hadi ama," dedi Lizzie banyo kapısını tekrar tıklatarak.

Kapıyı açtığında Lizzie'yi iki yaşındaki kardeşi Bot ile beraber bulmuştu. İkisi de şapka ve montlarını sıkıca giyinmişlerdi, üstelik bugün dışarı çıkmayacaklardı.

"Çişim geldi," diye ciyakladı Bot ve pantolonunu yarım yamalak indirerek tuvalete doğru ayaklarını sürümeye başladı.

• 10 '

GREGOR ve KAN KEHANETİ

"Tuvalete gitmek için önce pantolonunu tamamen indirmelisin" diye yüzüncü kez aynı şekilde öğretmeye çalıştı Lizzie.

Bot klozete tırmanmıştı bile. "Büyük kızım ben. Çişimi yapabiliyorum."

"Aferin

sana,"

dedi

Gregor

ve

başparmağını kaldırıp onu onayladı. Bot'un

sevinçten gözleri parlıyordu.

"Babam mutfakta bisküvi yapıyor, fırından

çıkarmış olmalı," dedi Lizzie. Ellerini birbirine

sürterek ısıtmaya çalışıyordu.

Evimiz buz gibiydi. Şehir rekor derecesinde

soğuk günler geçiriyordu ve eski kalorifer

borularımız

bu

soğuklarla

mücadele

edemiyordu. Apartmandakiler sorunu gi-

dermek için arıza merkezini tekrar tekrar

aramışlardı ama hiçbir şey olmamıştı.

"Çabuk bitir işini Bot. Bisküvi zamanı,"

dedi Gregor.

Koca bir rulo tuvalet kâğıdının neredeyse yarısını kopardı ve sözde altını temizledi. Yardım etmek istediğinizde "Hayır, kendim yapacağım," diyordu yalnızca.

Gregor onun ellerini yıkayıp kuruladığından emin olmak istedi, böylece çatlayan ellerine losyon sürebilirdi. Tam şişeyi dökmek üzereyken Lizzie kolunu tutmuştu.

"Dur, elindeki şampuan," dedi telaşla. Bugünlerde neredeyse her şey Lizzie'yi telaşlandırıyordu.

"Haklısın," dedi Gregor şişeleri değiştirerek.

Gregor çocuğun ellerine losyon sürerken, "Marmelat var mı Gre-Go?" diye umutla sordu Bot.

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 3

İsmini telaffuz ediş şeklini duyduğunda gülümsemiş-ti Gregor. Yaklaşık bir yıldır ona "Ge-Go' diyordu ama bu defa kazayla araya bir V harfi ekleyerek "Gre-Go' demişti.

"Üzüm marmelatı var' dedi Gregor.

"Yalnızca senin için aldım. Acıktın mı?"

"Ee - veet!" dedi Bot ve Gregor onu havaya kaldırdı.

Bot'u kucağında mutfağa götürürken içinde sıcak bir şeyler hissetmişti. Babası bir tepsi bisküviyi henüz fırından çıkarıyordu. Yalnızca çocuklarına kahvaltı hazırlamak kadar basit bir şey bile olsa, yeniden bir şeyler yapabildiğini görmek güzeldi. İki buçuk yıldan daha uzun bir süredir insanın kanını donduran, korkunç kan içici sıçanların tutsağı olarak kalmak babalarını hasta bir adam yapmıştı. Noel tatilinde eve geri döndüğünde özel bir ilaç getirmişti Yeraltı'ndan. Faydalı

olmuşa benziyordu. Ateşi daha az çıkıyordu, ellerinin titremesi durmuştu ve biraz kilo almıştı. Tam olarak iyileşmesi o kadar çabuk gerçekleşmeyecekti ama Gregor ilaçların işe yaramasını ve onun sonbahara kadar iyileşip lise kimya öğretmeni olarak görevine geri dönmesini umuyordu.

Gregor Bot'un bebekliğinden beri sahip oldukları plastik, kırmızı sandalyeye oturttu kızı. Küçük kız kahvaltının heyecanıyla ayaklarını sandalyesine vurarak tempo tutu-yordu. Gregor'un annesi maaşını ay başında aldığından dolayı bu zaman dilimlerinde genellikle paraları neredeyse tükenmiş oluyordu. Buna rağmen babası her birinin ta-bağına birer iyi haşlanmış yumurta ve ikişer bisküvi

koymuştu.

Bot'a

bir

bardak

sulandırılmış elma suyu vermiş-

• 12 •

GREGOR ve KAN KEHANETİ

lerdi -şişenin dibinde kalandan böyle

faydalanmışlardı- ve diğerleri de sıcak çay içti.

Babaları onlara büyükannelerine yemek

götüreceğini ve yemeye başlamalarını söyledi.

Zamanın

çoğunu

yatakta

geçiriyordu

büyükanneleri ve hava daha yumuşakken bile

böyle yapmıştı. Bu kış ise nadiren yatağından

dışarı çıkıyordu. Odasına elektrikli bir soba

koymuşlardı ve üzerinde de bir sürü yorgan

vardı. Yine de Gregor ne zaman onun yanına

gitse, elleri buz gibiydi.

"Maar-me-lat, Mar-me-lat, Mar-me-lat,"

dedi Bot şarkı söyler gibi.

Gregor bisküvilerini açtı ve içlerine birer kaşık dolusu marmelat koyup geri verdi. Alır almaz iştahla bisküvisini ısıran kızın yüzü marmelatla kaplanmıştı.

"Yalnızca ye onu, yüzüne sürme tamam mı?" dedi Gregor ve ikisi de kıkırdadı. Bot güldüğünde insan gülmeye başlıyordu çünkü ne zaman gülse ağzından şapşal bir hıçkırık sesi çıkıyordu ve yayılmaya devam ediyordu.

Gregor ve Lizzie kahvaltılarını hızlıca bitirdiler. Okula geç kalmamaları gerekiyordu. Tam masadan kalkmışlardı ki babalarının

"Dişlerinizi

fırçalayın"

diye

bağırdığını

duydular.

"Fırçalayacağım, elbette ki sıra bana gelirse," dedi Lizzie, Gregor'a sırıtarak. Bu, onların ailesine özgü bir şakaydı. Dairelerinde yalnızca bir tane banyo vardı ve Gregor'un kehaneti okumak için kendini uzun süreler oraya kilitlemesi herkesin dikkatini çekmişti. Annesi onun okuldaki kızlara daha yakışıklı

görünmek için uzun süreler banyoda kaldığı konusunda muzipçe sataşıyordu ve onu utandırmayı başarıyordu. Gerçekten de bir kız hakkında düşünüyordu ama o kız onun okuluna gitmiyordu. Ayrıca o kızın saçları hakkında ne düşündüğünü de umursamıyordu. Yalnızca yaşayıp yaşamadığını

merak

ediyordu.

Luxa. İkisi de 11 yaşındalardı ve o çoktan Regalia'nın kraliçesi olmuştu. En azından birkaç ay öncesine kadar öyleydi. Regalia konseyinin karşı çıkmasına rağmen Felaket'i öldürme görevinde ona yardım etmek için gizlice peşlerinden gelmişti. Labirentte Bot'un yaşamını kurtarmıştı ve küçük kız kardeşinin hamam böcekleriyle beraber kaçma-' sına olanak sağlamıştı. Peki, şimdi neredeydi Luxa? Ölüm ülkesinde kayıp mı olmuştu? Sıçanların tutsağı mı olmuştu? Ölmüş müydü? Yoksa bir mucize gerçekleşmiş ve evine mi dönmüştü? Bir de onun yarasası Aurora, kız kardeşini kötülerin elinden kaçıran Temp ve renkleri bile kokularından ayırt edecek kadar hassas bir burna sahip sıçan Tvvitchtip de vardı. Hepsi

arkadaşıydı.

Hepsi

de

görevde

kaybolmuşlardı. Geceleri rüyalarında, uyanık olduğu za-manlardaysa zihninde sürekli onları düşünüyordu.

Gregor Yeraltlılara onu gelişmelerden haberdar etmelerini söylemişti. Yeraltı'na açılan kapıları olan çamaşırha-nelerindeki metal ızgaradan bir mesaj iletmelerini bekle-mişti. Neden hiçbir haber yoktu? Neler oluyordu?

Luxa ve diğerleri hakkında bir şey bilmemek...

elindeki

kehanetin

gizemini

çözmeye çalışmak... ve bütün bu olanların hepsinin bir araya gelmesi Gregor'u çılgına çeviriyordu.

Bu

haldeyken

derslerine

odaklanmak ve ar-

kadaşlarma

her

şey

normalmiş

gibi

davranmaya çalışmak oldukça zor geliyordu. Aynı zamanda endişelerini ailesinden de gizlemek zorundaydı çünkü eğer Yeraltına geri dönme planından haberleri olursa bu onları çok telaşlandırırdı. Giderek kendini kaybeder gibi oluyordu, insanları duymuyor, her şeyi unutuyordu. Şu an olduğu gibi.

"Gregor, çantan," dedi babası tam onlar kapıdan çıkarken. "Belki bugün ihtiyacın olur diye düşünmüştüm."

"Teşekkür ederim Baba," dedi gözlerini kaçırarak. Yüzündeki endişeli ifadeyi görmek istememişti.

O ve Lizzie merdivenlerden aşağıya indiler, sokağa attıkları ilk adımda donmuşlardı. Korkunç, dondurucu bir rüzgâr kıyafetlerinde bulabildiği her boşluktan içlerine dolmuştu. Lizzie'nin soğuk havalarda yaşla dolan gözleri-ni görebiliyordu.

Buzla kaplı caddede zemin izin verdiği ölçüde hızla yürümeye başladılar. Neyse ki Lizzie'nin gittiği ilkokul yalnızca bir iki blok ötedeydi. Kendi yaşı için daha hassas olduğunu söylerdi anneleri. Büyükanneleri ise ne zaman Lizzie'yi kucaklasa "Bir gün kuvvetli bir rüzgâr seni alıp götürecek," derdi. Gregor onun bugün iyi olup olmadığını merak ediyordu.

"Okuldan sonra gelip beni alacaksın, değil mi? Gelecek misin?" diye sordu Lizzie okulun

giriş kapısında.

"Elbette," dedi Gregor ona sitem dolu bir bakış atarak. Geçen ay iki kere onu almayı unutmuştu. Lizzie öğretmenlerinin yanında oturup birilerinin gelip onu almasını bek-lemişti. "Geleceğim."

• 15 •

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 3

Gregor neredeyse bir rahatlama hissiyle karların arasından geçerek dondurucu rüzgâra karşı yürüdü. Dişleri soğuktan takırdamasına rağmen en azından şimdi kimse düşünceleri ile arasına girmiyordu. Düşünceleri aniden ayaklarının altında çok derinlerde bir yerdeki Yeraltı Diyarı'nda şu an neler olup bittiğine kaydı. Onun da aşağı inmesi yalnızca an meselesiydi, bunu biliyordu. Bu yüzden zamanının

çoğunu

kendini

banyoya

kilitleyerek yeni kehanet üzerinde çalışıp korkutucu sözlerini anlamaya çalışarak ve umutsuz da olsa sıradaki meydan okumaya hazırlanarak geçiriyordu. Yeraltlılarm kaderi ona bağlıydı.

Ah şu Yeraltlılar! Başlangıçta sessizliklerini hoşgöre-biliyordu ama artık bu onu çılgına çeviriyordu. Yalnızca Luxa'ya ne olduğu hakkında en ufak bir fikri olmadığı için değil, iri, siyah, sadık yarasası Ares'e ne olduğu hakkında da hiçbir bilgisi yoktu. Ares ve Gregor birbirlerine bağlanmışlardı ve ne olursa olsun birbirlerini koruyacaklarına yemin etmişlerdi. Felaket'i bulmak için çıktıkları yolculuk tüyler ürperticiydi ama Ares ve Gregor arasındaki ilişkiyi iyice sağlamlaştırmıştı. Ne yazık ki Ares yarasalar ve insanlar tarafından dışlanmıştı. İlk bağı olan Henry'nin düşüp ölmesine izin verip onun

yerine Gregor'un yaşamını kurtarmıştı. Henry vatan haini olmasına ve Ares doğru olan yapmasına rağmen Yeraltlılar ondan nefret etmişlerdi. Ayrıca teknik olarak Gregor'un işi olmasına rağmen Felaket'i öldürmediği için de suçlamışlardı onu. Gregor onun ne yaptığı ve nerede olduğu konusunda kendini kötü hissediyordu.

Okul kapısını açar açmaz düşüncelerini

Yeraltı ülke-

sinden matematik ödevine kaydırmayı denedi. Her cuma ilk iş olarak sınava girerlerdi. Ardından yarı sahada basketbol oynarlardı, sonra da fen bilgisi dersinde bir çeşit şeker kristallerini inceledikten sonra öğle yemeği zamanı gelirdi. Gregor'un midesi kantine gitmeden

tam

bir

saat

öncesinden

guruldamaya başlardı. Soğuk ve evdeki yiye-

cek sınırı yüzünden her zaman aç olurdu.

Okulda ücretsiz öğle yemeği dağıtılırdı ve

sevmediği yemekler olsa bile tepsisinde ne var

ne yok yerdi. Ne şans ki cuma günü piz-za

günüydü ve pizzaya bayılırdı.

'İşte, benimkini de al," dedi arkadaşı

Angelina taba-ğındaki pizza dilimini onunkine

aktararak.

"Stresten

kesinlikle

yemek

yiyemiyorum." Okul oyunu bugün başlaya-

caktı ve o da başroldeydi.

"Tekrar etmek ister misin sözlerini?" diye

sordu ona Gregor.

Aniden oyun metnini elinde bulmuştu bile.

"İlgini çektiğine emin misin? Bak, ben tam burada giriyorum."

İlgilenip ilgilenmediğini bilmiyordu. Gregor ve arkadaşı Larry, Angelina'nın provalarına altı haftadır yardım ediyorlardı. Soğuk ve kuru hava Larry'nin astımını kötü-leştirmişti ve sesli okumak onu öksürtüyordu. Şiddetli bir astım krizi geçirdiği geçen haftadan beri hastanedeydi ve döndüğü halde hâlâ atlatmışa benzemiyordu.

"Eğer bir şeyi unutursan çok da önemli değil," demişti Larry, gözlerini yukarı kaldırmadan bir şeyler çizmeye devam ediyordu.

• 17 -

YERALTİ GÜNLÜKLERİ - 3

"Böyle söyleme!" dedi Angelina bir solukta.

"Kötüleşebilirsin, tıpkı geçen seferki oyunda olduğu gibi," dedi Larry.

"Evet, bununla nadiren başa çıkılabilir," diyerek onu onayladı Gregor.

Angelina geçen oyunda harikaydı. Üçü de böyle olduğunu biliyordu. Sevindiğini belli etmemeye çalıştı.

"Ne olmuştun yine, bir çeşit böcek mi?" dedi Gregor.

"Kanatlı bir şeyler," dedi Larry.

Külkedisi'nin kentte geçen bir uyarlamasında iyilik perisi olmuştu.

"Artık başlayabilir miyiz?" dedi Angelina.

"Kendimi tamamen

küçük

düşürmek

istemiyorum bu gece."

Gregor onunla beraber çalıştı. Gerçekten de ilgilenmiyordu. Yine de ona yardım ederken karanlık düşüncelerden bir süreliğine de olsa uzaklaşıyordu.

"Aklını Yerüstü'nde tut" dedi kendi kendine. "Yoksa kafayı yiyeceksin!"

Günün geri kalanında bunu yapmayı başardı. Derslerine yoğunlaştı, Lizzie'yi okuldan aldı, sonra da Larry'nin evine gitti. Larry'nin annesi dışarıdan Çin yemeği sipariş etmişti. Yedikten sonra oyunu izlemeye gittiler. Eğlenceliydi, rolünü en iyi oynayan Angelina olmuştu. Eve gittiğinde akşam yemeğinden ayırdığı bir cep dolusu şans kurabiyesini kız kardeşlerine verdi. Bot şans kurabiyesinin ne olduğunu bilmiyordu, kurabiyeleri içlerindeki fal kâğıtlarıyla beraber yemeye kalkmıştı.

■ 18 ■•

GREGOR ve KAN KEHANETİ

Her zamankinden daha da erken gittiler yatmaya çünkü bu soğukta yapacakları daha iyi bir şeyleri yoktu. Gre-gor yalnızca battaniyesini değil, montunu ve birkaç havluyu da üzerine örtmüştü. Anne ve babası gelip iyi geceler dilediler. Bu kendini güvende hissettirmişti. Uzun yıllar boyu babası evde yoktu, geldiğindeyse bunu yapamayacak kadar hastaydı. Ebeveynlerinin her ikisine birden sahip olmak onun için gerçek bir servet değerindeydi.

Her şey yolundaydı, aklını yerüstünde tutmayı başarmıştı. Ta ki babası ona iyi geceler dilemek için gelip sarıldığında kulağına

"Haber yok," diye fısıldayana kadar.

O ve babası bir sistem üzerine çalışmışlardı.

Gregor'un annesi çamaşırhaneyi yasaklamıştı

geçen yaz. Onu bu yüzden suçlayamazdınız.

Son birkaç yılda önce kocası, ardından Gregor

ve Bot çamaşırhanedeki geçitten Yeraltı

Diyarı'na düşmüşlerdi. Onların ortadan

kaybolmaları oldukça acı vericiydi. Annesinin

ailesini duygusal ve ekonomik olarak bir arada

tutmayı nasıl becerdiğini anlayamı-yordu

Gregor. İnanılmaz biriydi. Çamaşırhane ile

ilgili en ufak şey onu çılgına çeviriyordu.

İşin

kötüsü,

bu

durum

Gregor'un

Yeraltı'na inen geçidi kontrol etmesini

imkânsız kılmıştı. Ama babası onun yeni bir

haber alamadığı için nasıl kötü hissettiğini

biliyordu ve onun için çamaşırhanede yeni bir mesajın olup olmadığını kontrol edecekti. Elbette bunu annesine söylemediler çünkü bu onu yalnızca üzerdi. Onun için her şey çok farklıydı. Yeraltı Diyarı'nda hiç bulunmamıştı. Ona göre yeraltında yaşayan herkes bir şekilde kocasının ve çocuklarının kaçırılmasından sorumluydu. Ama aşağıda bir yerde Gregor

 ve babasının arkadaşları vardı.

Haber yoktu. Tek bir kelime bile. Gregor uykuya dalana kadar gözlerini karanlıkta bir noktaya dikti, uyuduğunda ise korkunç rüyalar gördü.

Ertesi sabah geç kalkmıştı, saat onda Bayan Cormaci'nin dairesinde olması gerektiği için acele etmek zorundaydı. Her cumartesi yardım etmek için oraya giderdi. Zaman kadının

durup dururken sırf onun yapması için işler yarattığını fark ediyordu çünkü Gregor ve ailesinin paraya ihtiyacı olduğunu çok iyi biliyordu. Ama havalar kötüleştikçe gerçekten de Gregor'un yardımına tam anlamıyla ihtiyaç duyuyordu. Soğuk hava eklem ağrılarını artırmıştı ve buzlu kaldırımlarda yürümekte zorlanıyordu. Yere düşmek ve kalça kemiğini kırmak hakkında uzun uzun konuştu. Gregor ise şu anda parasını kazanıyor olduğu için oldukça mutluydu.

Bugün yapılması gereken bir sürü iş vardı.

Kuru

te-mizlemeci,

manav,

postane

ve

kırtasiye gidilecek yerler listesindeydi. Her zaman olduğu gibi Bayan Cormaci önce ona yiyecek bir şeyler hazırladı. "Bir şeyler yedin

mi?" diye sordu. Yememişti ama henüz yanıt vermesine fırsat kalmadan, "Boşver, bu soğukta insan iki kere yemeli," diye kendi kendine yanıt verdi Bayan Cormaci. Bir tabak dolusu dumanı tüten yulaf ezmesi getirdi, üzeri kuru üzüm ve kahverengi şekerle kaplıydı. Bardağına, portakal suyu da doldurduktan sonra birkaç dilim ekmeğe tereyağı sürüp yanına koydu.

Yemeğini bitirdiğinde kendini en kötü hava koşulla-

rıyla bile mücadele edecek kadar güçlü hissetmişti Gregor. Elindeki listeyi takip ederek bir dükkândan ötekine koştu. Neyse ki dükkânlardaki kuyruklar sayesinde buzlarını çözecek fırsatı buluyordu. Bayan Cormaci'nin siparişlerini tamamlayıp geri döndüğünde mutfaktaki masanın üzerinde ödül olarak onu

bekleyen bir fincan sıcak çikolata bulmuştu. Az sonra o ve Bayan Cormaci yaşı yüzünden halledemediği işler için bankaya ve likör dükkânına gittiler. Dışarı çıkar çıkmaz Bayan Cormaci hassaslaşmıştı. Buzlanmış zeminde Gregor'un koluna sıkıca tutundu. Cadde boyunca insanlar yüzlerini yarıya kadar atkılarıyla sarmalamış halde yürüyor, taksiler yol dışına doğru hafif kayarak manevralar yapıyordu.

Neyse

ki

Bayan

Cormaci

bankamatik-lere güvenmiyordu, böylece içeri girip sıralarını beklemek zorundayken ısınma şansına sahip olacaklardı. Bankanın ardından likör dükkânına gittiler, Bayan Cormaci arkadaşı Eileen'in doğum günü için bir şişe kırmızı şarap aldı. Eve dönerlerken Bayan

Cormaci'nin elleri soğuktan uyuşmuştu, tam da Gregor kapıyı açarken elindeki şişeyi apartmanın önünde yere düşürdü. Kırılan şişeden dökülen şarap giriş kapısındaki paspas ve kapı girişindeki koridor boyunca etrafa yayılmıştı.

"Ne yapalım, Eileen artık şekerleme ile idare edecek," dedi Bayan Cormaci. "Elimde açılmamış çok güzel bir kutu kremalı çikolata var. Birileri bana Noel'de vermişti. Umarım veren kişi Eileen değildi." Gregor'a uzak durmasını söyleyip cam kırıklarını temizledi ve işini bitirince ona eliyle işaret etti. "Gel hadi, bu paspası leke iyice içine işlemeden çamaşırhaneye götürsek iyi olur."

- 21 •

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 3

Çamaşırhane! O deterjan ve leke çıkarıcıyı dolaptan çıkarmaya gitmişken Gregor ona eşlik etmemek için bir bahane bulmaya

çalışıyordu. Şöyle söyleseydi saçma geleceğine emindi: "Şey sizinle gelemem çünkü annem dev bir sıçanın ortaya çıkıp beni yeraltına götürmesinden ve yemesinden endişe ediyor." Aslında düşününce insan çamaşırhaneye gitmemek için bir neden bulamıyordu. Sonuçta gitti de...

Bayan Cormaci paspasın üzerine biraz leke çıkarıcı sprey sıktı ve çamaşır makinelerinden birinin içine yerleştirip deterjan ekledikten sonra makineyi çalıştırdı. Makinenin içine atmak için bozuk para ararken bile elleri hâlâ , soğuktan kaskatıydı. Beton zemine bozuk paralarından birini düşürdü ve yuvarlanan para en uzaktaki makinenin önüne kadar gitti.

Gregor hayal görmediğinden emin olmak için gözlerini ovuşturdu ve tekrar baktı. Hayal görmüyordu. Demir ızgara ile duvar arasında sıkışmış bir parşömen kâğıdı vardı.

BOLUM

2

İyimisin orada?" diye sordu Bayan Corma-ci makineye deterjan boşaltırken.

"Evet, iyiyim," dedi Gregor ve bir kez daha gözlerini ovuşturdu. Yere düşen bozuk parayı aldı ve metal ızgaraya sıkışmış kâğıdı hemen çekip almamak için direndi. Hiçbir şey olmamış gibi bozuk parayı kadına geri verdi.

Bayan Cormaci parayı makinenin içine attı ve çalıştırdı. "Öğle yemeği için hazır mısın?" dedi.

Asansöre doğru ilerleyen Bayan Cormaci'yi takip etmekten başka çaresi yoktu. Onun önünde parşömeni alamazdı. Ne olduğunu öğrenmek isteyebilirdi ve kadının hep şüphelendiği bu konuda Yeraltı ülkesinde başlarına gelenleri kapamak için uydurdukları yalan gibi bir şeyi yeniden uyduramazdı,

inandırıcı

da

olamazdı.

Çamaşırhaneye

gitmemek için bile bir bahane uyduramamıştı.

Dairenin arka tarafında Bayan Cormaci ev

yapımı

-23 -

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 3

tavuk çorbası ısıttı ve ikisi için birer büyük kâse doldurdu. Gregor yemeğini mekanik hareketlerle yedi ve yarım yamalak dinlemesine rağmen hiç bitmeyecekmiş gibi görünen sohbete katılmaya çalıştı. Pastalarını da yedikten sonra Bayan Cormaci saatini kontrol etti: "Sanırım paspası kurutucuya atma zamanı gelmiştir," dedi.

"Ben atarım!" diye hızla ayağa fırladı, sandalyesi yere düşmüştü. Hemen düşen sandalyeyi kaldırdı. "Affedersiniz. Ben bu işi halledebilirim."

Bayan Cormaci ona garipsemiş bir ifadeyle

baktı. "Tamam."

"Demek istiyorum ki bu aslında iki kişilik bir iş değil," dedi omuz silkerek Gregor.

'İşte bu konuda haklısın," dedi yaşlı kadın, avucuna döktüğü bozuk paraları dikkatle incelemeye başladı. "Neden sizinkiler artık çamaşırhaneyi kullanmıyor?"

"Ne?" Onu savunmasız yakalamıştı bu soru.

"Neden sen ve annen çamaşırlarınız için onca yol kat edip Butcher çamaşırhanesine gidiyorsunuz?" diye sordu. "Bizimkiyle aynı fiyat, kontrol ettim."

"Çünkü oradaki... çamaşır makineleri... daha büyük," dedi Gregor. Gerçekten de öylelerdi. Tamamen doğruyu söylememiş olsa da tamamen yalan da söylememişti.

Bayan Cormaci ona dik dik baktı, kafasını salladı. "Peki, git paspası kurutucuya at o halde," dedi.

Asansör çok yavaş hareket ediyor gibiydi. İnsanlar iniyor, biniyordu. Kadının biri asansör kapısını tuttu, Gregor'a sanki bir saat sürmüş gibi gelen bir sürede çocu-

-24 -

GREGOR ve KAN KEHANETİ

ğu gidip şapkasını almış, geri dönmüştü.

Gregor çamaşırhanede belli ki bir aydır

çamaşır yıkamayan birkaç adamın tam altı

makineye çamaşır doldurmasını bekledi.

Gregor paspası metal ızgaranın hemen

yanındaki kurutucuya yerleştirdi, adamlar

gidene

kadar

oyalandı.

Etrafta kimse

kalmayınca parşömen kâğıdı aldı. Gömleğinin

koluna yerleştirip dışarı çıktı. Asansörden

kaçınıp merdiven boşluğuna yöneldi, kapıyı

arkasından sıkıca kapadı. Kimse onu burada

rahatsız edemezdi.

Parşömen kâğıdı kolunun altından çıkardı,

elleri titreyerek okumaya başladı:

Sevgili Gregor

Acilen buluĢmalıyız. Saat Yerüstü'nde dört olduğunda Ares'in seni bıraktığı merdivenlerde olacağım. Senin merhametine sığınıyoruz. "Kan Kehaneti" üzerimizde.

Lütfen arkadaĢlarını ihmal etme

Vikus

Gregor notu ezberleyene kadar üç defa daha okudu. Beklediği şekilde bir not değildi. Luxa ve diğer kayıp arkadaşları ile ilgili hiçbir şey yazmıyordu. Ares hakkında da bir şey yoktu. Bütün bunlar yerine yalnızca bir acil yardım çağrısıydı.

Kan Kehaneti üzerimizde.

"işte başlıyor," diye düşündü Gregor.

Kalbi, onu sarmalayan korku hissiyle daha hızlı çarpmaya başlamıştı. "Kan Kehaneti."

Ara sıra bakıp anlamını çözmeye çalıştığı

kehaneti okumak için bir aynaya ihtiyaç duymuyordu artık. Şimdi olanları tüm kalbiyle hissedebiliyordu.

Sinir bozucu televizyon reklamlarmdaki şarkılar gibi kafiyeli sözcüklerden, tekerlemelerden başka bir şey yoktu kâğıtta. Merdivenleri tırmanırken beyninde dönmeye başlamıştı sözler.

SICAKKAN ARTIK ÖLÜMCÜL BĠR SALGIN SOLUĞUNU KESECEK, TENĠNĠ ĠĞARETLEYECEK VE KADERĠNĠZĠ MÜHÜRLEYECEK YERALTINI BĠR TABAĞA ÇEVĠRECEK DÖNECEK, DÖNECEK VE YĠNE DÖNECEK NE OLDUĞUNU GÖRECEK, ZAMANINI

BĠLEMEYECEKSĠN,

ĠLAÇ VE HATA BĠRBĠRĠNE DOLANACAK,

BÖYLECE TEK ASMAYI OLUġTURACAK.

YUKARIDAKĠ SAVAġÇIYI GETĠR.

EĞER HÂLÂ YÜREĞĞNDE SEVGĠ EGEMENSE.

PRENSESĠ YA DA UMUTSUZLUĞU GETĠR,

BÖCEKLER ONSUZ ĠLGĠLENMEZLERSE.

DÖNECEK, DÖNECEK VE YĠNE DÖNECEK

NE OLDUĞUNU GÖRECEK, ZAMANINI

BĠLEMEYECEKSĠN,

ĠLAÇ VE HATA BĠRBĠRĠNE DOLANACAK,

BÖYLECE TEK ASMAYI OLUġTURACAK.

■26-

GREGOR ve KAN KEHANETİ

KANI KIRMIZI VE SICAK AKANLAR.

ĠLACI BULMAYA KATILMALI.

ĠLACIN BEġĞĞĞNDE,

KANI KĠRLETEN ġEYLE BULUġMALI.

DÖNECEK, DÖNECEK VE YĠNE DÖNECEK

NE OLDUĞUNU GÖRECEK, ZAMANINI

BĠLEMEYECEKSĠN,

ĠLAÇ VE HATA BĠRBĠRĠNE DOLANACAK,

BÖYLECE TEK ASMAYI OLUġTURACAK.

KEMĠRGENLER VE ĠNSANLAR TARAF

OLACAK,

ĠÇLERĠNE NEFRET OTURACAK.

SAVAġ BAYRAKLARI DALGALANIRSA,

SICAKKANLILAR YERALTINI KAYBEDECEK.

DÖNECEK, DÖNECEK VE YĠNE DÖNECEK

NE OLDUĞUNU GÖRECEK, ZAMANINI

BĠLEMEYECEKSĠN,

ĠLAÇ VE HATA BĠRBĠRĠNE DOLANACAK,

BÖYLECE TEK ASMAYI OLUġTURACAK.

Gregor o adamın yazdığı iki kehanette de

sağ

kalmayı

başarmıştı.

Sandwichli

Bartholomew. Şimdiki New York'un çok

altında yeraltına insanları götüren, Regalia

şehrini kuran kişiydi. Öldüğü zaman arkasında bıraktığı taş odanın duvarları geleceğe yönelik yazdığı kehanetlerle

• 27-

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 3

doluydu. Yalnızca insanlar için değil, diğer türler için de onun öngördüğü şeyler doğruydu ve gerçekleşecekti.

Gregor, Sandwich'in öngörülerini aşağıdan yukarıya okudu, onunla ilgili ne hissettiğini düşündü. Bazen onlardan nefret ettiği anlar olmuştu. Çoğu zaman ilk bakışta birden fazla anlama geliyormuş, oldukça esrarhymış gibi görünse de bazen iyi yol göstericiler oldukları kesindi. Genellikle içerisinden beklenen anlamı çıkarabiliyordun. Tıpkı bunun gibi:

SICAKKAN ARTIK ÖLÜMCÜL BĠR

SALGIN SOLUĞUNU KESECEK,

TENĠNĠ ĠĝARETLEYECEK VE

KADERĠNĠZĠ MÜHÜRLEYECEK.

YERALTINI BĠR TABAĞA

ÇEVĠRECEK.

Gregor ölümcül bir salgının olacağını ve birçok insana bulaşacağını anlamıştı buradan. Yalnızca insanları da değil, bütün sıcakkanlıları etkileyecekti. Yeraltında yaşa-yan yarasa ve sıçanları da içerebilirdi... Diğer türleri nasıl etkileyeceğinden kesinlikle emin değildi. Peki, şu "tabak" ile ilgili korkutucu dörtlüğe ne demeli? Herkesin işi bitecek mi denilmek isteniyordu?

YUKARIDAKĠ SAVAġÇIYI GETĠR

EĞER HÂLÂ YÜREĞĠNDE SEVGĠ

EGEMENSE.

PRENSESĠ YA DA UMUTSUZLUĞU GETĠR,

BÖCEKLER ONSUZ ĠLGĠLENMEZLERSE.

• 28 •

GREGOR ve KAN KEHANETİ

Savaşçının Gregor olduğu ortadaydı, kendisini kandırmasına gerek yoktu. Savaşçı olmayı istememişti. Dövüşmekten nefret ediyordu ama nefret ettiği şeyde oldukça iyiydi. Savaşçı olarak iki kehanette de görevini başarıyla tamamladıktan sonra onların yanlış kişiyi seçtiklerine inanmaktan vazgeçmişti.

O halde Prenses kim oluyordu... Bot olmasın diye umut ediyordu. Sürüngenler - Yeraltılarm hamam böceklerine taktıkları isim buydu- öyle olmadığı halde, Bot'a Prenses diye sesleniyorlardı.

Belki de hamam böceklerinin izleyecekleri kendi prensesleri vardı.

Diğer mısralar insanların ve kemirgenlerin -sıçanlar- bir araya gelip salgının çaresini bulmaya çalışacaklarından bahsediyor gibi görünüyordu.

Hah,

buna

bayılacaklar!

Yalnızca

yüzyıllardır

birbirlerini

öldürmüşlerdi, ne vardı ki bunda. Sonrasında eğer işler yolunda gitmezse Sandwich'in her zamanki tahmini her şeyin paramparça olacağı ve sonunun geleceği yönündeydi.

Gregor, Sandvvich'in daha önce hiç neşeli bir kehanette bulunup bulunmadığını merak etti. Huzur ve barışla ilgili, mutlu sonla biten kehanetler... Büyük olasılıkla bulunmamıştır. 'Kan Kehaneti'nde onu çılgına çeviren şey dört kez tekrar edilen dörtlüktü. Sandwich

sanki bu bölümü zorla aklına sokmak istemişti.

DÖNECEK, DÖNECEK VE YĠNE DÖNECEK

NE OLDUĞUNU GÖRECEK, ZAMANINI

BĠLEMEYECEKSĠN,

- 29 -

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 3

ĠLAÇ VE HATA BĠRBĠRĠNE

DOLANACAK, BÖYLECE TEK

ASMAYI OLUġTURACAK.

Ne anlama geliyordu? Hiçbir şekilde bir

anlam

verememişti.

Vikus'la

konuşmak

zorundaydı. Luxa'nın büyükbabası olmakla

birlikte Regalia'da Sandwich'in kehanetlerini

en iyi yorumlayabilen, Gregor'un en çok

etkilendiği nisanlardan biriydi. Hiç kimse

açıklayamasa bile o yapabilirdi.

Gregor evin girişinde demir korkuluklara

tutunmuş halde durakladığını fark etti. Orada ne kadar zaman geçireceğinden emin değildi. Şimdi Bayan Cormaci ile işlerini bitirip eve dönmek zorundaydı.

Geri dönmesi çok uzun sürdüyse de, Bayan Cormaci fark etmemiş görünüyordu. Her zamanki gibi ona kırk dolar ve yanında da ailesi için bir tencere dolusu güveç vermişti. Gregor tam ayrılmak üzereyken, boynuna bir atkı daha sarmıştı. "Bende bir atı bile boğacak kadar çok atkı var," demişti Bayan Cormaci, asla onu eli boş göndermezdi.

Eve geri döndüğünde babasını mutfakta yalnız bulmuştu, çabucak Vikus'tan gelen mektubu gösterdi. Kâğıdı okuyan babasının yüzü mezar taşı gibi olmuştu.

"Kan Kehaneti. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun, Gregor?" diye sordu.

Tek bir sözcük bile kullanmadan başını sallayarak yanıtladı Gregor, kâğıdı yuvarlayıp

cebine yerleştirdi. Birçok kez okuduğu için kâğıt kirlenmiş, buruşmuştu.

- 30

GREGOR ve KAN KEHANETİ

"Ne zamandır bu kehanet sende?" diye sordu babası.

"Noel'den beri/' dedi.

"Sizi endişelendirmek istemiyordum."

"Eğer bir şeyleri benden saklamaya devam edersen o zaman endişelenmeye başlayacağım/' dedi babası. "Daha fazla gizli saklı yok. Anlaştık mı?"

Gregor başını sallayarak onayladı. Babası parşömen kâğıdı yeniden açıp okudu, aklı karışmış gibi görünüyordu.

"Tersten yazılmış," dedi Gregor. "Ama onu bütün kalbimle anlayabiliyorum," dedi ve

kehaneti zihninden ezbere okudu.

"Kanla bulaşan bir hastalık kulağa pek de güzel gelmiyor," dedi babası.

"Doğru, birçok insan hasta olacağa benziyor," dedi Gregor.

"Vikus senin tekrar yeraltına inmen gerektiğini çünkü sana ihtiyaçları olduğunu düşünüyor. Biliyorsun annen yeniden böyle bir şey olmasına izin vermeyecek," dedi babası.

Biliyordu. Annesinin kehanet lafını duyar duymaz hissedeceği korkuyu hayal etmek zor değildi. Babası ortadan kaybolduktan sonra hiç sona ermeyecekmiş gibi gelen gecelerini mutfaktaki bu masada yalnız başına oturarak geçirmişti. Önceleri ağlamıştı. Ardından suskunlaşmıştı. Parmaklarını masa örtüsünün üzerinde gezdirirdi. Sonra hiç hareket etmemişti. Büyük olasılıkla Bot kaybolduğunda daha da kötü olmuştu. Onu yeniden bu hale düşürebilir

miydi?

"Hayır,

bunu

ona

yapamam!" diye düşündü. O anda beyni

Yeraltı'ndaki arkadaşlarının görüntüleriyle

•.31 •

YERALTI

GÜNLÜKLERİ - 3 dolmuştu.

Eğer gitmezse hepsi ölebilirdi.

"En azından Vikus'un söyleyeceklerini

dinlemek için gitmek zorundayım baba/' dedi

Gregor. Sesi heyecandan boğulur gibi olmuştu

bunu söylerken. "En azından neler olduğunu

bilmek zorundayım! Yani bu kâğıdı parçalayıp

sanki hiç elime geçmemiş gibi davranamam."

"Pekâlâ, gidip ne söyleyeceğini anlayacağız.

Ama tutamayacağın sözler verdirmesine izin

verme," dedi babası.

Bir süreliğine onlara uğrayan Bayan

Cormaci'ye sinemaya gitmeyi düşündüklerini söylediler. Gregor'un kız kardeşlerini ve büyükannesini ziyaret etme şansına sahip olduğu için memnun görünüyordu. "Gidin ve keyfinize bakın. Baba oğul baş başa zaman geçirmeye ihtiyacınız var," dedi.

Evet, zaman geçireceklerdi ama pek de o anlamda bir zaman geçirme olmayacaktı.

Çıkmadan önce Gregor yanma güçlü, sağlam bir cep feneri aldığından emin olmak istedi. Babasının büyük bir demir çubuk alıp ceketinin içine sakladığını görmüştü. Gregor ilk önce koruma amaçlı aldığını sanmıştı ama babası şöyle fısıldamıştı: "Kayalar için."

Ares'in onları her zaman bıraktığı noktada Central Park'tan yeraltına inen merdivenler vardı. Kalın bir taş plaka girişi kapatıyordu. Bu havada muhtemelen donmuş olmalıydı. Saat dörtte Vikus ile buluşabilmek için taksi tutmak zorunda kalmışlardı. Gregor

metroya kadar yürümenin babasını çok yoracağını düşünmüştü. Caddeden ağaçlar arasındaki Yeraltı'na inen geçide yürümek bile onu yormuş

• 32 -

GREGOR ve KAN

KEHANETİ gibi görünüyordu.

Dondurucu soğukta Central Park neredeyse bomboştu. Birkaç ziyaretçi başlarını iyice örtmüş ve elleri ceplerinde hızla gelip geçmişti. Gregor'un taş plakayı açıp gizli geçidi ortaya çıkardığını kimse fark etmemişti.

"Birkaç dakika erken geldik," dedi Gregor karanlığın içine, aşağıya doğru göz atarak.

"Belki Vikus da biraz erken gelmiştir. Hadi aşağıya inelim. En azından şu rüzgârdan korunuruz."

Karanlık

tünelden

aşağıya

inmeye

başladılar. Gregor demir çubuğu yanına

aldığından emin olmak istedi. Çünkü taş plaka

her an donabilir ve tekrar dışarı çıkamayıp

geçitte sıkışıp kalabilirlerdi. Taş plakayı

geçidin üzerine kapadı ve gün ışığının

girmesini engellemiş oldu. Her yer zifiri

karanlıktı.

Cep

fenerini

çıkardı

ve

merdivenlere doğru tutup yollarını aydınlattı.

"Ares genellikle aşağıda beni bekliyor

olur," dedi Gregor. Aşağıya inmeye devam etti,

babası da dikkatli adımlarla onu takip

ediyordu.

Merdivenler insan yapımı ve terk edilmiş

gibi görünen bir tünele çıkmıştı. Hava ağır,

soğuk ve nemliydi. Parktan ses gelmiyordu

ama tünel duvarları boyunca bir farenin ayak sesleri belli belirsiz duyuluyordu.

Yere ulaşmasına son birkaç adım kala dönüp babasına baktı, daha yolun yarısındaydı. "Acele etme. Henüz burada değil."

Sözler ağzından çıkar çıkmaz keskin bir rüzgâr elindeki feneri uçurmuştu. Başını çevirdiğinde kürklü bir siluetin

gölgeler arasından ona doğru sıçradığını görür gibi oldu. Sıçan onu bekliyordu.

34

BOLUM

3

regor elindeki demir çubuğu savurdu ama sıçan onu dişleriyle yakalamış, elinden çekip Ga lmıştı. Tam yere düşmek üzereyken havalandığını hissetmişti. Demir çubuk elinden karanlığın içine doğru düşerken kendisinin de düşeceğini sanmış, yüzünü eliyle kapamıştı.

"Gregor!"

Sıçanın onu yere serip pençeleriyle göğsüne bastırdığı sırada babasının acı dolu feryatlarını duyabiliyordu. Sıcak bir dalga yanaklarını sarmıştı. Geriye doğru hamle yapmaya çalıştı ama yararı yoktu.

"Zavallı. Ah, zavallı." Tanıdık bir ses kulağına fısıldamıştı.

Gregor bir anlığına rahatlamış gibi hissetse de hemen ardından öfke bedenini sarmıştı.

"İnsene üstümden!"

Sıçan kolayca daha rahat bir pozisyon almıştı. "Görüyorsun, ışığını kaybettiği anda az daha ölecekti."

Cep fenerinin ışığı gözlerini almıştı. Gregor gözlerini

kısarak yaklaştı. Babasını görmüştü ve elinde bir kaya parçasıyla onlara doğru geliyordu.

"Onu serbest bırak!" diye bağırdı elindeki kaya parçasını kaldırarak.

"Endişelenme baba. O yalnızca Ripred," dedi ve toparlanmaya çalıştı ama sıçan belki de bir ton ağırlığındaydı. "Arkadaşım," dedi babasını tehlikede olmadığına ikna edebilmek

için, her ne kadar ona arkadaş demesi biraz uzun sürmüşse de.

"Ripred mi?" dedi babası. "Ripred." Kalbi küt küt atıyordu ve gözleri sanki bu isme bir anlam vermeye çalışıyormuş gibi kısılmıştı.

"Evet, oğluna canlı kalması için bir sürü öğüt verdim ama onun hiçbirini dinlediği yok," dedi. Ripred kalktı ve pençesini yavaşça Gregor'un üzerinden kaldırdı. Sıçanın korkunç yüzü suçlayıcı bir ifadeyle bakıyordu.

"Ekolokas-yon tekniğini çalışmıyorsun, değil mi?"

"Çalışıyorum!" diye bağırarak yanıt verdi Gregor.

"Kız kardeşimle alıştırma

yapıyorum."

Doğruydu, her ne kadar daha çok Lizzie onu çalışmaya zorladığı için de olsa çalışmıştı. Ödevler konusunda çok itinalı bir kızdı. Ripred'in Gregor'a ekolokasyon çalışmaları yapmasını söylediğini öğrendiğinden beri bu işi çok ciddiye almıştı. Haftada en az bir kez onu apartman içerisinde bir yere sürüklüyor - koridor, giriş ya da merdiven boşluğu- ve gözlerini bağlıyordu. Onu bulmak için dilini şaklatıyordu Gregor. Dilini şaklattığı zaman çıkan ses dalgalarının kıza çarpmasını ve bir şekilde ona çarpıp geri dönünce

onu bulmasını sağlaması gerekiyordu. Ama kızın yoğun çabalarına rağmen Gregor'un ekolokasyon yeteneğini pek fazla geliştirdiği söylenemezdi.

Ripred'e karşı kendini savunma ihtiyacı

hissetmişti. "Bak, sana bu ekolokasyon

zımbırtısının

bende

işe

yaramadığını

söylemiştim. Bu arada Vikus nerede?"

"O gelmiyor," dedi Ripred.

"Ama bana Kan Kehaneti hakkında bir not

yazmıştı.

Onun

bizimle

buluşacağını

düşünmüştüm," dedi Gregor.

"Ben

de

senin

yalnız

geleceğini

düşünmüştüm,"

dedi

Ripred.

Arka

bacaklarının üzerine oturmuş, Gregor'un ba-

basına bakıyordu. "Beni hatırlıyor musun?"

Babası hâlâ odaklanmaya çalışıyor, ona

bakıyordu. Sanki rüyalarında gördüğü birini

hatırlamaya çabalar gibi gözünü hayvana

dikmişti. Karanlığın alaycı sesleri, açlık ve

yalnızlıkla dolu upuzun bir rüya... Sıçanların

sesleri. Tıpkı şu an karşısında oturan gibi.

Kafasındaki karışıklığı çözmeye çalışırken

kaşları yukarı kalkmıştı. "Sen bana yemek

getirirdin. Sıçan yuvasında... bazen bana

yemek getirirdin."

"Doğru," dedi Ripred. "Bana yemek

getiren var mı? Açlıktan ölüyorum."

Ripred her zamankinden daha zayıf

görünüyordu. Beli daha da incelmiş, yüzündeki

kemikler belirginleşmişti.

Gregor bırak onu beslemeyi, Ripred ile

karşılaşacağını bile düşünmemişti. Ama elleri otomatik olarak ceketinin cebini yokladı ve dün akşamdan kalan şans kurabiyelerinden bir parça bulup ona verdi. "İşte, al," dedi.

- 37-

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 3

Ripred abartılı bir tepkiyle inanamamış gibi yapmıştı. "Tanrım, bunun hepsi benim için mi?"

"Bak, burada olacağını bilmiyordum bile," diye başladı Gregor.

"Hayır, lütfen. Özür dilemene gerek yok."

Ripred'in dili dışarı fırlamış, sarmaladığı kurabiyeyi ağzına götürmüştü.

"Aman Tanrım, sana şükürler olsun," diye çılgın gibi konuşmaya başlamıştı kurabiyeyi çiğnerken ve yutarken. "Tıka basa doydum."

"Ne zamandan beri açsın?" diye sordu Gregor.

"Solovet sıçanları aç bırakarak teslim almaya karar verdiğinden beri," dedi Ripred.

Gregor hayal meyal bir akşam yemeğinde Ripred'in bundan bahsettiğini hatırlıyordu. İnsanlar sıçanların akar-sularmdan birini almışlardı.

"Şu pisboğazLI bebeği besleme işini de üzerime yıkmıştın," dedi Ripred.

"Felaket mi?" diye araya girdi Gregor.

"Nasıl şimdi?"

"Açıkçası tam bir baş belası. Hepimizin yediği kadar yemeği günde üç kere yiyor ve henüz avlanma yeteneğinde herhangi bir ilerleme yok. Beslemezsek de sızlanıp duruyor. Elbette onu besliyoruz ve sürekli büyümeye devam ediyor, înan bana benden bile iştahlı," diye homurdandı Ripred.

Bir parça odun bulmuştu merdivenlerin

yanında ve kemirmeye başladı. Odun parçasının dış yüzeyi elma kabuğu gibi soyulmuştu.

"Luxa'ya ne oldu? Evde mi?" diye sordu Gregor. Doğrusu alacağı yanıttan korkuyordu.

"Hayır, evde değil," dedi Ripred normalde olduğundan daha az kaba bir şekilde.

"Duyduğuma göre sıçanların elinde tutsak değil. Labirente kaçmış olması olası... Ama yerinde olsaydım pek de umutlu olmazdım."

Gregor hafifçe başını salladı. Aylar olmuştu. Eğer Luxa sıçanlardan kaçtıysa neden Regalia'ya geri dönmemişti?

"Peki ya diğerleri?"

"Luxa'nm yarasası hâlâ kayıp. Zavallı şirin Tvvitchtip'ten de bir haber yok. Şu hamam böceği, senin kız kardeşini taşıyan. Neydi ismi, Tock.. .Ting...?" dedi Ripred.

"Temp," dedi Gregor'un babası.

"Evet, Temp. Sen gittikten birkaç hafta sonra her zamanki gibi iyi durumda eve döndü. Zamanını Ölüm Diyarında bir ya da iki tane bacak çıkararak geçirmişti," dedi Ripred.

"Prensesi yeniden göreceği için çok heyecanlıydı."

Gregor ve babası birbirlerine baktılar. Gregor'un Yeraltı'na yeniden dönmesine annesini ikna etseler bile yanında Bot'u bir kere daha götürmesine asla izin vermezdi. Ripred onların bakışlarındaki anlamı yakalamıştı.

"Pekâlâ, onun da geri gelmek zorunda olduğunu biliyorsunuzdur umarım? Kan Kehaneti'ni okudunuz, değil mi?"

"Okudum," dedi Gregor kaçamak bir şekilde. "Yalnızca sırada ne olacağından emin değilim."

"Sana sırada ne olacağını söyleyeceğim," dedi Ripred. "Vikus yukarıya çamaşırhaneye senin ve kız kardeşinin orada olmasını umarak gece yarısı bir yarasa gönderecek."

• 39 -

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 3

"Peki ya orada olmazsak?" diye sordu Gregor.

"Eğer gelmezseniz, yeraltında tek bir sıcakkanlının bile sağ kalması için ufacık bir şans olmayacak. Bin türlü derde neden olan bir salgın var etrafta, yoksa duymadın mı?" dedi Ripred.

"Evet, öğrendiği zaman annemin ortasına gitmemize asla izin vermeyeceği salgın," dedi Gregor.

"Şu salgın, biraz bahseder misin ondan?"

diye sordu Gregor'un babası.

"Bir çeşit frengi gibi bir şey," dedi Ripred.

"Yüksek ateşe neden olan, teninin üzerinde sivilce gibi kabartılar çıkaran ve ciğerleri iflas ettiren bir salgın. Ona 'Sıcakkanlıların Laneti' diyorlar çünkü yalnızca sıcakkanlı canlı türlerini etkiliyor. Sıçanlar patır patır dökülüyor. Ölüm Diyarında keşfe çıkan birkaç sıçanın cesedi bulundu. Kimse kemirgenlerden haber alamadı."

"Kemirgenler mi?" dedi Gregor.

"Fareler. Biz onlara öyle diyoruz. Dinle, üç çeşit salgın olayı var Regalia'da ve hepsi karantina altında. Bu demek oluyor ki burada tamamen güvende olacaksınız. Hepimizin ihtiyacı olan şey senin Regalia'ya gelmen. Bütün sıcakkanlılar temsilcilerini gönderecek. Her canlı türünün kanı insanlar tarafından test edilecek katılmadan önce. Her şey gözler önüne serilince doğruca eve gidebilirsin."

"Gidebilir miyim?" dedi Gregor. Genellikle kehanetler ondan hep daha fazlasını yapmasını istemişti.

"Neden olmasın? Kehanetin tek dediği seni yukarıdan buraya getirmekti. Ondan sonra ne anlamı olacak ki bu-

rada olmanın? Sen henüz on bir yaşındasın. Kimse senin salgın için kimyasal bir çare bulmanı beklemiyor."

Sıçan haklıydı. Salgına çare bulmak savaşçıdan çok doktor ya da bilim insanlarının işiydi.

Gregor babasına umutla baktı. "Yalnızca bir toplantı baba. Ayrıca salgına yakalanmış kimse olmayacak orada. Her şey iyi olacak, sence de öyle değil mi?"

"Bilmiyorum Gregor/' dedi babası başını sallayarak.

"Savaşçı gelecek, bunu biliyoruz ama bizim asıl ilgilendiğimiz kız kardeşinin burada olması," dedi Ripred.

"Benim geleceğimden nasıl oluyor da bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordu Gregor.

"Yarasan yüzünden. Şu huysuz olan yok muydu?" dedi Ripred.

"Ares mi?" dedi Gregor. "Ne ilgisi var onun bu olayla? Eğer ben gelmezsem onu sürgüne mi yollayacaksınız?"

"Bundan daha kötüsü olacak korkarım."

Ripred'in ke-mirdiği odun ikiye bölünmüştü. Ağzına dolan yongaları tü-kürdü ve yorgun gözlerle Gregor'a baktı. "Şu Regalia'daki üç salgın vakası var ya, birisi o," dedi.

BOLUM

4

Hayır, olamaz," dedi Gregor fısıltıyla. Aylar boyu en kötü senaryoları düşünmüştü ama bu hiç aklına gelmemişti. "Durumu çok mu kötü?"

"Kötü. Regalia'da salgına yakalanan ilk oydu. Su Yolu'nda akarlara saldırırken salgına yakalandığını düşünüyorlar.

Ardından Labirent'te üzerlerinden uçtuğu sıçanlara da bulaştırmış olmalı," dedi Ripred.

"Akarlar mı? Ama yalnızca sıcakkanlı canlılara bulaştığını söylemiştin?" dedi Gregor'un babası.

"Evet, ama kan emici ve etçil böcekler de mikrobu taşıyıp sıcakkanlılara bulaştırabilir," dedi Ripred.

"Ölecek mi?" diye sordu Gregor hüzünlü bir sesle.

"Onu şimdiden ölmüş ilan etmeyelim," dedi Ripred. "Regalia'da hastalığın etkilerini azaltabilen ilaçlar var, sı-çanlarınkinden daha iyi ilaçlar. Ayrıca Ares güçlüdür."

"İşte bu doğru," dedi Gregor kendini biraz daha iyimser hissederek. "Buradaki en güçlü yarasa. Ayrıca inatçıdır da. Hastalığıyla savaşacaktır."

"Evet, deneyecektir ve dayanacaktır çünkü yardımın yolda olduğuna inanıyor. Çünkü bağı olan savaşçı gelecek. Bir toplantı olacak. Ardından tedaviyi bulmak için araştırmalar başlayacak. Elbette ki sen bütün bu umutları

boşa çıkarmazsan," dedi Ripred.

"Orada olacağım," dedi Gregor.

"Kız kardeşin olmadan geleceksen hiç zahmet etme. Zaman kaybı olur. Sandwich'e göre toplantıya sürüngenler de katılmalı ve eğer Bot orada olursa bir temsilci göndere-ceklerini söylediler," dedi Ripred.

"Annemden onu buraya getirme konusunda nasıl izin alacağımı bilmiyorum," dedi Gregor.

"Annene benim notumu ilet ve de ki eğer izin vermezse sıçanlar yukarı gelip ona eşlik edecek," dedi Ripred.

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordu Gregor'un babası.

"Demek oluyor ki gece yarısı orada olacaklar," dedi Ripred.

"Ama..." diye başladı Gregor.

Dev sıçan acıyla sızlanıp, kamburunun üzerine doğru yaylandı. "Ah, belim için bir şeyler yapmak gerek. Sıra size de gelebilir," diye homurdandı. "Devam et, eve git! Ne yapmak gerektiğini biliyorsun, onu yap!"

Ripred döndü ve karanlıkta gözden kayboldu.

-44 -

GREGOR ve KAN KEHANETİ

Gregor ve babası yukarıdaki parka geri tırmandılar, yine taş plakayı oynatıp dışarı çıktılar. Taşı hızla yerine yerleştirip caddeye doğru yola koyuldular.

"Ne yapacağız baba?" diye sordu Gregor kaldırımda taksi beklerken.

"Endişelenme, bir çaresini bulacağız," dedi babası. "Sakın telaşlanma."

Ama Gregor oldukça endişeliydi ve babasının da öyle olduğunu söyleyebilirdi. Döndüklerinde annesini yemek masasında onları beklerken bulmuşlardı. İş yerinde giydiği üniforması hâlâ üzerindeydi. Haftanın yedi günü çalışırdı ve yalnızca hemen herkesin tatil yaptığı Noel ya da şükran günü gibi zamanlarda tatil yapardı. Cumartesi ve pazar günlerinin onun tatil günleri olduğunu

söyleyerek şaka yapardı çünkü o günler saat dörde kadar çalışırdı. Bunu hiçbir zaman sorun etmedi ve dile getirmedi. Bir gün bile şikâyetçi olmamıştı annesi. Büyük olasılıkla bütün ailesi artık bir arada olduğu için minnettardı. Şimdiyse Gregor ona yeniden Yeraltı'na geri gideceklerini söyleyecekti. "Film nasıldı?" diye sordu onlar içeri girer girmez. Yüzünde sıcak bir gülümseme vardı. "Sinemaya gitmedik anne," dedi Gregor. Annesinin kaşları merakla havaya kalkmıştı ama Gregor sözlerine devam edemeden mutfak kapısından başını içeri uzatan Bayan Cormaci'yi gördüler. "Güzel, demek döndünüz. Akşam yemeği üç dakikaya hazır," dedi ve kayboldu.

-45 -

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 3

"Hâlâ ne arıyor burada?" diye ağzından kaçırdı Gregor.

"Akşam yemeğine kalmasını ben rica ettim. Yemeği o pişirdi. Kızlar bana yardım edemezdi ya/' dedi annesi. "Bir sorunun mu var onunla? Onu sevdiğini sanıyordum."

"Seviyorum."

"O halde gidip ellerini yıka ve kendi çeki düzen ver," dedi annesi.

Mutfak kapısı yeniden açılmıştı, Lizzie ile Bot başlarına içeriye uzattılar. Lizzie telaşla "Yemeğe iki dakika var," dedi.

"İi-kiii," diye onun dediğini tekrarlamıştı Bot.

"Git ve yıkan Gregor," dedi babası. "Öğleden sonra yaptıklarımızı annene daha sonra anlatırız."

Gregor

anlamıştı.

Bayan

Cormaci

etraftayken Yeraltı hakkında konuşamazlardı. Bunun ne zaman mümkün olacağını kim bilebilirdi ki? Gece yarısına çok fazla zaman kalmamıştı.

Yemek boyunca içi kıpır kıpırdı Gregor'un, içinden Bayan Cormaci'nin bir an önce evine gitmesini dileyip durdu. Bir yandan da suçluluk hissediyordu çünkü belli ki kadın oldukça iyi zaman geçiriyordu. Hepsi bir aradaydı, kız kardeşleri, annesi... hatta büyükannesi bile yatağında tepsiyle yemek yerine masaya gelmişti. Güveç ve sıcak ekmek vardı yemekte. Ayrıca sürpriz olarak Bayan Cormaci ve kız kardeşleri pasta pişirmişti. Parti veriyor gibiydiler. Ama Gregor eğlenceye bir türlü katılamıyordu çünkü tek dü-

şenebildiği Yeraltı'nda onun yardımına muhtaç bekleyen Ares'ti.

•46 •

GREGOR ve KAN KEHANETİ

Yemek hiç bitmeyecekmiş gibi uzadıkça uzuyordu. Yemekten sonra biraz sohbet için oturma odasına geçtiler. Gregor ağzını kocaman açarak esnedi çünkü böylece Bayan Cormaci onu görür ve kalkmaya karar verir sanmıştı ama kadın bunu fark etmemişti bile. En sonunda saat dokuz buçuk civarında kalktı, gidip uyumasının iyi olacağını söyledi. Herkes diken üstündeydi çünkü büyükanne, Lizzie ve Bot'un da odalarına gitmesi bir saat daha sürmüştü. Annesi kızlara iyi geceler öpücüğü verdikten sonra salona geldiğinde Gregor onun elinden tuttu, tek bir söz söylemeden mutfağa götürdü. Babası da oradaydı.

"Ne oldu? İkinizin nesi var bugün?" dedi

annesi.

"Yeraltı'ndan haber aldım. Central Park'ın altındaki geçide gidip Ripred ile konuştuk ve Ares'in öleceğini öğrendik. Ben ve Bot'un onu kurtarmak için aşağıya gitmemiz gerekiyor! Bu gece! Gece yarısı!" Sözlerini bir solukta söylemişti çünkü hiçbir şeyin lafını kesmesini istememişti. Düşünmeden doğrudan söylediği için pişman olmuştu. Annesinin yüzündeki dehşete düşmüş ifade bunun iyi bir haber verme yöntemi olmadığını gösteriyordu.

"Hayır, olmaz! Gidemezsiniz. Yeraltı'na bir daha asla göndermeyeceğim sizi!" dedi.

"Bak anne, anlamıyorsun!" dedi Gregor.

"Ben anlayacağımı anladım! Önce babanız orada yıllarca sıkışıp kaldı. Sen ve Bot da gidip kayboldunuz. Dev hamam böcekleri bebeğimi çalamayacak! Anlaşılacak ve tartışılacak hiçbir şey yok! Asla sizi aşağıya göndermeye-

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 3

ceğim!" Sandalyenin arkasına güçlükle tutundu ve elleri bembeyaz olmuştu. Babası müdahale etti. Kadını masaya oturttu ve olanları sakin, anlayışlı bir sesle açıkladı. Adam konuştukça kadının gözleri kuşkuyla büyüyordu.

"Ne dedin onlara, geleceklerini mi söyledin? Gregor'a gidebileceğini mi söyledin?" diye sordu Gregor'un annesi.

"Elbette öyle demedim! Ama koca bir uygarlığın ölüp gitmesine izin vermek o kadar basit değil! Aşağıda birçok iyi insan var.

Yaşamlarını ben ve çocuklarımız için riske atan birçok insan ve hayvan da var. Onlara öylece sırtımızı dönemeyiz," dedi Gregor'un babası.

"Ben dönebilirim," dedi annesi acıyla.

"Pekâlâ, ben gideceğim," dedi Gregor düz bir sesle.

"Hayır gitmiyorsun. Gideceğin tek yer varsa o da yatağın!" dedi annesi. "Şimdi git ve dişlerini fırçala. Bu konu ile ilgili tek kelime daha duymak istemiyorum." Annesinin yüzü taş gibiydi.

Gregor, babasının elini kolunda hissetmişti.

"Yatağa gitsen iyi olur evlat. Fikrini değiştireceğimizi sanmıyorum."

"Hiçbir şey fikrimi değiştiremez," dedi kadın.

Her şey o anda başladı.

Önce duvarlarda belli belirsiz bir ses duyulmuştu. Ardından tıkırtılar. Mutfak sanki

aniden canlanmış gibiydi. Çok sayıda minik pençeler duvarların üzerinde yürüyor gibiydi. "Neler oluyor? Bu ses de ne?" dedi annesi, bir o yana

-48 -

GREGOR ve KAN KEHANETİ

bir bu yana bakınıp duruyordu.

"Sıçanlar gelmişe benziyor/' dedi

Gregor'un babası.

"Sıçanlar mı? Buraya gelmezler

sanmıştım!" dedi kadın.

"Yeraltlı sıçanlar gelemez, bunlar normal

sıçanlar olmalı. Birbirlerini tanıyorlar," dedi

Gregor. Duvarlara öfkeyle baktı. Neler

oluyordu?

"Belki de Ripred'in sıçanların eşlik

etmesinden kastettiği şey bu," dedi babası.

Yaratıklar sanki Gregor'un babasının

dediklerini

onaylamak

ister

gibi

ciyaklamışlardı.

"Öyle olmalı," diye düşündü Gregor, "Sıçanlar gitmemize izin vermesi için annemi korkutmaya geldiler..." Ama bu daha ne kadar sürecekti? Yeraltı sıçanları tüm varlıklarının risk altında olduğuna inanıyorlardı. Gregor ve Bot'un oraya gitmemesi ölecek oldukları anlamına geliyordu. "Burada kalmamıza izin vermektense bizi öldürecekler!" dedi yüksek sesle Gregor, bunları yine düşünmeden söylemişti.

"Polisi ya da itfaiyeyi arıyorum. Acil yardım hattını arayacağım!" dedi annesi. Oturma odasına doğru koştu, Gregor'la babası da peşinden.

"Bir işe yaramaz anne," dedi Gregor.

"Hem itfaiye ne yapabilir ki?"

Sıçanlar oturma odasının duvarlarına doğru geçmişlerdi, artık

daha

da

gürültücüydüler.

"Aman Tanrım! Kızları alın! Büyükanneyi alın!" Gregor'un annesi telefonu kaptığı gibi acil yardım hattına

aradı. "Hadi, açın artık!" Ardından yüzünde bir şok ifadesi belirmişti. "Hat kesildi!"

"Pekâlâ, buradan çıkıyoruz!" dedi babası.

Hepsi birden büyükanneyle kızların kaldığı odaya geçtiler. Annesi hâlâ uyuyan Bot'u beşiğinden aldı. "Bot'u yeniden alamazlar. Bot'u vermeyeceğim!" dedi annesi kulak tırmalayıcı bir sesle.

Büyükannenin üzerindeki yorganla onu iyice sarmaladı Gregor'un babası.

"Neler oluyor?" dedi yaşlı kadın aklı karışmış bir halde.

"Bir şey yok anne. Binada yangın çıktığını düşünüyoruz, kontrol altına alınana kadar dışarı çıkacağız," dedi Gregor'un babası. Onu yatağından tıpkı bir bebeği kucaklar gibi çıkardı.

Gregor'un omuzlarından sarstığı Lizzie'nin gözleri açıldı, aniden kendine gelmişti. "Ne oldu Gregor? Bu ses ne böyle?"

Sıçanlar onları yatak odasına kadar takip etmemişlerdi

ama

oturma

odasının

duvarlarında tuhaf sesler çıkarmaya devam ediyorlardı.

"Sıçanlar... değil mi?" dedi kız. "Evimizin içindeler!"

"Hayır, evimizin içinde değil, duvarlarda. Dışarı çıkmak zorundayız! Hadi, şimdi." Kız kardeşini yatak odasından oturma odasına

götürdü. Sıçanların etkisi onu sarmıştı, tüm bedeni korkudan titriyordu.

"Hadi Lizzie, dışarı çıkar çıkmaz geçecek," dedi Gregor ve kızı peşinden sürükledi. Montlarını alıp annesinin açık tuttuğu giriş kapısından dışarıya koştular. Babaları

-50-

GREGOR ve KAN

KEHANETİ arkalarından büyükannelerini taşıyordu.

"Kimse asansöre binmesin!" dedi kadın. "Merdivenleri kullanın.

Merdivenlerin başında babası büyükanneyi bir süreliğine indirmişti. "Yardımına ihtiyacım var Gregor. Tek başıma indirememem."

Gregor elindeki montları Lizzie'ye verdi. Lizzie'nin gözbebekleri büyümüş, kesik kesik soluk alıyordu. "Bir şey yok, Lizzie. Korkma. Dışarı çıktığımızda onları duymayacaksın bile," dedi Gregor.

Hiçbir şey işitilmiyordu. Merdiven boşluğu kimsenin dairesiyle bitişik değildi. Yaşadıkları yer geceleri oldukça sessiz olurdu.

Apartmanda yaşayanların çoğu küçük çocuk ya da yaşlı insanlardı. Cumartesi akşamı saat onda bile herkes uyumaya gitmiş olurdu.

Lizzie montları sıkıca tuttu ve göğsüne bastırdı. "Ben -onları- taşıyabilirim," sözleri ağzından çıkabilmişti.

Gregor'la babası yaşlı kadının kol ve bacaklarından tutarak onu oturur pozisyonda havaya kaldırdılar. Daha önce bir defasında romatizması kötüleştiğinde de büyükanneyi bu şekilde taşımışlardı.

"Bizimle beraber yürü tatlım," dedi babası Lizzie'ye. "Kolumdan tut ki nerede olduğunu

bileyim."

Bütün aile ağır adımlarla inmeye başladı.

İki kat kadar indiklerinde sıçanların sesi

yeniden duyulmaya başlamıştı. İlki kadar fazla

duyulmuyordu. Ama her adımda seslerini

biraz

daha

duyurmak

ister

gibi

yükseltiyorlardı.

"Acele edin!" dedi Gregor'un annesi. "Az

kaldı."

' 51 -

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 3

En sonunda apartmanın giriş koridoru ve

kapı görünmüştü. Annesi, Gregor ve babası

geçsin diye çabucak kapıyı açtı. "Dışarı çıkar

çıkmaz doğruca caddeye gidiyoruz. Hemen bir

taksi çağıralım, sonra da otogara gideriz. Hadi

Lizzie. Çabuk ol bebeğim!" dedi kadın.

Lizzie'nin

yanaklarından

gözyaşları

süzülüyordu. Merdivenlerin dibinde durmuştu

ve

güçlükle

korkuluklara

tutunmuştu.

Konuşamıyordu bile. Bot'u diğer koluna alan

annesi gidip Lizzie'yi omzundan kavradı,

kapıya doğru kaçmaya başladılar.

Sıçanların gürültüsü artık çok daha

fazlaydı,

sesleri

korkunç

çığlıklara

dönüşmüştü. Pençeleriyle duvarı kazımaya

çalışıyorlardı.

İlk önce Gregor ve babası bina girişine

ulaşmıştı, kalın camdan iki giriş kapısı vardı. Büyükanneyi ayaklarının üzerinde yere indirdikten sonra, babası yetişip kapıyı kapanmadan yakalamıştı. Ama yalnızca küçük bir aralık kalacak şekilde tutabiliyordu.

Gregor bir şeyler görmüştü. Bir yandan büyükannesini tutup kapanan kapıyı om-zuyla zorladı. Bu sırada büyükannesi dengesini kaybetti. Gregor'un babası büyükanneyi yakaladığında dizüstü çökmüştü. Annesinin onlara seslendiğini görebiliyor ama onu işitemiyordu. Sıçanların gürültüsü her sesi bastırıyordu. Gregor işe yaramayacağını bilse de birilerinin dikkatini çekmek için camı yumrukladı.

Kapının arkasından yüklenen yüzlerce sıçan vardı.

• 52-

BÖLÜM

5

regor'un ailesi ne yapacağını bilemez halleydi. Girişin orta kısmında toplandılar. Lizzie Gold uğu yerde çömelip yusyuvarlak oldu. Avuçlarının içi terlemişti. Gregor'un annesi diz çökmüş, koluyla Lizzie'yi sarmalamıştı. Bot ise ancak uyanmaya başlıyordu. Küçük çocuk başını annesinin omzuna koydu, ışıldayan gözlerle bezgin kadına baktı. Babası elleriyle kulaklarını kapatan büyükanneyi tutuyordu. Gregor kapıyı bırakıp onların yanına gitmeye korkuyordu. Sürgünün sıçanların baskısını kaldıramayacağını düşünüyordu. Sırtını kapıya dayadı, yüzünü ailesine dönerek yardım ister bir halde onlara baktı. Kimse binadan çıkamıyordu. Nereye gideceklerdi öyleyse?

Annesinin dikkatini bir şeyler çekmişti ve

soluk almayı bırakmıştı. Gregor'un gözleri onu sağ tarafındaki duvara bakarken yakaladı. En başta bir şey görememişti. Ardın-

dan tozlar içinde fırlayan alçı parçaları ayaklarının önüne düşmüştü. Küçük bir kemirgen duvarı delmeyi başarmış, burnunu hafifçe dışarı çıkarmıştı.

"Pekâlâ!" diye çığlık attı Gregor'un annesi. "Tamam, gidebilirler!"

Sanki biri bir düğmeye basmış, her şey durmuştu. Sıçanların gürültüsü bıçak gibi kesilmişti. Gregor, Lizzie'nin hırıltılı soluğunu, bozuk floresanm cızırtısını, uzaklardan gelen trafik sesini duyabiliyordu. Cam kapıdan içeri baktı. Tek bir sıçanın izi bile yoktu. Ama duvarların içinde olduklarını ve onları dinlediklerini biliyorlardı.

"Gidebilir miyiz?" diye sordu Gregor.

"Gidebilirsiniz," demişti annesi boğuk bir sesle. "Ancak bu defa ben de sizinle geleceğim!"

"Hadi. Yukarı çıkalım ve bunu konuşalım," dedi Gregor'un babası.

Gregor kardeşi Lizzie'nin yanına gidip kızın ayağa kalkmasına yardım etti. "İyi misin Liz?"

"Parmak - parmaklarım - uyuştu," dedi Lizzie.

"Sanırım panik atak geçiriyorsun tatlım," dedi Gregor'un babası yumuşak bir sesle. "Merak etme. Yukarı çıkınca sana bir oksijen tüpü hazırlarım, soluk alışını düzeltiriz."

Dirseğiyle asansörün düğmesine bastı. Asansör hemen geldi.

Bütün aile asansöre bindi.

"Ben düğmeye basabilirim," dedi Bot.

Annesinin

yardımıyla

kendi dairelerinin

olduğu katın düğmesine bastı.

- 54 •

GREGOR ve KAN

KEHANETİ "Gördünüz mü?"

dedi Bot gururla.

"Aferin sana," dedi annesi yorgun bir sesle

ve kapı kapandı.

Eve döndüklerinde duvardaki saat on bir

buçuğu gösteriyordu. "Yarım saatimiz kaldı,"

dedi Gregor.

Babası büyükanneyi tekrar yatağına

götürdü. Ardından Lizzie'yi kanepeye oturtup

oksijen tüpünü hazırladı. "Çok fazla oksijen

seni balkabağına çevirir. Yavaş çek içine."

Lizzie başını salladı ve babasının söylediği

gibi yapmaya başladı. Ama hâlâ üzgün görünüyordu. "Annemin - gitmesini - istemiyorum," dedi.

"Sanırım haklı," dedi Gregor'un babası. "Senin burada olmana ihtiyacımız var. Ben Gregor ve Bot ile aşağıya giderim."

"Hayır," dedi kadın. "Ben gitmek zorundayım."

"Neden babam gidemezmiş?" dedi Gregor daha kararlı bir sesle. Annesi bu tavır karşısında geri adım atar gibi olmuştu.

"Demek istediğim o daha önce de oradaydı. İnsanlar onu tanıyor."

Gregor bunun doğru olduğunu biliyordu ama onun yerine babasının gelmesini istiyordu çünkü Gregor'un Yeraltı'nda bir kimliği vardı. Savaşçıydı. Kendisi buna pek inanmasa da diğer herkesin böyle olduğuna inanması daha önemliydi. Bir savaşçı olarak annesiyle beraber ortaya çıkma fikri pek hoşuna gitmemişti.

Özellikle etrafta başkaları varken, "Gregor git ellerini yıka ve davranışlarına dikkat et!" diyebilirdi, hatta yatağa bile göndermekten çekinmezdi.

"Burada kalıp aşağıda başınıza neler geldiğini merak eden kişi olmak istemiyorum. Bu defa değil." Bot'u kucağına aldı, Lizzie'yi de boştaki koluyla sarmaladı. "Benim ne demek istediğimi en iyi sen biliyorsun, değil mi Lizzie?"

Lizzie başını salladı. "Ben - de - gidebilirim," dedi cesaretle. Ama yalnızca bu korkutucu fikir bile onun soluğunu kesebilirdi.

"Hayır, senin burada kalıp büyükannene ve babana bakmana ihtiyacımız var. Yalnızca bir toplantı olacak ve çok geçmeden döneceğiz," dedi Gregor'un annesi Lizzie'nin

saçlarını okşayarak.

"Ya sonra? Gezmeye gidebilir miyiz?" dedi Lizzie.

"Elbette ki," dedi annesi. "Amcanın Virginia'daki çiftliğine gitmek ister misin?"

"Harika," dedi Lizzie, biraz daha iyi görünüyordu. "Bu müthiş olurdu."

"Pekâlâ, o halde ben gelene kadar çantanı hazırlasan iyi edersin. Anlaştık mı bebeğim?" dedi Gregor'un annesi.

"Anlaştık," dedi, hatta gülümsemişti.

Gregor kendini işe yaramaz hissediyordu. Yeraltı'nda etrafta annesi varken ne kadar havalı olabileceği konusunda endişeleri vardı. Lizzie'nin yanına gidip omzuna hafifçe dokundu. "Birkaç saat içinde geri döneceğiz Liz," dedi.

"Doğru," dedi annesi, kızı öpüp ona sarıldı ve Gregor'a döndü. "Ne götürmemiz gerekiyor yanımızda?" diye sordu.

"Işık," dedi. "En önemlisi. Ben hallediyorum o işi anne."

Babası çamaşırhanedeki geçidi açmak için demir çubuğu alırken Gregor evin içinde el fenerini ve pilleri arıyordu.

• 56 •

GREGOR ve KAN KEHANETİ

Gregor yatak odasına girdiğinde büyükannesinin uyumadığını gördü.

"Aşağıya, Yeraltı'na gitmelisin," dedi yaşlı kadın.

"Başka bir kehanetin içerisindeyim," diye yanıtladı Gregor ve kehaneti gösterdi.

"O halde gitmek zorundasın.

Sen

kehanetten kaçabilirsin ama o seni yine

bulur," dedi.

"Evet, öyle görünüyor," dedi Gregor. Yaşlı

kadının açılmış yorganını düzeltti. "Kendine

dikkat et, olur mu?"

"Sen de. Yakında görüşürüz Gregor."

"Görüşürüz," dedi ve yaşlı kadını alnından

öptü. Gü-lümsemişti.

Çamaşırhaneye gitmek için kısa süreliğine

büyükanneyi yalnız başına bırakma riskini

göze almışlardı. Onun zaten yataktan çıkacağı

şüpheliydi. Sıçanlar da geri gelmeyecekti nasıl

olsa. İstedikleri şeyi elde etmişlerdi.

Babası üzerindeki kurutucuyu kaldırınca

geçidin çoktan açıldığını gördüler. "Belli ki

şimdikiler çoktan harekete geçmiş," dedi.

"Büyük olasılıkla dosdoğru aşağıya, Yeraltına

kayabilirsiniz. Ripred aşağıda bir yarasanın

olacağını söylemişti."

Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz tüylü bir surat açık geçitten göründü. Burnundan kulaklarına doğru uzanan beyaz çizgiler ışıldıyordu.

Gregor'un annesinin soluğu kesilmişti. Bot ise ağlamaya başladı. O güne dek gördükleri Yeraltı canlı türleri arasında en tuhafıydı bu. Bot aniden elini yarasanın tüylerine uzattı.

"Sen zebra

• 57 -

YERALTI

GÜNLÜKLERİ - 3 gibisin. Z -

Zebraaa. Merhaba sana."

"Teşekkürler," diye mırladı yarasa. "Adım Nike. Yola çıkmaya hazır mısınız?"

Gregor'un ailesi bakışıp tek söz söylemeden birbirlerine sarıldılar.

"Nasıl bineceğiz üzerine?" diye sordu Gregor'un annesi.

"Aşağıya

doğru

kayacaksınız.

Ama

endişelenmeyin, güvenli. Ben yalnızca sizi

rahatlatmak ve bilgi vermek için buradayım,"

dedi Nike.

Ardından gözden kayboldu. Bot hevesle geçide

yöneldi.,

"Heeyy, sıra benim!"

Gregor

onu

kucakladı,

heyecanına

neredeyse gülecekti. "Sanırım bu defa arkadan

geleceğim ben. Hazır mısın anne?" diye sordu.

Annesi diz üstü çöktü, başını geçidin

içerisine doğru uzattı. "Aşağıya atlamamız mı

gerekiyor?" dedi, başını kaldırıp şaşkın bir

ifadeyle onlara baktı.

"Bir saniye bekle," dedi Gregor. Bot'u yere

bıraktı, sisler içindeki geçidin girişine inerek tek eliyle girişe tutundu. "Şimdi Bot'u verin," dedi. Babası Bot'u boştaki eline doğru uzattı. Bot ona tıpkı bir Koala gibi yapışmıştı. "Hadi anne, gel bize tutun, hep beraber inelim aşağıya."

Annesi dudaklarını ısırdı, dönüp Lizzie ile babasına baktı. Derken aşağıya atladı, Gregor'un tutunduğu yeri serbest bırakmasıyla aşağıya doğru düştüler. Saniyeler içerisinde bir ışık girdabı çamaşırhanede

belirip yok olmuştu. Gregor, annesinin bileğini yakaladığında sanki

atmıyormuş

gibi

hissetmişti. Aşağıya düşüşlerinin korkusunu azaltmak istiyordu ama bu onun kontrolünün dışında bir şeydi. İlk kez aşağıya düştüğü zaman bunun kötü bir rüya olduğunu, uyanınca her şeyin normale döneceğini söyleyerek kendini teselli etmişti.

Ama bu kez kulağındaki neşe dolu ses onu gerçeğe çabuk döndürmüştü. "Gre-Go, An-nee, Boooott, gidiyoruzz yaşasıııınnnn!"

BOLUM

6

Gregor öleceğiz!" diye feryat etti annesi.

"Hayır anne, bir şey olmayacak," diye yanıtladı kendini daha sakin hissederek. "Hey, Nike," diye bağırdı. "Üzerine doğrudan inebileceğimizi düşünüyor musun?"

Yarasanın onu duyduğundan bile emin değildi ama aniden kendini onun sırtında buldu. Nike keskin bir dönüş yaptı, annesi de arkasına yerleşmişti.

"Kesinlikle düşünüyorum," dedi Nike.

"Her şekilde rahatımdır!" Diğer yarasaların aksine hoş, neşeli bir ses tonu vardı. Elbette bu sonuca varmasını sağlayan başlıca yarasa Ares'ti çünkü o genellikle depresif bir sesle konuşurdu. Öyle olması için iyi bir nedeni olmadığı anlarda bile depresyondaydı.

"Teşekkürler," dedi Gregor. Bot'u önüne yerleştirdi, el fenerini açtı. Işınlar bir girdap

gibi dönen sis tabakasını ay-

dmlatmıştı. Güzel, hayal gibi bir bulut tarafından sarmalanmışlar gibi bir izlenime kapılmıştı. Aşağıya doğru al-çaldıkça Gregor taş duvarlı tüneli ayırt etmeye başlamıştı.

"Yarasaya

binebiliyorum,"

dedi

Bot,

Nike'ın çizgili boynunu okşayarak. "Zehra'nın Z'si." Son zamanlarda abece oyunlarına kafaya takmıştı.

"Yalnızca

seni

ve

kız

kardeşini

bekliyordum,

Yerüst-

lü Gregor. Üçüncü insanoğlu senin annen mi?"

diye

sordu

Nike.

"Evet, gelip Yeraltı'nı görmek istedi," dedi

Gregor.

"Öyle mi? Yeraltı'nda hem Savaşçı'nm

hem de Prenses'in annesinin ne kadar ulu bir

insan olduğu da konuşuluyordu," dedi Nike.

"Sizinle tanışmak benim için büyük bir onur

Savaşçı'nın annesi."

"Benim için de öyle," dedi kadın katı bir

sesle. "Bana yalnızca Grace diyebilirsin."

Gregor sisin içinde sırıtmıştı. Annesine

arkadaşının ne kadar nazik olduğunu söyleyip

takılmayı bile düşündü. "Seninle daha önce

tanıştığımızı sanmıyorum, Nike," dedi Gregor.

"Haklısın. Daha önce tanışmadık. Ama ben

seni ülkemde 'Gri Kehanet' görevini yerine

getirdiğin sıra da görmüştüm."

"Kraliçe Athena'yı görmeye gittiğimizde

mi?" diye sordu Gregor. Yarasaların ülkesini

bir tek o zaman ziyaret etmişti. Yüzlerce, belki

binlerce yarasa vardı devasa mağarada.

Yalnızca kraliçeyi hatırlayabiliyordu.

"Evet, annem olur," dedi Nike.

' 62 •

GREGOR ve KAN KEHANETİ

"Annen

mi?

O

halde

sen

prenses

olmalısın," dedi Gregor şaşkınlıkla. Oysa

kendini Prenses Nike diye tanıtmamıştı.

"Evet öyleyim. Umarım bunu koz olarak

kullanmazsı-nız bana karşı," dedi gülerek.

Aşağıya vardıklarında bir süre için Nike'ın

sırtından inip tünelin zemininde ilerlemeleri gerekti.

"Regalia artık çok uzakta değil," dedi Gregor tekrar Nike'ın sırtına binerlerken.

"İyi. Ne kadar çabuk şu toplantıya katılırsak o kadar iyi olur," dedi annesi.

İlk kez Yeraltı'na düştüğünde oraya ulaşması yirmi dakikasını almıştı ama yarasa üzerinde çok daha kısa sürmüştü. Sabahtı ve şehir henüz güne uyanıyordu.

"Ah!" dedi annesi, anlaşılan şatafatlı, mükemmel, kulelerle süslü taş şehir ve oymaları onu bile etkilemişti.

Nike onları Vikus'un beklediği sarayın en yüksek duvarına çıkarmıştı. Yaşlı adam bitkindi, gözleri parıltısını yitirmişti. Luxa'nın ortadan kaybolması ve büyük olasılıkla ölmesi yüzünden olmalıydı. Ama Gregor'u görünce rahatlamış, gülümsemişti.

"Yerüstlü

Gregor.

Bizi

yüzüstü

bırakmayacağını biliyordum," dedi. "Elbette

Bot da bizimle birlikte."

"Merhaba sana!" dedi Bot.

Gregor ve Bot, Nike'ın sırtından aşağı

kaydılar, annelerinin inmesine de yardım

ettiler. Bot etrafta koşuşturmaya başlamadan

önce annesi onu yakalamıştı. "Sen yanımdan

ayrılmıyorsun!" dedi.

"Eğer gözlerim bana oyun oynamıyorsa bu

hanım Yeraltı Diyarı'nın yaşamını borçlu

olduğu kişi olmalı' dedi Vikus, Gregor'un

annesinin önünde hafifçe eğilerek. "Hoş

geldiniz Işığımızın Annesi. Minnettarız size."

"Bana yalnızca Grace diyebilirsiniz/' dedi

kadın kısaca.

"Grace," diye tekrarlardı Vikus sanki harflerden bir tat alıyormuş gibi. "Bize yardım eden bir insan için tam da uygun bir isim. Bu arada, ben Vikus."

"Hı - hı. Toplantı nerede?" diye sordu annesi Bot'u diğer koluna geçirirken.

"Artık vardığınıza göre hazırlıklar başlayabilir. Delegeler kan testinden geçecek. Bunu söylediğim için affedin ama sizin de kanınızı test etmeliyiz," dedi Vikus.

"Ama bizde salgın yok ki!" dedi annesi gözle görülür bir öfkeyle.

"Ben de öyle ümit ediyorum. Ama Ares Labirent'te salgına yakalandıktan sonra iki çocuğunuzla da temasa geçti ve Gregor onunla uzun zaman beraberdi. Bu yüzden test yapsak iyi olur," dedi Vikus. "Çocuklarınızın size

geçirme

olasılığını

da

göz

önünde

bulundurmak zorundayız."

Kendisi ve Bot'un salgından etkileneceği

olasılığı aklından bile geçmemişti Gregor'un.

Şimdi Luxa ve Ares'in kanını emen akarların

çıkarttığı

sivilce

benzeri

kabartıları

hatırlıyordu. Parmaklarına Ares'in kanı

bulaşmıştı, ayrıca mürekkep balığı saldırısında

kolu yaralanmıştı. Belki de açık yarasından

bulaşmış olabilirdi salgın virüsü.

SICAKKAN ARTIK ÖLÜMCÜL BĠR

SALGIN

GREGOR ve KAN KEHANETİ

Gregor'un annesi boştaki eliyle Vikus'u yakasından yakaladı, kendine doğru çekti.

"Ama... eğer salgın onlara da bulaşmış olsaydı şu an böyle olmazlardı, değil mi?" dedi.

"Demek istiyorum ki belirtiler olurdu, değil mi?"

"Bir şey söyleyemem," dedi Vikus. "Bazı türler bulaşır bulaşmaz belirtilerini gösterirken bazılarında aylar sonra ortaya çıkabiliyor. Sinsi bir hastalık."

Annesi ellerini adamın üzerinden yavaşça çekti, onu iyi aydınlatılmış bir odaya çıkan koridor boyunca takip ettiler. Ufak tefek bir kadın tıbbi gereçlerle dolu bir masaya eğilmişti. Mavi aleviyle yanan bir gaz lambası, küçük ilaç şişeleri vardı. Ayrıca Gregor'un

mikroskop olduğunu tahmin ettiği akıllıca tasarlanmış bir alet daha vardı.

Vikus "Doktor Neveeve," diye söze başlamıştı ki kadın sıçradı. Elindeki cam tüp fırlayıp yere düşmüş, parçalanmıştı.

"Ah," dedi Dr. Neveeve duyulması güç bir sesle. "Endişelenmeyin, düşen tüpte bulaşıcı bir şey yoktu," dedi.

"Korkuttuğum için affet," dedi Vikus.

"Kan Keha-neti'ndeki salgın hepimizi tehdit ediyor. Bu, doktor Neveeve, baş hekimimiz Neveeve seni Yerüstlü Gregor, kız kardeşi Bot ve çok saygıdeğer annesi Grace ile tanıştırmak istiyorum," dedi.

Dr. Neveeve'nin ciddi, soluk eflatun gözleri üzerlerine çevrilmişti. "Merhabalar. Sizleri görmekten ne kadar mutluluk duyduğumu anlatamam."

"Toplantı için kontrolden geçmeliler," dedi Vikus.

"Evet, o halde çabucak bitirelim şu işi,"

dedi Nevee-

ve ameliyat eldivenlerini ellerine geçirirken. Her birinin parmak uçlarına iğne batırdı, aldığı kan örneklerini mikroskop altında inceledi. Annesi ve Bot'un örneklerine bakar bakmaz temiz olduğu kanısına varmıştı. Ama sıra Gregor'un kan örneğine geldiğinde kaşları çatıldı, örneği birkaç kez inceledi.

"Söyle artık şunu," diye düşündü Gregor. "Salgının bana bulaştığını düşünüyorum. Biliyorum öyle."

Az sonra rahatlamış bir ifadeyle kafasını kaldıran Ne-veeve onlara baktı, ilk defa gülümsemişti. "Hepsi temiz." Gregor derin bir soluk almıştı. "Şimdi ne yapıyoruz?"

"Eğer otururs anız saç derinizde pire olup olmadığına bakacağım," dedi Neveeve.

"Pire mi? Benim çocuklarım pireli değil!"

dedi Grace kızgın bir sesle.

Gregor kendini gülmekten alamadı. "Biz

hayvan bile beslemiyoruz ki."

"Üzgünüm ama bunu yapmamız gerek,"

dedi Vikus. "Pireler salgını farklı canlı

türlerine taşıyorlar. Neveeve'ye göre bu neden

bizde yalnızca üç, sıçanlarda ise yüzlerce vaka

görüldüğünün açıklaması."

Pire kontrolüne girmek eğlenceli değildi.

Hepsi pire kontrolünden de temiz çıktıktan

sonra

Vikus

onlara

toplantıdan

önce

dinlenmelerini

öğütledi.

"Ben

bütün

katılımcıların kontrolleri bittikten sonra size eşlik edeceğim. Şimdi lütfen biraz dinlenin."

Onları güzel bir odaya götürdü.

Duvarlarda göz alıcı

oymalar vardı. Zarif mobilyalar büyük bir şömine ile çevreleniyordu. Uçlarından pembe çiçekler sarkan saksılar bile vardı. Yeraltılılar nefis görünen tepsiler dolusu yemek getirdiler, birkaç müzisyen içeri girip Gregor'un annesine müzik dinlemeyi arzulayıp arzulamadıklarını sordu. Gre-gor bütün bunların annesi için olduğunu fark etmişti. O ve Bot hiç bu kadar abartılı karşılanmamışlardı.

"Bu kadar güzel bir yer olduğunu bana hiç söylememiştin," dedi annesi.

"Genellikle değildir. Sanırım birileri seni etkilemeye çalışıyor... Işığımızın Annesi," dedi Gregor. Kadın gözlerini yuvarlamıştı ama Gregor onun biraz da olsa memnun olduğunu söyleyebilirdi.

Gregor hâlâ iş üniformasıyla, garson

kıyafetiyle karşısındaki

koltukta oturan

annesine baktı. Ondan daha çok yıldız muamelesi yapılmayı hak eden biri var mıydı acaba? Kendi başına kalmayı isterdi. Müzik daha önce duyduğu hiçbir şeye benzemiyordu. Ama yapması gereken bir şeyler vardı.

"Ben aşağıya, lavaboya gidiyorum," dedi annesine.

Kapıya yöneldi, gidecekti ama gideceği yer lavabo değildi. İlk gördüğü merdivenleri ikişer inerek alt kata indi. Hastane en alt katlardan birindeydi. Ares'i büyük olasılıkla oralarda bir yerlerde tutuyor olmalıydılar.

Artık sarayda yolunu bulma konusunda daha iyiydi ya da yalnızca şanslıydı. Çünkü yolunu çabucak bulmuştu. Yeraltlı doktorlar onu gördüklerine bir hayli şaşırmıştı, isteğini duyunca daha da şaşırmışlardı.

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 3

"Evet," dedi bir doktor kuşkuyla. "Onu görmen mümkün. Ama konuşamazsın. Kaim cam duvarların ardında karantinada tutuyoruz.

"Tamam. Yalnızca el sallarım o halde. Burada olduğumu bilmesini istiyorum," dedi Gregor. Eğer Ripred doğruyu söylediyse Ares onun geleceği umuduyla yaşama tutunmuş olabilirdi, bir şekilde onunla iletişime geçmek zorundaydı.

Doktor onu uzun bir koridora götürdü.

"İşte, koridorun sonunda sağda. Ne kadar hasta olduğunu biliyorsun..."

"Biliyorum," dedi Gregor. "Onu yoracak herhangi bir şey yapmayacağım." Hastanede sessiz olması gerektiğini biliyordu. Doktor

fikrini değiştirmeden koridorun sonuna doğru yürümeye başladı. Aylar sonra arkadaşını görecek olmanın heyecanı tüm bedenini sarmıştı. Ares'in her şeyin iyi olacağını bilmesini istiyordu. Kendisi buradaydı. Bir çare bulunacaktı. Yeniden beraber uçabileceklerdi. Koşmamak için ayaklarına güçlükle hâkim oluyordu. En sonunda gideceği yere vardı, kalın camla kaplı karantina bölgesin-deydi. Gregor camdan içeriye doğru baktı, yarasayı gördü.

Cama iyice yaklaştı, aniden kusmaya başladı.

' 68 •

BÖLÜM

7

regor akşam yediği her şeyi kusmuş, cam duvara, yere ve botlarına bulaştırmıştı. Başka Gbi

r mide bulantısı onu şiddetle sarstı, tekrar tekrar kustu.

Serin bir el boynuna yavaşça dokunmuştu. Anlayış dolu bir kadın sesi yükseldi "Hadi Yerüstlü, benimle gel." Onu en yakındaki banyoya götürdü. Kendini lavabolardan birine eğilmiş halde buldu. Sürekli akan bir su kustuklarını götürüyordu. Bir anlığına iyi olduğunu sanmıştı Gregor ama o anda aklına Ares'in görüntüsü gelir gelmez tekrar kustu. Ares sırt üstü yatırılmış, kanatları tuhaf bir biçimde genişlemişti. Siyah tüyden kürkü parça parça dökülüyordu. Boşluklarda kavun büyüklüğünde mor şişlikler vardı. Şişliklerin çoğu patlamıştı, patlayan yerlerden kan ve irin

akıyordu. Yarasanın bembeyaz olmuş dili ağzının kenarından dışarı sarkmıştı. Başı garip biçimde geriye düşmüş, soluk almak için çabalıyor gibiydi. Gregor yaşamında bu kadar korkunç bir şey görmemişti.

• 69 '

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 3

Büyük olasılıkla kahvaltı ve öğle yemeğinde yediklerini de çıkarmıştı, artık kusamaz hale gelene kadar göğsü inip kalkmıştı. Vücudu ter içindeydi, bacakları titriyordu. En sonunda tuvaletten çıkabilmişti.

"Üzgünüm, çok üzgünüm," dedi. Ares'i gördükten sonra verdiği tepkiden dolayı oldukça utanıyordu.

"Üzülmene gerek yok. Birçok insan bu salgının kurbanlarını görünce aynı tepkiyi verirdi. Hatta harika bir asker olan kocam bayılmıştı. Soğukkanlı olanlar bile sonrasında kâbuslar görmüştü. Korkunç bir durum

sonuçta," dedi kadın.

"Ares beni görmedi değil mi?" diye sordu Gregor. Eğer kendi yarasası ona bakıp kustuğunu görseydi bu çok kötü olurdu.

"Hayır, uyuyordu. Onu üzmüşsün gibi saçma düşüncelerle kendini cezalandırma," dedi kadın. "İşte, hadi ağzını yıka," dedi, taş bir kaptan Gregor'un ellerine su dökmeye başladı.

"Eğer şimdi onu görürsem daha iyi olurum. İlk şoku atlattım sonuçta," dedi Gregor.

"Biliyorum," dedi kadın.

Gregor başını kaldırdı, ilk kez kadının yüzüne baktı. Tanıdık bir şeyler yakalamıştı ama ne olduğunu bulamıyordu. "Burada doktor musunuz?"

"Hayır, tıpkı senin gibi bir ziyaretçiyim. Fount'tan buraya geldim. Adım Susannah," dedi kadın.

"O

halde

siz

Howard'ın

annesi

olmalısınız," dedi Gregor neden kadını

birilerine benzettiğini bularak. Felaket'i

• 70 -

GREGOR ve KAN KEHANETİ

bulma görevine gittikleri gruptan birisinin

annesiydi kadın. Bu aynı zamanda onu Solovet

ve Vikus'un kızı yapıyordu. Luxa'nm da

teyzesi.

"Evet, oğlum sürekli senden bahseder,"

dedi Susan-nah. "Vatan hainliği meselesinde

senden yana tavır koymuştu her zaman."

"Ona bir madalya vermeliler/' dedi Gregor.

"Bütün yolculuk boyunca harika iş çıkardı."

"Teşekkür ederim," dedi kadın, gözleri yaşla

dolmuştu. "İyi misiniz?" dedi Gregor. Onu

üzecek bir şey mi yapmıştı?

"Bu şartlarda olabilecek kadar," dedi.

Elindeki havluyu ıslatıp Gregor'un yüzünü sildi. Gregor karşı çıkmadı. Howard onun beş çocuğundan biriydi. Büyük olasılıkla birçok kusan çocuk görmüştü.

"Howard nasıl? O da Regalia'da mı?" diye sordu Gregor.

Susannah bir süre gözünü ona dikti. "Elbette ya, senin

haberin yok. Evet Regalia'da. Hatta birkaç adım ötemizde."

"Hastanede mi? Hasta filan değil, değil mi?" Gerçek, Gregor'un bedenini sarmaya başlamıştı. "Hayır, onun da hasta olduğunu mu söylüyorsunuz... Salgın mı?"

"Evet, salgın," dedi Susannah. "Son zamanlarda teşhis konulan tek kişi. Uçucu Andromeda da öyle. Senin gelişinden oldukça umutluyuz. Tedavi bulunabilir, belki de onlar. .." Dudağını ısırdı.

Howard'a ve Andromeda'ya da bulaşmıştı

demek. Andromeda Felaketi bulma görevinde

yardım eden asker

- 71 ■

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 3

Mareth'in yarasasıydı. Seyahat esnasında

Howard'ın

yarasası

Pandora

akarlar

tarafından kemiklerine kadar kemi-rilmişti.

Ardından yaşamını güçlükle kurtarmayı

başaran

Ares'e

saldırmışlardı. Howard,

Ares'in yarasına bakmıştı. Andromeda onunla

beraber

uyumuştu.

Vikus'un

onların

Regalia'ya ikinci gelişlerinde kan testine sokmasının sebebini şimdi daha iyi anlıyordu. Bot, Ares ile çok fazla iletişime girmemişti ama kendisinin bu salgına yakalanmamış olmasına mucize gözüyle bakıyordu.

"Bu salgının bana bulaşmamasına hâlâ inanamıyorum," diye geveledi Gregor.

"Belki de Yerüstlü, senin Yeraltlıların sahip olmadığı bir bağışıklığın vardır?" dedi Susannah.

"Belki de," dedi Gregor. Annesi aşıları konusunda her zaman çok titiz davranırdı. Ama Ares'in sahip olduğu virüsle ilgili bir aşı vurulduğunu zannetmiyordu.

Nemli havluyla botlarını temizledi. "Eğer kusmayacağıma söz verirsem, onların üçünü de görebilir miyim?" dedi Gregor.

"Elbette görebilirsin," dedi Susannah.

Gregor'u tekrar cam duvarlı koridora götürdü. Birileri kustuğu yerleri çoktan

temizlemişti, her yer pırıl pırıldı.

Gregor kendini Ares'e ikinci kez bakmak için hazırlamıştı. Bu defa tek hissettiği, soluk alabilmek için çabalayan arkadaşı için duyduğu üzüntüyü. "Olamaz..." dedi. "Ne kadar dayanabilir bu şekilde?" diye sordu.

"Bilmiyoruz. Ama dillere destan bir gücü var," dedi Susannah.

- 72 -

GREGOR ve KAN KEHANETİ

Gregor bunun iyi bir şey olup olmadığını merak ederek başını salladı. Ya bu gücü onun diğer canlılardan daha uzun süre acı çekeceği anlamına geliyorsa?

Ares'in kanatları titremişti, gözlerini açtı. Önce gördüğü şeyleri algılayamadı ama gözü Gregor'a çarpınca biraz toparlanmıştı. Gregor kendine derhal çeki düzen verdi, kocaman bir gülümsemeyle karşılık verdi Ares'e. Sağ elini, camın öte tarafından sol pençesini cam üzerine

koyan Ares'e doğru uzattı. Bölmeler ardında, olabilecekleri kadar yakındılar, hâlâ birbirlerinin bağıydılar. Ares'in gözleri yavaşça kapanmıştı, Susannah Gregor'un koluna hafifçe dokundu. "Hadi gel, Howard ve Andromeda bu kadar hasta değil, onları da gör." Gregor onu başka bir camdan karantina bölgesine kadar izledi. Howard ve Andromeda karşılıklı oturmuş satranç oynuyorlardı. Howard'm yalnızca boynunda mor renkli ceviz büyüklüğünde bir şişlik vardı. Andromeda ise her zamankinden daha sağlıklıymış gibi görünüyordu. Susannah camı tıklattı, ikisi de

dönüp baktılar. Howard'ın yüzündeki ifadeyi görünce Gregor'un kendini gülümse-mek için zorlamasına gerek kalmamıştı. Howard ve Andromeda cama iyice yaklaştılar. Kalın cam yüzünden birbirlerini duyamıyorlardı ama Gregor, Howard'ın "Gregor, buradasın," dediğinden emindi.

"Evet, buradayım," dedi Gregor.

Howard bir an Andromeda'ya döndü,

sonra ağzını oynatarak, "Peki ya Bot?" dedi.

Gregor başını salladı. "O da burada."

O anda arka tarafta bir kapı açıldı, elinde ilaçların olduğu tepsiyle, virüsten korunmak için özel bir elbise giyinmiş bir kadın içeri girmişti.

"Neveeve mi?" diye sordu Gregor. "Benim kanımı o tahlil etti."

"Evet, salgın vakası görülen hastalarla

kendisi ilgileniyor," dedi Susannah.

"Aman Tanrım, bu iş pısırıkların işi değil sahiden de," dedi, Susannah'ın ne demek istediği anlamadığını görünce ekledi. "Bu işi yapmak için oldukça cesur biri olmalısın," dedi.

"Evet, haklısın. Dr. Neveeve kendini son derece işine adamış biridir," dedi Susannah. "Sıcakkanlıların Laneti'ne bir çare bulma konusunda oldukça kararlı."

Howard tişörtünü çıkardı, o anda Gregor arkadaşına bakmaması gerektiğini düşündü. Annesi büyük olasılıkla nerede kaldığını merak etmiş olmalıydı. Onu telaşlandırmadan önce geri gitse iyi olurdu.

Geri dönmeye başlamıştı ki önünden geçtiği odalardan birinden tanıdık bir ses geldi.

"Yerüstlü."

İçeri girdiğinde bir yatağın üzerinde uzanmakta olan Mareth'i gördü.

"Mareth!" dedi Gregor. "Seni görmek çok güzel." Canlı görmek diyecekti ama vazgeçti. Onu en son gördüğünde evinden oldukça uzaktaydılar, korkunç bir deniz yılanının ısırdığı bacağı kanlar içindeydi.

Mareth elleriyle yatağın içinde bir şey aranıyordu, en sonunda bulmuştu. Takma bacağını gösterdi. Bacağı baldı-

KEHANET! rmın biraz aşağısından itibaren kesilmişti.

"Bacağın," dedi Gregor sözcüklerin ağzından çıkmasına engel olamayarak.

"Evet," dedi koltuk değneğine tutunarak. "Temp gibi bir tane daha çıkarabilmek için çok çalışıyorum."

"Evet," dedi Gregor zayıf bir sesle. "Sıkı numara." Hamam böceği saldırılarda iki bacağını kaybetmişti ama Rip-red onun Ölüm Tüneli'nde bacaklarını tekrar çıkardığını söylemişti.

"Kurtaramadılar. Enfeksiyon çok derinlere yayılmıştı. Andromeda'nın üzerindeyken neden bir bacağa ihtiyaç duyayım ki zaten," dedi Mareth. O anda aniden yarasasını hatırladı, elleriyle yüzünü kapadı.

"O iyi olacak, Mareth," dedi Gregor.

"Toplantı her an başlayabilir. Bir çaresi olmalı, bulacaklardır da."

"Ben de bulacaklarına inanıyorum," dedi kendini toparlayarak. Sonra "Kanını tahlil ettiler mi? Temiz mi?" diye sordu.

"Temiz. Bot'un kanı da öyle. Sanırım sen de iyisin çünkü cam bir bölmede değilsin," dedi Gregor.

"Evet, öyle sayılır. Hepimize bulaşmamış

olması tam olarak anlamlı gelmese de," dedi.

"Biliyorum. Tuhaf," dedi Gregor.

"Herkes

gelmeyeceksin

diye

çok

korkuyordu. Ama ben geleceğini biliyordum,"

dedi Mareth.

"Elbette gelecektim. Yalnızca birkaç

saatliğine ne de olsa..."

Mareth'in aklı karışmış görünüyordu.

"Birkaç saat mi? Vikus sana böyle mi

söyledi?" diye sordu.

"Evet, yalnızca bu toplantı için bize ihtiyaç

duyduğunuzu

söyledi.

Ardından

eve

gidebilirmişiz," dedi Gregor. "İlacı başka birileri bulacakmış."

"Vikus böyle mi dedi? Senin burada kalıp kemirgenlerle beraber ilacı bulmayacağını söyledi demek. Eminsin öyle mi?" diye sordu Mareth.

"Söylediği bu," dedi Gregor. Gregor bir an düşündü ve tereddüt etti. "Bir dakika... Sanırım Vikus bunu bana kendisi söylemedi, söylemesi için Ripred'i gönderdi," dedi Gregor. "Ripred bu konuda yalan söylemezdi ama...'

O anda korkunç gerçeğin farkına varmıştı. Evet, Ripred yalan söyleyebilirdi. Eğer onu ve Bot'u Yeraltı'na getirmenin tek yolu bu olsaydı hiç çekinmeden yalan söylerdi.

• 76'

BOLUM

8

regor aceleyle saraya geri döndü, lüks odanın dışında bekleyen Vikus, Bot ve annesinin Gy anına gitti. Vikus'la salgının ilacı konusunda konuşması gerekti ama bunu annesinin önünde yapamazdı. Belki Mareth yanılıyordu ve Ripred doğruyu söylemişti. İlacı dışarılarda, tehlikeli yerlerde aramak yerine laboratuvarda bulacaklardı. Belki de her şey yalnızca yanlış anlaşılmadan ibaretti.

"Nerede kaldın?" diye sordu annesi.

"Yalnızca lavaboya gideceğini söylemiştin."

"Gittim... Ama kustum," dedi Gregor.

"Midem birazcık ağrıyordu, uzun sürdü gelmem."

"Hasta mısın?" Annesi hemen elini Gregor'un alnına koymuş ateşini ölçüyordu.

"Hayır anne, iyiyim şimdi," dedi Gregor.

"Şu güveç çok fazla malzemeden yapılmıştı.

Daha önce

- 77-

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 3

hiç mide ağrısı yaşadığını hatırlamıyorum

senin,"

dedi

annesi.

"Arabayla yapılan

yolculuklarda da midesi bulanır," dedi

Vikus'a. "Her zaman yanımızda poşet taşırız."

İşte, Gregor'un endişelendiği şey başına

gelmeye başlamıştı bile. Babası onun gibi bir

savaşçının poşetle gezdiğini söylemezdi. Ne

olursa olsun kadının gidip Ares'i gördüğünü

bilmesinden iyiydi. "Ben iyiyim anne. Toplantı

saati geldi mi?"

"Evet, toplantı alanına gidebiliriz," dedi

Vikus.

Nike ve Vikus'un gri yarasası Euripedes

onları oval inşa edilmiş, spor müsabakaları ve

askeri tatbikatlar için kullandıkları stadyuma götürmüştü.

Zemin

yumuşak,

elastiki

yosunlarla kaplanmıştı, duvarların üzerinde bile kalabalık vardı. Stadyum Regalia'nın dış tarafındaydı, kule duvarlarıyla şehri dışarıya kapatıyordu.

Vardıklarında toplantı alanı tam dolu değildi. Türlerin çoğu kümeler halinde ayrı ayrı katılıyorlardı. Aralarında herhangi bir iletişim yoktu. Gregor'un gelişiyle hepsi farklı renkte formalar giyindiler.

"Yeni arkadaşlar edinmeye hazır mısın?"

dedi Gregor annesine. Onu rahatlatmaya çalışıyordu.

Annesi olumsuz bir tavırla dudak büktü, Yeraltı Diyarı'nın dev canlı türlerine gözünü dikti. "Söyle bana, kim kimin tarafını

tutuyor?"

Gregor başını salladı. "Bunu söylemek o

kadar kolay değil. En önemlisi insanların ve

sıçanların

çoğunun

birbirinden

nefret

etmesidir. Yarasalar ve insanlar birbirlerine

bağlıdırlar. Hamam böcekleri herkesin onları

rahat bırak-

masını istiyor yalnızca. Ama Bot'a hayranlar.

Eğer o katılırsa katılacaklar. Kehanet herkesin

ilacın

bulunmasına

ihtiyacı

olduğunu

söylüyor."

Nike ve Euripedes onları indirdikten sonra

içlerinde Kraliçe Athena'nın da bulunduğu, yarasaların olduğu yere tünediler.

Ripred ve iki sıçan onların yaklaşık on metre ötesinde oturuyorlardı. Üçü de oldukları yerde ceketlerinden çıkardıkları sarı bir tozu üzerlerine sürüyorlardı.

"Kürklerindeki toz da ne öyle?" diye sordu annesi sıçanların olduğu yöne tiksintiyle bakarak.

'Tireleri öldürmeye yarayan bir toz.

Yalnızca önlem olsun diye kullanıyorlar.

Hepsinin kanı temiz ama şehre böcek girmesi riskini göze alamayız," dedi Vikus.

Endişe içindeki bekleyiş sürerken öte taraftan yarım düzine hamam böceğinin geldiği görüldü. Liderlerinin anteni eğriydi.

"Temp!" diye bağırdı Bot. "Temp'i gördüm,"

dedi,

Gregor'un

kollarından

kurtulup hamam böceklerine doğru koşmaya

başladı.

"Bot!" dedi annesi ve arkasından koşacaktı

ki Gregor onu yakaladı, kulağına fısıldadı.

"Yapma anne! O Temp! O olmasaydı Bot

şimdi sağ olmazdı! Hamam böcekleri ona

tapıyorlar âdeta. İşleri berbat etme!" dedi

Gregor.

"Pardon?" dedi annesi kaşlarını

kaldırarak.

"Yalnızca

nazik

olman

gerektiğini

söylemek istemiştim," dedi Gregor utangaç bir

sesle.

Annesi yeniden hamam böceklerine baktı,

ne yapması gerektiği konusunda kararsız kalmıştı. Temp arka ayaklarının üzerine oturmuştu, kollarını açıp ona koşan Bot'u kucaklamıştı.

"Merhaba sana! Merhaba Temp! Uyanmışsın!" dedi Bot.

"Temp uyandı," dedi hamam böceği.

Bot bir adım geri çekildi, bacaklarını dikkatle süzdü. "Biiir - İiikiii - Üüüçççç - Döörtt - Beeeşş - ve altını. Hepsi burada."

"Yeni bacaklarımı sevdin mi, yeni bacaklarımı?" diye sordu Temp.

"Eee - veeett. Bot şimdi sırtına binecek. Gezmeye gideceğiz," dedi Bot.

Temp onu belinden tuttu, sırtının üzerine yerleştirdi. Beraber alanda tur atmaya başladılar.

"Hadi, gel de hamam böcekleriyle tanış," dedi Gregor. "Oldukça iyi canlılardır."

Annesi sanki Gregor çıldırmış gibi bir

bakış attı ama onun kendisini hamam böceklerinin yanına götürmesine izin verdi. Temp, Bot ile yanlarına gelmişti bile.

"Gördün mü? Bu anne!" dedi, Temp'i annesine doğru çevirip onun kucağına geçti. Hamam böcekleri son gelişmeler hakkında mırıldanıyorlardı.

Gregor birbirlerine fısıldadıklarını duyabiliyordu. "Sineklik mi? Sineklik mi?" Hepsi saygıyla eğilmişlerdi.

"Hoş geldiniz Prensesimizin yaratıcısı ve en korkunç Sinekliğimiz," dedi Temp.

"Ne diyor bu bana böyle?" diye Gregor'a sordu annesi.

"Sanırım 'Prensesimizin yaratıcısı ve en korkunç Sinekliğimiz/ diyor."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Senin Bot'un annesi olman ve... artık yüzleşmelisin, sinekliğinle birçok hamam böceği öldürdün," dedi Gregor.

"Pekâlâ, en azından bu dev gibi şeyleri öldürmeyi planlamıyorum," dedi annesi kaşlarını çatarak.

"Hey, ben takmadım bu ismi sana," dedi Gregor.

"Peki, beni dinleyin hamam böcekleri," dedi Gregor'un annesi. Bütün hamam böcekleri sanki kadının elinde bir sineklik varmış ve ondan kaçamayacaklarmış gibi bir araya toplanmışlardı.

"Sizi dinliyoruz Prensesimizin yaratıcısı ve en korkunç Sinekliğimiz," diye tıslamıştı Temp güçlükle duyulan bir sesle.

"Bundan böyle bana Grace diyeceksiniz, anlaştık mı?" dedi. Ardından diğer bütün canlı türlerine döndü ve "Bana buradaki herkes yalnızca Grace desin lütfen!" dedi.

Vikus, Gregor'un annesini yarasalarla tanıştırırken, Gregor Ripred'in yanına gitti.

"Bakın kim var burada! Annen ziyaretimizin ardından gelmene izin vermiş anlaşılan," dedi Ripred.

"Burada ne kadar süre kalacağımız konusunda yalan söylemeseydin daha iyi olurdu," dedi Gregor soluğunu tutmaya çalışarak. "Bot ve benim ilacı bulmak için bir yolculuğa

çıkacağımızı düşünmezsen iyi

edersin."

"Kehaneti okudun. Orada söylenen tek şey senin buraya getirilmen/' dedi Ripred. "Artık burada olduğuna göre sonrasında tekrar gitmende benim için bir sakınca yok. Sen, geveze kardeşin ve altı bacaklı arkadaşlarınızla başka bir yolculuk yapmaya niyetim yok,

güven bana," dedi.

"Herkes böyle mi düşünüyor?" diye sordu

Gregor. "O halde yalnızca toplantı için

buradayım?"

"Bunu etrafındakilere sormak zorunda

kalacaksın

sanırım.

Böceklerin

bezelye

beyinlerinden neler geçirdiklerini bilemem."

Ripred kulağının arkasına doğru toz döktü ve

"Şu fiyasko başlayabilir mi artık, Vikus?

Bazılarımızın devam etmesi gereken yaşamları

var. Ne kadar kısa olursa olsun," dedi.

"Ama kemirgenler nerede?" diye sordu

Vikus.

"Bilmiyorum. Lapblood ve Mange'nin

onlardan haber alması bekleniyordu," dedi

Ripred.

"Bilmiyoruz," dedi Lapblood. "Neden

bizim haber almamız bekleniyormuş?"

"Doğru," dedi Mange. "Bütün enerjimizi kemirgenleri ülkemizden kovduktan sonra yeniden onlara katılmak için harcamadık. Eğer salgından ölürlerse onlardan kurtulmuş oluruz."

"Zaten onlara kimin ihtiyacı var ki?" dedi Lapblood. "Kehanet onlardan bahsetmiyor bile," diyerek çılgınca omzunu kaşımaya başladı. "Bu zehirli şey de neyin nesi? Pireleri öldürüyor mu yoksa daha çok acıkmalarını mı sağlıyor?!"

"Size özel emir verilmişti!" dedi Ripred sırt üstü uzanıp sırtını yosun zemine sürtüp kaşınarak.

■ 82 -

GREGOR ve KAN KEHANETİ

"Eğer fark etmediysen söyleyelim, senden emir almıyoruz!" dedi Mange.

Ripred ayaklarının üzerine sıçradı ve diğer

iki sıçana döndü. Diğerleri savunma pozisyonunu almış, onun saldırmasını bekliyorlardı. "Bu konuyu tünellerde tartışacağız," dedi yalnızca.

"Bu hiç de uygun değil. Eğer kemirgenler temsil edilmiyorsa yalnızca Solovet ve Dr. Neveeve eksik," dedi Vi-kus. "Onlar da geliyorlar işte."

Regalia'dan gelen yarasa iniş yaptı, Solovet ile Dr Neveeve aşağı indiler.

Solovet herkesi toplantıya çağırdı, Dr Neveeve'nin salgın hakkında konuşmasını istedi. Doktor yarasanın sırtına yüklediği

büyük, deri kaplı bir kitabı yanına almıştı. Önce kitabı yere bıraktı ve diz çöktü. Kitap yalnızca otuz santimdi ama çok kalındı.

Neveeve

sayfaları

çevirirken

Gre-gor

parşömenlerin hışırtısını duyabiliyordu.

"Geçmişte şu an yaşanan salgına benzer bir vaka olup olmadığını araştırmaktayım," dedi Neveeve. "Yaklaşık iki yüz elli yıl önce 'Sıcakkanlıların Laneti' gibi bir salgının izine rastladım. Her iki olayda da veba ateşi yükseltiyor, soluk almayı zorlaştırıyor ve deride kocaman eflatun şişlikler meydana geliyor. Binlerce Yeraltlının bu yüzden ölmüş olduğunu öğrendim."

"Güzel. İlaçtan bahseden var mı?" dedi Ripred.

Neveeve önündeki kitaba döndü ve açtığı

bir sayfayı gösterdi. Mürekkeple çizilmiş, yaprakları yıldıza benzeyen bir bitki vardı.

"Bu bitki 'Yıldız Gölgesi' diye biliniyor.

• 83 -

YERALTI

GÜNLÜKLERİ - 3 Yalnızca bir

bölgede yetişiyor."

"Onu daha önce hiç görmedim," dedi Lapblood. "Yerüstü'nde yetişiyor olmalı."

"Hayır, kayıtlara göre salgının ilk olarak meydana geldiği yerle aynı bölgede yetişiyor/' dedi Neveeve.

"İlacın beşiğinde, kanı kirleten şeyle buluşmalı," dedi Vikus kehanetten alıntı yaparak.

"Akarların adasında mı?" diye sordu Gregor. Onu oradan nasıl edineceklerini anlayamıyordu. Akarlar onları saniyeler içerisinde kemiklerine kadar kemirirdi.

"Hayır, Gregor. Neveeve'in dediği bu

ürünün yüzyıllardır yetiştiği yeni bir ada.

Akarlar salgını adaya taşımış olabilir ama

orası ilacın beşiği değil."

"O halde neresi?" diye sordu Mange.

"Üzüm Bağı Gözü'ndeki vadilerde yetişiyor

gibi görünüyor," dedi Neveeve.

Ortalık ölüm sessizliğine bürünmüştü.

Sonunda

Lapblood

konuştu: "O halde

boğazımızı kesebiliriz hepimiz. Ha Üzüm

Bağı'na gitmişiz ha ölmüşüz."

"Şimdiye

kadar

kemirgenleri

içeri

sokmakta sorun yaşamadınız," dedi Kraliçe

Athena.

"Kemirgenler her yere girebilirler."

"Nereye?

Ölüm

Diyarına?

Yangın

Noktasına da mı?" diye sertçe yanıt verdi

Solovet.

"Bu koşullarda konuşabilmek için fazla iyi

birisin Solovet," dedi Lapblood.

"Lütfen!" dedi Vikus tartışmayı

sonlandırarak.

-84-

GREGOR ve KAN KEHANETİ

"Unutmayın hepimizin yaşamı söz konusu.

Neveeve, bu bitki başka hiçbir yerde

yetişmiyor mu?"

"Tohumlarını

Regalia'ya

ekmeyi

denemişler ama hemen ölmüş, işe yaramamış.

Bu ürünü büyük miktarda elde edip özünden

ilaç üretmekten başka seçeneğimiz yok."

"Bizim Üzüm Bağı Gözü'ne gitmemizi istiyorsunuz ama ne malum elde ettikten sonra payımızı alacağımız?" dedi Lapblood. "Şu an bile elinize bakıyoruz ve açlıktan ölüyoruz.

Salgın

sönmek

bilmez

bir

ateş

gibi

tünellerimizi sarmaya devam ediyor. Bugün bu hastalığı yayan pireleri durduran toza sahip olduğunuzu öğrendik. Daha öncesinde bize gönderdiniz mi?"

"Bize saldırmıştınız/' dedi Solovet buz gibi bir sesle. "Şimdiyse sızlanmak ve sonuçlarına katlanmak zorundasınız."

"Sızlanmak mı!" diye tısladı Lapblood. O ve Mange saldırı pozisyonlarını almışlardı. Solovet'in eli kılıcının kabzasındaydı.

Gregor tam olarak ne olup bittiğini anlamıyordu ama işlerin giderek çirkinleştiğini görebiliyordu.

Ripred sıçanların ve Solovet'in arasına girdi.

"Geri çekil Solovet," dedi Ripred sessizce. "Kendi yavrularının da açlıktan ve salgından çektiğini unutma. Şu an torunun hastanede cam bölmelerin ardında yatıyor."

"Peki, öteki torunum Luxa nerede Ripred? O nerede yatıyor?" diye öfkeyle bağırdı Solovet.

"Bilmiyorum! Ama bunu artık bir kenara bırakmalısın Solovet ya da insanlarına gidip mezarlarını hazırlamaları-

nı söylemelisin. Şu anda hepimizin aynı şeye ihtiyacı var, unutma!"

Gregor, Solovet'in verdiği karşılığı asla

öğrenemedi. O anda tehlike boruları ötmeye başlamıştı. Yarasaların üzerinde bir düzine insan belirmişti ve tünellere doğru yol alıyorlardı.

"Neden tehlike çanları çalıyor? Sıçanlar istila etmediğine göre?" diye merak etti Ripred.

"Bir tehdit olmalı, yoksa tehlike borularını çalmazlardı," dedi Solovet.

"Ama şu anda Regalia'ya kim saldırıyor olabilir?" diye sordu Vikus.

Yanıt çok geçmeden tünellerden görünmüştü. Gregor'un daha önce hiç görmediği parlak turuncu kürklü bir yarasa belirmişti. Yarasada yanlış giden bir şeyler vardı. Kanatlarını tuhaf bir şekilde çırpıyordu ve yan yatmıştı.

"Bu İkarus. Ama sorunu ne acaba?" diye

sordu Nike.

Üzerlerine

doğru

aniden

saldırıya

geçtiğinde

Gregor

onun kürkündeki eflatun şişliği, bembeyaz

dilini,

gözle

rindeki çılgın bakışı görmüştü.

"Salgın!" diye feryat etti Gregor. "Aynı

Ares gibi görünüyor."

İkarus havada döndü ve kontrolünü

kaybetti.

Tehlike

boruları

çalmaya

başladığında hayvan doğrudan yere çakılmıştı.

BOLUM

9

karus yere düştüğünde Gregor onun boynunun kırılma sesini duymuştu. O anda lö ldü. Eflatun şişliğinden yayılan kanın dışında etrafta tek bir kıpırtı bile yoktu.

"Dokunmayın!" diye uyardı Neveeve. Bu uyarı gereksizdi çünkü herkes yarasanın hasta bedeninden olabildiğince uzak durmaya çalışıyordu. Gregor geri çekilirken ayağı bir hamam böceğine takıldı ve dengesini kaybedip sırtüstü düştü. îki yarasa havalanırken birbirlerine çarpmışlardı. Beti benzi atmış halde, düşen yaratığın yalnızca birkaç adım ötesinde olmasına rağmen, annesi kıpırdama-mıştı. Bot'u kollarıyla iyice sarmalamış halde öylece kala-kalmıştı. Gregor ayağa kalkıp onlara doğru koştu.

"Yakın onu!" diye emretti Solovet.

"Hayır!" diye bağırdı Ripred ama üç tane meşaleli adam çoktan yanma varmıştı.

"Hayır!" Ripred dişlerini hayal kırıklığıyla gıcırdatıyordu.

• 87 -

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 3

"Çekilin! Kaçın!" diye bağırdı.

Meşaleli adamlar İkarus'un bedenine ateşi değdirdiği anda Gregor, Ripred'in çılgınca tepkisinin nedenini anlamıştı. Alevler kısa sürede kürkü ortadan kaldırmıştı ama ölü yarasanın bedenindeki siyah lekeleri açığa çıkarmıştı.

"Pire!" diye bağırdı Vikus. "Kaçın!"

Gregor, Bot'u kucağına alıp, annesini de kolundan tutarak Kraliçe Athena'nın sırtına bindirdi. Normalde Kraliçe'nin sırtına izinsiz binemezdin elbette ama kibarlıkla zaman kaybedilecek bir an değildi. Yükseldiklerinde

hamam böcekleri ve sıçanların tünellere doğru kaçtığını görebilmişti.

Bütün insanlar yarasalar tarafından yakalanıp yerden yukarı kaldırılıyorlardı.

Alevler içindeki yarasanın bedeninden kaçan pireler çılgınca sağa sola sıçrıyorlardı.

"Kraliyet Kutusu'na!" dedi Vikus. "Kimse şehre giremez!"

Kraliçe Athena havada bir manevra yapıp onları stadyumun geniş, kıvrımlı bölmelerine götürdü. Gregor'a Yan-kee stadyumundaki zengin localarını hatırlatmıştı orası. "Bu bölüm kraliyet mensuplarının spor müsabakalarını izlediği yer olmalı," diye

düşündü.

İner inmez Neveeve onları birbirinden

ayırdı. "Mümkün olduğunca birbirinizden

uzak mesafelerde durun," dedi. Gregor, annesi

ve

Kraliçe

Athena'dan uzaklaştı

ama

kucağındaki

Bot'u

yere

indirebileceğini

sanmıyordu.

Aşağı

atlayıp

demir

parmaklıklara koşabilirdi. Oldukça yüksek bir

yerdelerdi.

-88 '

GREGOR ve KAN KEHANETİ

Annesi, Gregor ve Bot'u takip etmeye başlamıştı ki Neveeve bağırdı: "Hayır! Kendine yer açmalısın." Doktor kemerinden bir kese çıkardı, onun içinden de parfüme benzer bir şişe. Gözlerini kapayıp elindeki şişeyi kendine doğru püskürttü. Fışkıran sarı toz tenini ve giysilerini kaplamıştı. Sanki sıçanların derisiyle kaplanmış gibi görünü-yordu. Pire tozu. Neveeve kapalı bölmeyi dolaşıp herkese tozdan sıktı. "Saçınıza, teninize, her yerinize sürün," dedi.

Sıra Gregor'a geldiğinde, Gregor kendi gözlerini kapa-tirken eliyle Bot'un gözlerini de kapamayı ihmal etmedi. Keskin, acı bir kokusu vardı tozun. Neveeve annelerine doğru ilerlerken Bot hapşırdı ve şaşırmış bir halde Gregor' a baktı. "Sarı olmuşsuuun," dedi.

"Sen de," dedi Gregor tozu kızın saçlarına dağıtmaya çalışarak. "Peki, sarı hangi harfle başlar?" diye sordu.

"S!" dedi Bot. "S, sarı için!"

"Başka?" diye sordu Gregor. Böylece onu

oyalayıp

tozu

saçlarına

ve

tenine

dağıtabiliyordu.

"S, Salıncak! S, Salyangoz!" dedi Bot. ABC

kitabı dışında daha önce hiç salyangoz

görmemişti Bot. Gregor da öyle.

Dakikalar içinde altı insan ve altı yarasa

sarı toza bulanmışlardı.

"Sanırım

artık

güvendeyiz

ve

toplanabiliriz," dedi Doktor Neveeve.

Herkes bölmenin ortasına geldi. Aşağıdaki

alanda kömür haline gelmiş yarasanın bedeni

su birikintisinin içinde uzanıyordu. Yangın söndürülmüştü.

"Hasta yarasa. Meyve suyu verelim ona," dedi Bot. Ne

3 zaman grip olsa ilk yaptığı meyve suyu içmek olurdu.

"Şu an uyuyor," dedi Gregor. "Uyandığı zaman meyve suyu veririz." Onun öldüğünü Bot'a nasıl söyleyeceğini bilemiyordu.

"Elma suyu." Bot eğildi ve yere dökülen tozlarla bir şeyler çizmeye başladı.

Solovet, bölmenin dışında yarasasıyla dolaşan nöbetçiye emir verdi: "Bütün sahayı dezenfekte etsinler!" Nöbetçi gitmek üzereyken tekrar bağırdı. "Bekle!" Neveeve'ye dönüp, "Bu kadarı yeterli mi Neveeve?" diye sordu.

"Stada çıkan tünelleri de dezenfekte etsinler," dedi Neveeve. "Bu pireler taş

duvarları geçip şehre giremezler. Koltuklara çıkabilecek kadar yükseğe de sıçrayamazlar nasıl olsa. Ama bazıları çoktan tünellerden çıkıp Yeraltı Diyarı'na doğru kaçmış olabilir. Bütün nöbetçiler pire ve pire taramasından geçmeli."

"Dediklerini yapın!" dedi Solovet nöbetçiye.

"Peki, sürüngenler ve kemirgenler?" diye sordu Vikus.

"Hiçbir pire zehirli toza bulanmış bir kemirgenin veya sürüngenin üzerinde canlı kalamaz ve onu ısıramaz. Oldukça güvende olduklarını söyleyebilirim," dedi Doktor Neveeve.

"Elbette burada toplanmış olan bizler de, değil mi?" dedi Vikus.

"Buraya ulaşmış olasalardı bile hiç şüphesiz hemen ölürlerdi. Ama yine de her birimiz

Regalia'da

doktor

kontrolünden

geçmeliyiz'dedi Neveeve.

90 ■

GREGOR ve KAN KEHANET!

"Biz

hariç..." diyen sesi tıkanmıştı

Gregor'un annesinin. "Biz Regalia'ya geri

dönmüyoruz!"

"Lütfen böyle yapma Grace, biliyorum bu

hiç beklenmeyen ve rahatsız edici bir durum,"

dedi Vikus.

"Eve gidiyoruz! Geldik işte toplantınıza.

Aynen

yapmak

zorunda

olduğumuzu

söylediğiniz gibi! Şimdi söyle şu yarasaya bizi

evimize götürsün, hemen şimdi!" dedi Grace,

öfkeyle Nike'ı işaret etti.

"Bunu kim söyledi size? Yalnızca toplantı için çağırıldığınızı?" diye sordu Vikus kaygıyla.

"Ripred!" dedi Gregor. "Yalnızca birkaç saat için gelmemiz gerektiğini söylemişti. Ayrıca ilacı bulmak için bize ihtiyaç olmadığını da. Ardından bizi korkutmak için bir yığın sıçan gönderdi evimize."

Gregor, Vikus ve Solovet'in şaşkın şaşkın birbirlerine baktıklarını görünce bundan haberleri olmadığını anlamıştı.

"Üzgünüm, eksik anlatmış," dedi Vikus.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Grace.

"Ripred yalan söylemiş demek istiyor," dedi Solovet.

"Belki de onların varlığının gereksiz olacağını düşünmüştür. .." dedi Vikus zayıf bir sesle.

"Yalan söyledi!" diye tekrarladı Solovet.

"Savunma onu. O da Yerüstlüler olmadan ilacı bulamayacağımızı gayet iyi biliyordu! Belli ki onları buraya getirmenin başka bir yolu olmadığını düşünmüş. Ben de aynısını yapardım Vikus, eğer başka çare olmadığını bilseydim."

- 91 -

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 3

Gregor, bundan şüphe etmiyordu. Solovet onun ve ailesinin ne düşündüğüyle ilgilenmezdi. Koca bir Regalia şehrinin yanında onlar kaç kişiydiler ki zaten.

"Onları kalmaya zorlayamayız Solovet!" dedi Vikus. Gregor onu ilk kez sinirli görüyordu.

"Söylenen

yalan

yüzünden

buradalar. Kalmaları için zorlamayacağız!"

Gregor'un

annesi

Vikus'un

koluna

yapışmıştı. "O halde bizi eve gönderiyorsunuz,

değil mi? Gidebilir miyiz?"

"Hayır!" dedi Solovet.

"Evet!" dedi Vikus. "Nike! Yerüstlüleri

evlerine götürmek için hazırlan!"

"Nöbetçiler!" diye bağırdı Solovet.

Gregor ortadaki güç mücadelesi karşısında

şaşıp kalmıştı. Vikus ve Solovet'i böyle kavga

ederken hiç görmemişti ve sinirlenmişti. Kim

bu kararı verebilirdi? Kim ailesinin kalmasına

ya da gitmesine karar verebilirdi ki? Ne

yapmasını bekliyorlardı?

"Bekle!" dedi Gregor, annesinin kolunu

tuttu. "Anne, Ares'in durumunu gördüm. Gerçekten de çok kötü. Ölüyor. Onu bu halde bırakamam. O halde sen Bot'u al ve git. Ben kalıyorum, anlaştık mı? Lizzie ve büyükanneyi de alıp Virginia'ya gidersiniz. Babam ben gelene kadar kalır, sonra biz de Virginia'ya geliriz."

"Bu kabul edilebilir bir teklif," dedi Vikus karısına göz ucuyla bakarak.

"Konseye sunabiliriz," dedi Solovet pek ikna olmuş gibi görünmese de.

GREGOR ve KAN KEHANETİ

"Seni burada bırakamam Gregor," dedi annesi. "Arkadaşın için üzgünüm. Gerçekten de. Ama yine de seni bırakamam."

"Bak anne, buradan üçümüzün birden gitmesine izin verileceğini sanmıyorum," dedi Gregor. "Lütfen Bot'u al ve eve git." Elini hafifçe sıktı. Ters bir şeyin olduğunu anlaması

yalnızca birkaç saniyesini aldı.

Annesi ona yanıt verecekti ama sözcükleri duyamı-yordu. Parmaklarını annesinin elinin üzerinde gezdirdi. Hayır, bunu aklından bile geçirmemişti. Oradaydı.

"Gregor, beni dinliyor musun?" diye sordu annesi.

Dinlemiyordu.

Parmaklarının

ona

hissettirdiği

şeye

bir

anlam

vermekle

meşguldü.

Düşündüğü

şeyin

gerçek

olmamasını diliyordu içinden. Ama öyleydi.

Gregor annesinin elini en yakındaki meşaleye doğru tuttu ve elinin üzerindeki tozları silkeledi. Küçücük bir ısırığın yarattığı şişlik ortaya çıkmıştı.

93

II. KISIM

Vahşi Orman

BÖLÜM

10

nnesi gözünü eline dikti, aniden

durgunlaşmıştı. Diğerleri de ısırığın izini

Ag örmüşlerdi, tüm ses ve hareket durmuştu bir

anda. Kanatları, elbiseleri oynatacak bir esinti

bile yoktu.

Meraklı Bot koltuklardan birine tırmandı

ve herkesin baktığı şeye o da bakmak istedi.

"Pembe gerek sana," dedi ısırığı görünce.

Gregor onun önceki yaz böcek ısırdığında

sürdükleri

pembe

losyonu

kastettiğini

anlamıştı.

"Eve gitmem gerek," diye fısıldadı annesi.

"Seni bırakamayız," dedi Vikus kafasını

üzüntüyle sallayarak. "Şimdi değil."

"Salgının Yerüstü'ne de çıkmasına izin

verirsek, bu oradaki sıcakkanlı canlıların da sonu anlamına gelir," dedi Solovet.

"Seni karantinaya almalıyız," dedi Neveeve.

• 97-

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 3

Solovet, Gregor'un annesinin omzuna dokundu. "Böyle olduğu için çok ama çok üzgünüz," diye fısıldadı. "Nike, onu götür ve ısırık için test edilmesi gerektiğini rapor et."

Gregor hâlâ annesinin elini tutuyordu. Gidemezdi. "Anne..."

Grace nazikçe elini Gregor'un elinden kurtardı, ondan hafifçe uzaklaştı. "Kız kardeşini eve götür."

Başını mı sallamıştı? Gregor böyle yaptığından emin değildi. Ama annesi Nike'ın sırtına binip gözden kaybolmuştu bile.

"Hepimiz derhal ısırık kontrolünden geçmeliyiz," dedi Neveeve.

Hepsi

yarasalarına

binmişlerdi.

Tünellerden çıkıp Regalia'ya akan beyaz köpüklü nehir üzerinde uçtular. Rıhtımda kimse onları karşılamadı. İnsanları koruyacak kadar vardı sarı tozdan.

Yıkanmaya gönderildiler ve doktorlar onları ışıkta pire ısırığı kontrolünden geçirene kadar çıplak kalmak zorun-dalardı. Aşırı derecede gıdıklanan Bot kontroller sırasında sürekli kıkırdamıştı. Gregor kontrole karşı çıkmadı ama o ve Bot'un ısırtmadığından emindi.

Büyükannesinin "Kaçabilirsin ama kehanet

seni

bir

şekilde

bulacaktır"

sözleri

kulaklarındaydı hâlâ.

Bulmuştu da. Salgın annesine de bulaşmıştı

ve artık Savaşçı ile Prenses ilacı bulmak

zorundaydı.

Gregor

haykırmak

istiyordu.

Ares,

Hovvard ve Andromeda'nm hastalığı yetmemiş

miydi! Araştırmalara katılmak için bir yol

bulacaktı. Ama annesi, o ve Bot'un

'98 -

GREGOR ve KAN KEHANETİ

gitmesine izin vermezdi. Neydi şu yerin adı?

Üzüm Bağı Gözü müydü? Kehanet'in

tamamlanması

sağlamak

üzere

annesi

ayakaltından

çekilmeliydi.

Karantinaya

alınmıştı. Evet, kehanete bakılırsa her şey

olması gerektiği gibi oluyordu.

Böyle bir sorumluluğu almak için kendini

çok

yorgun

hissediyordu.

Yeraltına

sürüklendiği, problemleri çözmesi beklendiği

ve ailesinin diğer fertleri bu yüzden, onlarla il-

gisi olmayan şeyler yüzünden acı çektiği için

öfkeliydi.

Bot ve Gregor'un temiz çıktığı söylendikten

sonra onlara yeni, ipekten yapılma Yeraltı

kıyafetleri verdiler. Gre-gor kendi botlarının

geri verilmesini istedi ama botların önce

kontrolden geçip dezenfekte edilmesi gerektiği

söylendi. Hastanede diğerlerinden haber

alabilmek için oturmuş beklerken Bot

uyuyakalmıştı ve başı Gregor'un omzuna düşmüştü. Yalnızca birkaç saatlik uykuyla duruyordu. Vikus, daha önceki ziyaretlerinde Bot'a dadılık yapan Dulcet'i gönderdi.

Dulcet uyumakta olan kızı alıp kucağına yerleştirdikten sonra Gregor'un omzuna hafifçe dokundu. "Annen için üzgünüm. Ama umudunu yitirme. İlacı bulacaksın. Bundan eminim," dedi.

Ses tonu o kadar nazikti ki Gregor neredeyse bu ilacı nasıl bulacağını ona soracaktı. Annesinin nasıl sağ kalacağını. Eğer o yanlarında olmazsa ailesinin dağılmasını nasıl engelleyeceğini. Annesine bir şey olursa onsuz bir dünyada nasıl yaşayacağını. Nasıl bunun kendi hatası olacağını... korkunç ölümünü... mor şişlikleri... soluk alma

çabasını... annesi istemediği halde onun

Yeraltına inmek için diretmesini...

İçinden geçirdiği onca şeye rağmen

söylediği tek şey, "Teşekkürler, Dulcet"

olmuştu.

Toplantıya

katılıp

baştan

aşağı

incelenenlerden yalnızca üç kişi karantinaya

alınmıştı. Annesi ve Cassiopeia ile Pollux

adında iki yarasa.

Gregor koridorun sonunda elindeki deftere

bir şeyler yazan Neveeve'yi gördü. Yanına gitti,

koluna dokundu.

"Ah!" diye çığlık atmıştı kadın, sarsılan

elindeki tüylü kalemin mürekkebi yazdığı

kâğıda dökülmüştü.

"Üzgünüm," dedi Gregor, onun ürkek biri

olduğundan emindi artık. Elbette tüm

zamanını salgın mağdurları ile geçirmek rahat

bir tatil sayılamazdı.

"Annemin nerede olduğunu söyleyebilir misin?" diye sordu Gregor.

"Onu karantinaya aldık," dedi Neveeve.

"Şimdi uyuyor ama görebilirsin."

Doktor onu hastanenin iç kısımlarına doğru götürdü.

"Benim ve Bot'un ısırılmadığını biliyor mu?"

"Evet, ama bu konuda hâlâ fazlasıyla tedirgin," dedi Neveeve, gözleri seğiriyordu. *â*

"Ona sakinleştirici ilaçlar verdim. Gregor, Neveeve'nin kendisinin de o ilaçlardan faydalanabileceğini düşündü ama bir şey söylemedi.

Annesinin özel odası Howard, Ares ve Andromeda'nın olduğu koridordaydı. Cam duvardan içeriye baktığında onun sarı tozlardan arındırıldığını, yepyeni beyaz pijama-

lar giydirilmiş olduğunu gördü. Hastane yatağında küçücük ve oldukça savunmasız görünüyordu. Uykuda olması iyi bir şeydi. Uyanık olsaydı ve konuşabilseydi ona Bot'u da alıp eve dönmelerini söylerdi, olumsuz yanıt alınca da çılgına dönerdi. Gregor onu en son ne zaman böyle görmüştü?

Dönüp Neveeve'ye baktı. "Yardımına ihtiyacım var. Salgınla ilgili bildiğin her şeyi anlatmanı istiyorum," dedi.

"Şimdi bu konu üzerine çalıştığım laboratuvarıma gidiyorum. Bana katılmak ister misin?" diye sordu doktor. "Regalia'nın dışında. İlaçla ilgili toplantının görüşmeleri biraz zaman alacaktır."

Nike onları sarayın, şehrin, stadyumun üzerinden

uçurdu.

Yarasa

ileledikçe

aşağılarındaki sarı tozla kaplı alanı daha iyi görebiliyordu. Bir tünele indiler ve duvarlara asılı meşalelerden aldılar. Tünelin ikiye ayrıldığını gören Gregor daha önce buradan geçtiğini hatırlamıştı.

"Ares'in mağarası bu yolun sonunda değil miydi?" diye sordu Gregor.

"Öyle sanıyorum. Daha önce hiç gitmedim oraya," dedi Neveeve. "Çok gizli bir yer olduğu

söylenmişti.

Ho-ward

ve

Andromeda'nm hastaneye getirmek için onu bulmaları birkaç günü bulmuştu.

"Hasta olduğunu hissettiği için mi gelmedi?" diye sordu Gregor.

"Hayır, Vikus haftalardır ondan haber

alamamıştı. Bu yüzden Howard ve Andromeda onu aramaya çıktılar. Bulduklarında hastalığa çoktan yakalanmıştı, onu hastaneye taşımak zorunda kaldılar," dedi Neveeve.

• 101 -

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 3

Gregor, Ares'i mağarasında hasta ve yalnız basınayken hayal etti. Birkaç yakın arkadaşı ölmüştü ya da kayıptı. Gregor, yeni bağı ise ulaşılmazdı. "Zavallı Ares."

"Evet/' dedi Neveeve. "Ares kendi hatası olmayan bir durum, yüzünden oldukça eziyet çekti ve işte sonucu."

Böyle söylemesi Gregor'u şaşırtmıştı çünkü Ares'in Yeraltı'nda pek de sevilmediğini biliyordu. Kimse ona güvenmiyordu, insanlarla yarasaların çoğu ölmesini istemişti. Onun bağına duyduğu merhamet Gregor'un içinde sıcak bir şeyler oluşturmuştu Neveeve'ye karşı.

"Onu iyi tanıyor muydun?" diye sordu

Gregor.

"Pek sayılmaz. Sen Regalia'dan ayrıldıktan sonra Ares yeniden hapsedilir korkusuyla bir daha şehre dönmedi. Vikus'un talimatı üzerine sırtındaki akarların açtığı yaralarla laboratuvarımda ilgilendim. Ares etrafta benden başka kimsenin olmadığı çok geç saatlerde, genellikle geceleri gelirdi."

"Yaptıkların için sana minnettarım," dedi Gregor.

"Dediğim gibi, ona karşı benimsenen tutum haksızlıktı," dedi Neveeve.

Laboratuvarı bir dizi geniş tünelle çevreleniyordu. Uzun, taş tezgâhlar çeşitli laboratuvar ekipmanları ile doluydu. Bir akarsu

arkadaki

mağaralardan

birinde

kanallar yoluyla akıyordu. Bir avuç insan

ellerine eldivenlerle görevinin başındaydı. Bir

grup yarasa da vardı ve mikroskoplara

dikkatlice bakıp insanlarla fikir alışverişinde

bulunuyorlardı.

Neveeve, Gregor'u taş kapıyla diğer

bölümlerden ayrılan bir odaya götürdü.

"Burası benim araştırmalarımı

sürdürdüğüm yer," dedi kapıyı arkasından

dikkatlice kapatarak.

Etrafta deney tüpleri, çeşitli şişeler, birkaç

mikroskop vardı. Bir duvar boyunca camdan

kaplar taş bölmelerin içine yerleştirilmişti.

Gregor birine yöneldi, incelemeye başladı.

İçinde küçük siyah noktalar dolaşıyordu.

Pireler. Elindeki meşalenin ışığı kabın dibinde kırmızı bir gölcüğü açığa çıkarmıştı. Gregor bunun kan olduğunu fark edince bir adım geri sıçradı. Kolu hemen yanındaki kaba çarpmıştı ama onu düşmeden yakalamayı başardı. Neyse ki boş bir kaptı.

"Üzgünüm! Affedersin," dedi ve kabı tekrar yerine koydu.

"İyi yakalayıştı," dedi Neveeve yüksek sesle gülerek. "Tanrıya şükür, bunlar salgın için özel olarak üretildi, tekrar yapılmaları o kadar da kolay olmuyor. Bir öncekini kırdığım zaman yenisinin yapılması birkaç ay almıştı. Bu aralar yeni olanı umut verici panzehir için kullanıyorum."

Gregor hiçbir şeye dokunup kırmamak için ellerini cebine sokmaya karar verdi. İhtiyacı olan şey biraz bilgi edinmekti, böylece herkesin yaşamını kurtarabilirdi.

Doktor ona salgınla ilgili bildiği her şeyi

anlattı. Havayla değil kan yoluyla bulaşan bir virüstü, birileri sana doğru hapşırdığında değil, kanları sana bulaşıp damarlarında aktığı zaman ancak ortaya çıkabilirdi. Pireler bu virüsü sıcakkanlılar arasında yayıyordu.

"Birçok salgında böceklerin kendisi de ölürdü. Hastalık yalnızca sıcakkanlıların değil, böceklerin de vücudunda çoğalarak onları öldürürdü. Bu seferki öyle değil.

Hiçbir böceğin ölmediğine inanıyoruz. Balık ya da pullu canlıların da etkilenmediğine. 'Yeraltlıların Laneti' değil de 'Sıcakkanlıların Laneti' isminin verilmesi bu yüzden"

"Ripred senin belirtileri Regalia'da tedavi edebileceğini söylemişti," dedi Gregor.

"Evet, verdiğimiz ilaçlarla

biraz

rahatlatabilir, ateşi düşürebilir ve hastaları uyutabiliriz ama bu ilaçlar salgını yok edemiyor," dedi Neveeve. "Senin araştırmanın başarısız olma olasılığını göz önünde tutup kendi tedavi yöntemimizi bulmaya çalışıyoruz. Her ne kadar kimse başarılı olacağımıza inanmasa da..." dedi Neveeve ve hafifçe gü-

lümsedi. "Yapabileceğimize dair inancım tam ama biraz zaman alacaktır."

Zaman. Her şey zamanla yok olacaktı.

"Isırıldıktan

sonra

ne

kadar

zaman

yaşayabilirsin?" diye sordu Gregor.

"Kişiden

kişiye

oldukça

değişkenlik

gösteriyor. Örneğin Ares bu hastalığa yakalanan ilk Yeraltlıydı ama olağanüstü bir direnci var. Bu da uçucuların bu hastalığa karşı insanlardan daha dayanıklı olduğunu işaret ediyor. Ho-ward ve Andromeda hastalığın belirtilerini yalnızca birkaç gün önce gösterdi. Bu hastalığı akarlardan mı yoksa Ares'i hastaneye getirirken mi kaptıklarını bilmiyorduk. Annene gelirsek..." Neveeve kararsız kalmıştı.

"Gerçeği bilmeliyim. Ona ne kadar süre veriyorsun?" dedi Gregor.

Neveeve bakışlarını aşağıya indirdi, elini alnının üzerinde kaygıyla gezdirmeye başladı. "Eğer her şey kötü giderse. .. onu iki hafta içinde kaybedebiliriz."

BÖLÜM

11

aş zemin oldukça soğuktu. Gregor küçük bir aynayı karşısında tutmuş, kehaneti okumaya Tça lışıyordu. Ama bu o kadar da kolay olmuyordu.

"Çoktan ezberlediğimi biliyorsunuz," dedi Gregor.

"Biliyorum Gregor, ama Nerissa ile orijinal kehaneti okumanın önemli olacağını düşünüyoruz," dedi Vikus. "Belki orijinalinde bazı ipuçları bulabilirsin."

Gregor dönüp tekrar aynaya baktı. Onu ilgilendiren ilk

iki

kehanet,

Sandwich'in geleceği bildiren kehanetlerini yazdığı geniş taş odanın duvarlarının tam ortasına büyük harflerle kazınmıştı. Üçüncüsü-nün anlamını çözmek ise neredeyse imkânsızdı. 'Kan Kehaneti yere yazılmıştı ve köşeye sıkışmış durumdaydı. Harfler oldukça ince ve kıvrımlarla süslenmişti. Üstelik de tersten yazılmışlardı. Ne tarafa dönerse dönsün ya da ışığı nasıl tutarsa tutsun bir türlü rahatça göremiyor-

du. Kehanetten daha çok kendi yüzüne bakarak zamanını harcamıştı. Aynayı tutan koluna kramp girdiğinde vazgeçti.

"Bu şeyle ne yapmamız gerekiyor?

Sandwich sanki okuyamayalım diye özellikle böyle yazmış," dedi Gregor.

"Elbette okuyabilmemizi istiyordu, Gregor. Yoksa böyle bir şeyi hiç yazmazdı," diye yanıtladı Vikus. Yaşlı adam diz çöktü, ellerini kehanetin üzerinde gezdirdi. "Ama Ne-rissa onun özellikle okunması güç bir biçimde yazdığına inanıyor."

"Öyle mi? Nedeni ne peki, Nerissa?" diye sordu Gregor ve oturup gözünü kıza dikti.

Luxa sıçanların tünellerinde kaybolduğundan beri Kraliyet Ailesi'nin yaşayan son üyesi olarak tahta geçmişti Nerissa. Birçok kişi onun tahta geçmesine karşı çıkmıştı çünkü geleceği görme yeteneği onu bir deli gibi gösteriyordu. Diğerleri ise onun fiziksel gücünün de yetersiz olduğunu düşünüyorlardı. Şu anda da yere serdiği bir örtünün üzerine oturmuş, kehanetin olduğu duvara doğru eğilmişti. Artık kraliçeydi, daha

iyi

giyinmiş,

saçları

başının

üzerinde

toplanmıştı. Ama şimdi her zamankinden daha

da zayıf ve huzursuz görünüyordu.

"Çünkü kehanetin kendisi okunması güç

bir şey. Anlaşılması kolay değil," dedi Nerissa.

"Aklımı karıştıran bir tek bölüm var

yalnızca," dedi Gregor. İlk bölüm salgından söz

ediyordu ve salgın gerçekten vardı. Üçüncü

bölüm Gregor ve Bot'la ilgiliydi, onlar da

buradaydı. Beşinci bölüm sıcakkanlıların ilacı

bulmaya

çalışacaklarını

söylüyordu,

çalışacaklardı da. Yedinci bö-

Kim aksi halde öleceklerini söylüyordu ve bunu da biliyordu.

Ama şu ikinci, dördüncü, altıncı ve sekizinci bölümler? Tekrar edenler asıl kafa karıştırıcı olanlardı.

DÖNECEK, DÖNECEK VE YĠNE DÖNECEK

NE OLDUĞUNU GÖRECEK, ZAMANINI

BĠLEMEYECEKSĠN,

ĠLAÇ VE HATA BĠRBĠRĠNE DOLANACAK,

BÖYLECE TEK ASMAYI OLUġTURACAK.

"Şu 'Dönecek, dönecek ve yine döneceksin' kısmı ne anlama geliyor?" diye sordu Gregor.

"Sana yüzyılların bilgece fikirlerinin sorumluluğu ile yanıt vermeden önce, senin kendi yorumunu duymak isterim," dedi Vikus.

Gregor mısraları aklından geçirerek düşünmeye

başladı.

"Sandwich

bize

yanıldığımızı söylüyormuş gibi..." dedi Gregor.

"Düşündüğümüz şeyler yanlışmış gibi."

"Evet. Yalnızca şu anda da değil. Aynı yanlışın etrafında dönüp durduğumuzu ve gerçeği göremediğimizi söylüyor," dedi Nerissa.

"Yanılgı içindeysek neden hâlâ bir şeyler yapmaya çabalıyoruz?" dedi Gregor. "Neden şu 'Üzüm Bağı Gözü' müydü neydi, oraya gidiyoruz?"

"Çünkü başka seçeneğimiz yok," dedi Vikus. "Yolculuktan bahsedildi ve ilacın beşiğine gitmeliyiz. Tek üzüm asması sözü edilen yerde yetişiyormuş gibi görünüyor.

Eğer gidersek böylece bu mısrayı da

aydınlatmış oluruz."

"Gidersek

derken

sen

ve

beni

kastediyorsun değil mi? Çünkü bu defa sen de

geleceksin sanırım?" diye sordu Gregor

umutla.

Vikus gülümsedi. "Hayır, Gregor. Biz

derken daha genel bir topluluktan bahsettiğimi

itiraf etmeliyim. Ben gelemem. Eğer teselli

olacaksa Solovet'in sizinle gelmeyi planladığını

söyleyebilirim."

"Pekâlâ, hiç yoktan iyidir," dedi Gregor.

Vikus'un

kehanetin

anlamını

çözme

konusunda daha iyi olduğunu biliyordu ama

Solovet de savaşta iyiydi ve olası tehlikelere karşı yanlarında olması faydalıydı. Eğer bu yer herkesin düşündüğü gibi tehlikeliyse ona kesinlikle ihtiyaç duyacaklardı. "Ya Ripred? O da gelecek mi?"

"İki dünya bir araya gelse böyle bir şeyi kaçırmayacağını söylüyor," dedi Vikus.

Gregor kalbinin hızla çarptığını hissediyordu. Ripred ve Solovet'i yan yana düşünemiyordu bile.

Bir Yeraltlı kapıyı çaldı ve çağırıldıklarını söyledi.

"Sıçanlar ve böcekler geri dönmüş olmalı," dedi Vikus. "Saray duvarlarının arasında toplantıya devam edeceğiz. Hadi gidelim."

Toplantıya giderlerken Gregor aynayı Nerissa'ya vermek istedi. "Sende kalsın," dedi

kız. "Ona tekrar ihtiyaç duyabilirsin." Gregor küçük aynayı çok düşünmeden pantolonunun arka cebine yerleştirdi.

Eşikten girdikleri anda Gregor nerede olduklarını hatırlamıştı. Nasıl unutabilirdi ki? Taş tribünlerle ortadaki

• 108 -

GREGOR ve KAN KEHANETİ

bir sahneyi çevreleyen yuvarlak odaya girdiler. Bu sahnede o ve Ares birbirlerinin bağı olmak için yemin etmişlerdi. Şimdi sahne boştu ve tribünler farklı türde canlılarla dolmuştu. Yarasalar sağ taraflarına, hamam böcekleri sol taraflarına oturmuşlardı. Sıçanlar ise karşı taraftaki sıralara. Vikus ve Nerissa gidip insanların olduğu gruba katılırlarken Gregor sanki

okul

kantinindeymiş,

arkadaşları

Angelina ve Larry o gün okula gelmemişler gibi tuhaf bir hisle dolmuştu. Nereye oturacağını bile bilmiyordu ama sıçanların arasında oturmadığından emindi. Şehir konseyinden pek hoşlanmıyordu çünkü büyük olasılıkla hâlâ onun vatan haini olduğunu düşünüyorlardı. Yarasalar ise ona karşı davranışlarıyla Ares'in yaşamını altüst etmişlerdi. En sonunda Gregor hamam böcekleri ile beraber oturmaya karar vermişti. Onların olduğu bölüm kendini güvende hissettiği tek yerdi.

Vikus toplantıyı herkesi resmi biçimde selamlayarak açtı. Ardından doğrudan konuya girdi. "Görülen o ki 'Üzüm Bağı Gözü'ne yapılacak yolculuğun önemi her dakika daha da artıyor. Bir an önce yola çıkmalıyız. Bu

yolculuğun öncelikli katılımcıları kehanetteki Savaşçı ve Prenses; Gregor ve Bot olarak belirlendi. Nike onların uçucusu olacak, böylece Prenses konusunda yanlış yorumlama olasılığımıza karşı yedek bir prenses de yolculuğa katılmış olacak. Solovet ve bağı Ajax insan ve yarasalar için düşünülen ekibi tamamlayan diğer isimler olacaklar. Ripred, Mange ve Lapblood sıçanları temsil edecekler. Kehanette özellikle belirtilen böcekleri ise Temp gönüllü olarak temsil etmek istedi."

• 109 -

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 3

"O sürüngeni gerçekten de yanımızda götürmek zorunda değiliz, öyle değil mi?" dedi Mange.

"Eğer yeterince yemek verilmezse onları yiyebiliriz," dedi Lapblood.

Yarasalar ve insanlar arasında gülüşmeye neden olmuştu bu yorum. Her zaman hamam

böcekleriyle eğlenirlerdi.

Temp yanıt vermedi ama Lapblood'un yorumunu ürpertiyle karşıladı.

Gregor gözlerini sıçana dikmişti. "Belki de biz seni yeriz. Daha önce hiç sıçan yememiştim. Ama doğru sosla bir şeye benzeyebilir, kim bilir?"

Yalnızca bir yaratık gülmüştü o anda. O da Ripred. "Pekâlâ, anlaşılan seyahatimiz hiç de sıkıcı geçmeyecek," dedi.

"Şu anda..." diye tısladı Lapblood. "Bir anlaşma yok ortada çünkü henüz kendi çıkarımızın ne olacağı konusunda ikna olmuş değiliz."

"Konsey batıdaki balık avlama alanını tekrar açmaya karar verdi," dedi Vikus. "Orası kemirgenler için yeterince yiyecek sağlayacaktır."

"Ya sarı toz?" diye sordu Mange. "Şu pireleri öldüren. .."

İnsanlar susup kalmıştı. Gregor, Vikus'un içini çektiğini duymuştu.

"Toz yoksa anlaşma da yok," dedi Lapblood.

Ne? Bütün bu yolculuk insanlar sıçanlara pire öldürür

• 110 -

GREGOR ve KAN KEHANETİ

cü tozu vermek istemediği için suya mı düşecekti? Sorsaydı çok mu ileri gitmiş olurdu? Gregor patlayan mor şişlikleri ve akan kan ve irinleri düşündü...

Aniden ayağa fırladı ve konseye bağırdı:

"Gönderin şu tozu! İnanamıyorum size! Ares'i görmediniz mi? Salgının neler yapabildiğini görmediniz mi? Sıçanlara duyduğunuz nefreti bir kenara koyarak yanıt verin, onların bu şekilde ölmesini mi istiyorsunuz?"

Ani çıkışı ve sorusu herkesi dondurmuştu.

"Çok affedici bir kalbin var Yerüstlü

Gregor," dedi So-lovet.

Bu doğru değildi. Belki Gregor sıçanlar için böyle dehşet verici bir ölüm istemiyordu. Aklından "Düşmanınım bile başına gelmesin!" sözü geçti. Ama sıçanların babasına, Tick, Tvvitchtip, Aurora ya da Luxa'ya yaptıkları için onları asla affetmemişti.

Asla affetmemesini gerektiren uzun bir listesi vardı.

"Hayır, affedici değilim," dedi Gregor acıyla. "Ama bu hastalıkla savaşan bir annem ve bir bağım var. Hastaneniz dolmaya başladı bile. İlacı bulmak için sıçanlara ihtiyacımız var. Ne olacak Solovet? Söyle, ne olacak?"

' 111 •

BOLUM

12

onuç olarak başka çareleri yoktu. Tozu

sıçanlara

verme

konusunda

karara

Sv armışlardı. Gregor bunun yardımlarından

faydalanmak için onlara verilen bir ayrıcalık

olduğunu düşünmüyordu. Ama insanlar kendi

aralarında

Solovet tozun gönderilmesini

emredene

kadar

fısıldaşmışlardı

ve

memnuniyetsizlikleri ortadaydı. O andan sonra

yalnızca üç kişi bu kararı protesto etmişti,

sonunda bu sayı tek kişiye düşmüş, o da

toplantıyı terk etmişti.

Sıçanlara duydukları nefretin derecesi

Gregor'un

tahminlerinin

de ötesindeydi.

Toplantıyı terk eden adam herkesin ölmesini,

sıçanların sağ kalmasını sağlayacak tozun

onlara verilmesine tercih edebilir miydi?

Görünen oydu ki tercih ederdi.

Diğer çekişme konusu ise yolculuğun

yapılma biçimi ile ilgili oldu. Gregor ilk kez

Yeraltı Diyarının bir haritasını görmüştü. Dört

Yeraltlı devasa haritayı açıp dört köşesine

mermer piramitler yerleştirdiler. Harita

tribünden bile rahatça görülebiliyordu. Harita

farklı renkte birçok bölgeye ayrılmıştı ve siyah

renkle

isimleri

belirtilmişti.

Gregor,

Regalia'mn kuzeyde olduğunu görmüştü.

Kemirgenlerin bölgesi güneyde görünmesine rağmen çok daha geniş bir alana yayılmışlardı ve üzerlerine 'işgal edildi' yazılmıştı. Gregor, Su Yolu'nu görüyordu haritada ve daha ismini bilmediği birçok yer okumuştu.

Gregor'un gözleri haritada 'işgal edildi' şeklinde etiketlenen bölüme kaymıştı. Üstelik oldukça geniş bir nehri de kapsıyordu bölgeleri. Renklere bakılırsa nehir sıçanlara aitmiş gibi görünse de kontrolü insanların elindeydi. Bu büyüklükte bir nehir çok fazla balık sağlayabilirdi. "Bu nehir, Ripred'in insanların sıçanları açlığa terk ettiğini söyler-ken bahsettiği nehir olmalı," diye düşündü Gregor. Nehir yoksa balık da yoktu. Ama insanlar yolculuğa katılsınlar diye balık sahalarını onlara geri vereceklerdi.

Solovet elinde bir işaretleyici ile sahneye geldi ve Su Yolu'nun doğu kısmının ve sıçanların şu anda yaşam alanlarının yarısını

kaplayacak şekilde işaretlediği yeşil bir üçgenle herkesin dikkatini çekmeyi başardı. "En iyi tahminimize göre Üzüm Bağı Gözü bu büyük alan boyunca uzanıyor." Haritanın neredeyse dışında bulunan bir vahşi ormanı özellikle işaret etti. "Ateş Diyarı'na oldukça yakın bir yer burası ve doğudan girişi büyük olasılıkla 'kesiciler' kapatmış olacaktır."

"Kesiciler de kim oluyor?" diye sordu Gregor Temp'e. Hamam böceklerinden birkaçı bir araya geldi ve aralarında konuştuktan sonra Temp Gregor'a döndü.

- 114-

GREGOR ve KAN KEHANETİ

"Karıncalar, bazıları onlara böyle diyor sanırım karıncalar," dedi Temp.

"Neden yolumuzu kapatmış olsunlar ki?" diye sordu Gregor.

"Sıcakkanlılardan nefret ederler, kesiciler de sıcakkanlılardan nefret ederler."

Gregor karıncalar hakkında daha çok şey sormak ve öğrenmek istiyordu ama öte yandan toplantıda olup bitenleri kaçırmak istemiyordu.

"Ormanı geçmemiz günler sürer," dedi Mange. "Ayrıca üzüm denizinde nasıl oluyor da Üzüm Bağı'nı bulmamız bekleniyor?"

Nerissa boğazını temizledi ve ilk kez söz aldı. "Size bir rehber ayarladım."

"Sen mi ayarladın?" dedi Ripred ve onaylanmak ister gibi Vikus'a baktı. Ama yaşlı adam da en az onun kadar şaşırmış gibi görünüyordu.

"Ne zaman yaptın bunu Nerissa?" diye sordu Vikus.

"Oldukça uzun bir süre önce. Ama onun burada olacağına güvenim tamdı," dedi

Nerissa. "Onu gelecekte Ye-rüstlü ile beraber görmüştüm."

Aman. Gelecek konuşmaları asla iyi bir şeyle sonuçlanmıyordu.

Sandvvich'in kehanetleri çok ciddiye alındığı halde Nerissa'nınkilere pek saygı gösterilmiyordu nedense.

İnsanlar şüphelerini doğrudan yüzüne söylemekten kaçınırlardı ama sıçanların böyle yapmaya hiç de niyetleri yoktu.

• 115 -

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 3

"Kehanet mi?" dedi Lapblood ve sesini sanki küçük bir çocukla konuşuyormuş gibi inceltmişti. "Ben de geleceği gördüğümü düşünmüştüm ama sonradan fark ettim ki mantarı çok fazla kaçırmışım. Son zamanlarda sizi de mi mantarla beslediler majesteleri?"

"Nerissa mantarların tadını bilmez. Ayrıca onun gelecek öngörüleri çok detaylı ve net olmasa da bundan birçok defa faydalandık," dedi Vikus sertçe.

"Kim bu rehber?" diye sordu Solovet.

"Söyleyemem. Söz verdim. Sekiz saat içinde

Tantalus

Kemeri'nde

buluşunca

göreceksiniz kim olduğunu."

"Öyle mi? Lütfen hayal görmediğimi söyle canım, Tantalus Kemeri'ni çok severim ben. Orada mutlaka bir ya da iki kemik bulurum kemirmek için," dedi Ripred. "Peki ya bu rehber senin hayal gücünün ürünüyse?"

"Eğer bunu uydurmuş olsaydım, inan bana şu an olduğundan çok daha kötü bir halde olurdun," dedi Nerissa. "Tantalus Kemeri vahşi ormana girmek için en iyi yerlerden

biri."

"Evet, civardaki iskeletleri görmezden gelirsen eğer, eşsiz bir yer!" dedi Ripred.

Odanın her yanında ona katılan mırıltılar yükselmişti.

"Orası rehberin sizi beklediği yer Ripred," dedi Nerissa. "Onunla buluşup buluşmaman senin kendi meselen."

Gregor, Nerissa'ya destek vermek zorundaydı. Özellikle de Vikus hariç insanlardan hiçbiri ona destek olmazken sıçanların alaycı tavırlarına karşı durabilmek pek de kolay sayılmazdı. Belki de Gregor

yanılıyordu, onun içinde

116 - '

GREGOR ve KAN KEHANETİ

gerçek bir kraliçe vardı. Ayrıca 'Gri Kehanet'

mahkemesinde Gregor'un yaşamını

kurtarmıştı.

"Pekâlâ,

demek

ki

gideceğim

yer

orasıymış," dedi yüksek sesle Gregor.

"Tantalus Kemeri. Nerissa'nın sözleri benim

için yeterli."

"Öyleyse öyledir o halde," dedi Ripred.

Gregor'a bir bakış attı ve ekledi: "Seni şapşal."

Yolculuğa katılacak sıçanların sekiz saat

sonraki randevuya yetişmeleri için derhal yola

çıkmaları

gerekiyordu.

Aynı

mesafeyi

yarasalarla gitmek çok daha az zaman alırdı, yani Gregor'un yolculuğa hazırlanmak için birkaç saati vardı. Onun için başka bir oda hazırlanmadığı için lüks odaya geri döndü ve bir Yeraltlıdan mektup yazmak için kâğıt kalem istedi. Üç parşömen yaprak, mürekkep ve bir tüy kalem getirmişlerdi. Mürekkep ve tüy kalemle başa çıkana kadar iki kâğıdı harcamıştı bile. Son umudu üçüncü kâğıttı mektubu yazmak için.

İçeriğe gelince... O kadar çaba harcamıştı ama yalnızca şunları yazabilmişti.

Sevgili Anneciğim,

Eğer ben salgına yakalansaydım sen ne yapacaksan ben de onu yapıyorum. Ġlacı bulmaya çalıĢacağım. Lütfen bana kızma.

Seni

Seviyo

rum,

Gregor

- 117 -

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 3 .

Aniden benzer bir mektup da babası için yazmayı düşündü ama annesine yazdığı kısa not onu tüketmişti. Ayrıca salgının annesine nasıl bulaştığını anlatması sayfalar sürerdi. Yazmak ve çamaşırhaneye bırakmak için Vikus'a sormalıydı.

Mareth kapısının eşiğine gelmişti. Kolunda bir paket asılıydı ve koltuk değneğini kullanmamıştı. Yüzü kıpkırmızı olmuştu, soluk alışverişi rahatlıkla duyulabiliyordu. Sarayın içinde dolaşırken harcadığı çaba onu oldukça yormuşa benziyordu.

"Selam Mareth, gel ve otur," dedi Gregor, koltukta ona yer açtı.

"Belki bir dakika," dedi Mareth. Dikkatlice oturdu koltuğa ve paketi kolundan çıkardı.

"Sarayda her gün dolaşarak güç toplamamı istedi doktor. Ama merdivenler hâlâ zorluk çıkarıyor bana."

Gregor onunla çıktıkları yolculuğu hatırlayınca içinde derin bir üzüntü hissetti. Ne kadar güçlüydü ve ne kadar hızlı koşabiliyordu. Felaket'i bulmadan ve Mareth bacağını kaybetmeden önceki zamanlardı. Mareth'in artık ne yapacağını merak ediyordu. Eğer salgından etkilenmezse Andromeda'ya binip uçabilirdi ama onun artık bir asker olamayacağından emindi.

"Ne var pakette?" diye sordu Gregor.

"Müzeden sana gerekecek bazı şeyleri almama izin verdiler. Kendi başına da gidebilirsin elbette. Son iki yolculukta seninle beraber olduğum için nelere ihtiyaç duyacağını tahmin edebiliyorum," dedi Mareth.

■ 118 -

GREGOR ve KAN KEHANETİ

Gregor paketi açtı ve çok sayıda el feneri ve pil buldu. "Evet, kendim de hazırlasaydım aynen bunları alırdım."

"Bir

kenara

da

yapışkan

bant

yerleştirdim' dedi Ma-reth. Kenardaki cepten hiç kullanılmamış bir selobant çıkardı.

"Howard

senin

bununla

bandajları

sağlamlaştırdığını ve sal yaptığını söyledi, ben

bilincimi kaybettikten sonra."

"Harika. Bu selobanttır. Gerçekten de işe

yarar." Öbür bölmeyi kontrol edince bir şişe

su buldu. "Su bulundurmak her zaman

iyidir."

"Etiketinde

dağ

buzullarından

elde

edildiği yazıyor," dedi Mareth hafifçe şişeye

vurarak. "Dağ buzulları da nedir?"

"Olağanüstü büyüklükte buzlar gibi

düşünebilirsin," dedi Gregor.

"Buzu duymuştum. Taş kadar sert suya

deniyor. Bu dağ buzulu suyunun özelliği var

mı?" diye sordu Mareth.

Gregor nereden bilebilirdi ki? Ailesi her

zaman musluk suyu içerdi. Annesi içmeden önce bir dakika beklemelerini isterdi. Dört dolar verip buzul suyu alacak kadar zengin değillerdi! Gregor emin olamamış gibi elini şişenin üzerindeki fiyat etiketinde gezdirdi.

"Pek emin değilim. Yalnızca su işte," dedi Gregor. Mareth hayal kırklığına uğramış gibi görünüyordu. Ekledi. "Bahse girerim ki bu daha temizdir çünkü kirlenmeden önce donmuş oluyor ve baksana üzerinde 'ekstra saf yazıyor."

"Evet," dedi Mareth tatmin olmuş bir sesle. "Temiz su bulmak zor olacak, özellikle de gideceğin yerlerde. Ne

olduğundan tam olarak emin olamasam da bir şey daha getirdim. Mutluluk verici bir şey sanırım. Onu yanında taşımanın sana evini hatırlatacağını düşündüm."

Mareth bir paket balonlu sakız çıkarmıştı. Pembe parlak bir ambalajı vardı ve üzerindeki resimde gözleri kocaman açılmış iki çocuk dev gibi balonlar şişirmişlerdi.

Gregor güldü. "Harika, balonlu çiklet. Kız kardeşim Lizzie bunlara bayılır. Haklısın, kesinlikle evimi hatırlatacak bana. Teşekkür ederim, Mareth."

Yeraltlılar ellerinde yemek tepsileriyle göründüler ve oturdukları koltuğun önündeki sehpayı donattılar. Mareth kalkmak için davrandı.

"Gitme. Burada bir sürü yiyecek var, kal ve beraber yiyelim," dedi Gregor.

Mareth kararsız görünüyordu. Gregor onun bir kuralı çiğnemek ya da çiğnememek konusunda tereddütte olduğunu tahmin ediyordu. Askerler büyük olasılıkla lüks odada yemezlerdi.

"Hadi Mareth. Aç olmalısın. Herkes

hastane yemeğinin berbat olduğunu bilir," dedi Gregor. Astım krizi geçiren arkadaşı Larry'i ziyaret için hastaneye gittiğinde yemek ona çok mütevazı gelmişti. Ama hastalar her zaman yemeklerden yakınırlardı. Hastanede yatıp kendini kötü hissetmek belli ki yemeklerden hoşlanmama hakkı veriyordu.

Mareth sırıttı. "Oldukça yavan oluyor genelde," diyerek durumu kabul etti. "Yine de son yolculuğumuzda yediğimiz çiğ balıklardan sonra hiç fena değil."

• 120 -

GREGOR ve KAN KEHANETİ

"Olduğun yerde kal. Yalnız yemek istemiyorum/' dedi Gregor. "Lütfen."

Mareth geri oturdu ve koltuk değneğini bir kenara bıraktı. "Bu kesinlikle bir ziyafet." Öyleydi de. Nerissa'nın kraliyet yemeğiyle boy ölçüşecek düzeydeydi her şey.

Gregor karidesi işaret etti. "Bu Ripred'in

favorisi. Son kez yemekte yüzünü karides tabağına daldırmış ve her yanı karidesle kaplanmıştı."

"Onu suçlayamam doğrusu," dedi Mareth bir servis kaşığı dolusu karidesi kendisi için alırken.

"Daha çok al, bundan daha fazlasını yiyebilirsin," dedi Gregor bir yandan onun tabağını doldururken. Kendisi için ise bir parça yumurta ve peynirli tart aldı. Midesi kustuktan sonra hâlâ kendine gelememişti ama yola çıkmadan önce yemek zorundaydı. Pastanın tadı harikaydı.

"Mareth, neden sıçanları aç bırakıyorsunuz?" dedi.

Mareth yanıt vermeden önce bir süre durdu. "Solovet'in yöntemi. Eğer saldırırlarsa cezasını çekeceklerini anlamalarını istiyor."

"Ama bu yalnızca büyük sıçanların değil, yavruların da ölümü anlamına geliyor," dedi

Gregor. "Bu duruma canın sıkılmıyor mu?"

"Elbette sıkılıyor!" Mareth kafasını salladı

ve içini çekti. "Bizim için burada olman sana

çok zor geliyor olmalı Gregor. Burada ölmek

ya da öldürmek üzerine bir dünya yarattık.

Bazen savaşlara bu kadar hevesli olmasaydık

nasıl olurdu diye düşünmeden edemiyorum.

Nasıl insanlar olurduk? Ne olurdu?"

"Ne olurdu o zaman?" diye sordu Gregor.

"Bilmiyorum... savaş olmadan yaşamak.

Sanki... peri masalı gibi geliyor/' dedi Mareth.

"Sizin de peri masallarınız var mı yukarıda?"

"Peri masalları mı? Evet," dedi Gregor.

"Tıpkı öyle olurdu işte/' dedi Mareth.

Yeraltlı yemekten sonra boş tabaklan

almaya ve masayı temizlemeye geldiğinde

Gregor karideslerin kalanını işaret ederek:

"Bunları yanımda götürebilir miyim?"

Yeraltlı

hizmetçinin

aklı

karışmışa

benziyordu. "Beraber götürmek mi? Nereye?"

"Yolculuğa. Bir poşete koyabilir misiniz?"

diye sordu Gregor.

Yeraltlı elindeki tabakla kala kalmıştı.

"Poşet mi?" Poşet kavramı anlaşılan o ki

burada duyulmamıştı.

"Belki onu şarap tulumuna koyabilirsin

Lucent. Böylece dışarı akmaz," dedi Mareth

imdadına yetişerek. "Hava geçirmezler."

"Doğru ya/' dedi Lucent rahatlayarak.

"Şarap tulumu."

Gregor, Mareth ile beraber hastaneye gitti

ve annesinin mektubunu alıp almadığından

emin olmak istedi. Doktorun biri ona limanda

beklendiğini söyledi. Gittiğinde herkesin yola

çıkmaya hazır onu beklediğini gördü.

Vikus, Solovet ve iki kadın koruma yarasaya binmişlerdi.

• 122 •

GREGOR ve KAN KEHANETİ

"Senin gelmeyeceğini sanıyordum," dedi Gregor Vikus'a.

"Güvenlik nedeniyle ben ve korumalar sana Tantalus Kemeri'ne kadar eşlik edeceğiz. Böylece vahşi ormanın girişini göstermiş olacağız."

Üzerinde binicisi olmayan Nike kürkünü temizliyordu. Kollarında uyuyakalmış Bot'u tutan Dulcet hemen yanında duruyordu. Temp ayaklarının üzerinde oturmuştu. Neredeyse "Ares nerede?" diye soracaktı ama son anda kendini tuttu.

Gregor Nike'ın üzerine bindi. "Sanırım bu yolculukta beraber uçacağız?" diye sordu.

"Senin için bir sakıncası yoksa elbette," dedi Nike. "Ares kadar güçlü olmasam da

oldukça çeviğimdir."

"Harikasın," dedi Gregor. Kendini onunla kıyaslamak zorunda değildi. Kimse Ares'in yerini alamazdı ama Nike iyi bir yarasaya benziyordu. Gregor aniden kendini yorgun hissetti. Cumartesi gecesi boyunca uyumamıştı ve şimdi Pazar akşamı olmalıydı. "Nike, biraz uyumamın sakıncası var mı?" diye sordu.

"Elbette

uyuyabilirsin,"

dedi

Nike.

Çantasını Nike'ın üzerine güvenli bir şekilde bıraktı. Şarap tulumundaki kremalı karidesten fena bir yastık olmazdı doğrusu. Uzandı ve Dulcet'in uzattığı Bot'u aldı. Temp ayaklarının üzerinde yükselmişti.

"Eğer uçarken Bot benden önce uyanırsa beni de uyandır, olur mu Temp?"

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 3

"Seni kaldıracağım, kız uyanınca, seni kaldıracağım," dedi Temp.

"Yüksekten uç Yerüstlü Gregor," dedi Dulcet.

"Yüksekten uç Dulcet," dedi Gregor Nike havalanırken ve kollarını Bot'a sarıp uyudu.

Uyandığında taşın üzerinde uzanıyordu. Şarap tulumu hâlâ başının altındaydı. Hava ılık olmasına rağmen üzerine battaniye örtmüşlerdi. Kollan boştu ama Bot'un Temp'le gevezelik ettiğini duyabiliyordu.

Gregor pişen yemeğin kokusunu da almıştı. Toparlandı ve ateşin üzerinde pişirilen balıkları gördü. Yarasalar bir köşede kümelenmiş uyuyorlardı. İnsanlar ve sıçanlar ayrı gruplar halinde sohbete dalmışlardı. Bot Temp'in etrafında dolanıyordu ve aynı oyunu oynuyorlardı; Bot topu bir yerlere atıyor ve

ikisi de peşinden koşuyordu. Büyük bir alanda duruyorlardı ve az ötede sık ağaçlarla kaplı orman belli belirsizdi. Gregor el fenerini çıkardı ve ağaçları aydınlattı. Ağaç değillerdi. Asmaydı bunlar. Kalın, tel tel birbirine geçmiş asmalar başının çok üzerine yükseliyorlardı. Mekanik bir uğultu geliyordu. Takırtılar duyuyordu.

Vahşi

orman

canlılıkla

vızıldıyordu.

Gregor oturduğu zaman başının üzerinde kemikler gördü. Bunu Ripred'in bir şakası olarak düşünmüştü önce ama ardından her yerde iskeletler olduğunu fark etti. Tan-talus Kemeri'ne ulaşmış olmalıydılar. Ormanın kenarında kemer şeklinde bir yığın kaya bloğu görmüştü. Kayalar onun altından geçen aptalların başına her an düşecekmiş gibi

duruyorlardı. Buraya kimsenin gelmediğine

şaşma-

' 124-

GREGOR ve KAN KEHANETİ

malı. Gregor içinden Nerissa'nın

söylediklerinden emin olmuş olmasını

diliyordu.

"Tamamen

saçmalık/'

diye

söylenen

Lapblood'un

sesini

duymuştu.

"Burada

oturmuş yemek istiyoruz ve bekliyoruz ama ne

için? Deli bir kızın sözleri yüzünden."

"O deli değil," dedi Vikus.

"Sonuçta onun dengesizliklerini kabul

etmek zorundasınız. Bir grup böcekle ordu

kurmayı planladığımı ve Fount'u ele geçirmek istediğimi söylemişti, hatırlasana," dedi Ripred.

"Kendi ordunla bunu yapmayı denedin zaten," dedi Vikus.

"Evet, ama bu daha Nerissa doğmadan uzun yıllar önce olmuştu. Sorun şu: Aklı sığ sulardaki balıklar gibi bir gidip bir geliyor. Bahsettiği rehber her kimse, ya üç gün önce geldiyse? Belki de üç yıl öncedir?" dedi Ripred.

"Haklılar Vikus, burada durarak belaya davetiye çıkarıyoruz," dedi Solovet. "Hem sence Nerissa bize nasıl rehber ayarlamış olabilir? Kimseyi gördüğü yok ki."

Gregor, Vikus ile Solovet'e neler olduğunu merak

ediyordu.

Gerçekten

de

aynı

fikirdeymiş gibi görünmüyorlardı.

"Yalnızca birkaç dakika daha," dedi Vikus.

"Sonra yollarımızı ayıracağız."

"Gökyüzüne atıyorum!" diye haykırdı Bot.

Gregor döndüğünde Bot'un elindeki topun

gökyüzünde iyice yükseklere çıktığını gördü.

"Sanırım bu o topu son görüşümüz," diye

düşündü. Fenerini yaktı ve ışığıyla or-

- 3 mana doğru

uçan topu aydınlattı.

Haklıydı. Top gözden kaybolmuştu. Ama

beklediği gibi, asmaların arasında değil bunun

yerine

devasa

bir

kertenkelenin

ağzına

konmuştu.

- 126 ■

BOLUM

13

regor'un tek görebildiği, yaratığın beş metre yukarıdaki pullu, rengârenk kafası olmuştu.

GTo

pu yuttu ve Gregor onun boynundaki dalgalanan kaslara kısa bir bakış attı.

"Topuuum!" dedi Bot.

Topun peşinden koşan Temp, devasa sürüngeni görünce frene basmayı ihmal etmemişti.

Bot'u vazgeçirmek kolay olmayacaktı ve gözü korkmuşa benzemiyordu.

Hamam böceğinin sırtına bindi ve ona doğru ilerlediler.

"Topumu yedin!"

"Hayır, Bot!" diye bağırdı Gregor. İleri atıldı ama ayağı bir iskelete takılmıştı.

"Hayır!"

"Topumu yedin!" diye tekrar etti Bot. Elini açık alandaki asmalara vurdu ve böylece ormana doğru bir titreşim göndermiş oldu.

Kertenkele yönünü Bot'a çevirdi.

Temp kanatlarını açtı ve doğruca hayvanın yüzüne

uçtu. Hamam böcekleri kanatlarını nadiren kullanırdı ama neyse ki havalandıkları için yukarıdaki asmalara takılmışlardı.

Gregor bir göğüs kafesine sıkışan ayağını kurtarmaya

çalışıyordu.

Takımın

diğer

üyelerinin kızı kurtarmak için ortaya çıktığını görebiliyordu ama ona zamanında ulaşa-bilecekler miydi?

"Topumu Temp'e ver!" diye haykırdı Bot.

"Heeeeyyyy seeeeennn!"

Kertenkele Bot'a düşmanca bir bakış attı ve koca çenesini açtı. Ağzından korkunç bir tıslama çıkarken, boynunun çevresinde açılan gökkuşağı renkli yakası kafasını beş kat daha büyük gibi gösteriyordu.

"Ay!" dedi Bot şaşkınlıkla ve sanki onun da boynunun etrafında yaka varmış gibi kollarını başına götürdü. "Ay!"

Bir süreliğine yükselen kertenkele ve çocuk aynı pozisyonda durmuştu. Ağızlar açık, boyunlar yukarıda ve gözler büyümüş haldeydiler.

O anda birileri gülmeye başladı. Ses kertenkeleden geliyor gibiydi, hatta sanki ağzının içinden geliyordu. Ses belirgin biçimde insan sesiydi ve Gregor sesin kaynağının başka biri olduğunu düşünmüştü.

Mavi yeşil kertenkelenin kuyruğu ormana

doğru ve kalan parçaları Bot'a yakın bir yere inmişti. Asmalar hışırdadı ve bir hayvanın kuyruğundan aşağıya kaydı. Solgun yüzlü, eflatun gözlü Yeraltlı fırladığı yerden Bot'un hemen yanına inmişti. Önünde diz çökerken bile hâlâ gülmeye devam ediyordu.

- 128 -

GREGOR ve KAN

KEHANETİ "Sen de tıslayanlardan mısın?" diye sordu.

"Hayır, Bot'um ben!" dedi ve ellerini göğsünde kavuşturdu. "Sen kimsin?"

"Ben Hamnet. Bu da arkadaşım Frill," dedi Hamnet. İşaret ettiği ise boynu yavaş yavaş küçülen kertenkeleydi.

Bot, Frill'e bir süre baktıktan sonra: 'İg - İg - iguaana-aa," dedi. îguana demek istemişti.

"Sanırım öyledir," dedi Hamnet. "O dediğin şeyi bilmiyorum ama..."

"Topumu yedi!" dedi Bot küskün bir ses

tonuyla.

"Öyle yapmak istememiştir. Bakalım topunu geri alabilecek miyiz? Frill, topu geri alabilir miyiz?" diye sordu Hamnet.

Kertenkelenin boynu kıvrandı ve ağzından fırlayan top doğruca Hamnet'in eline gitti.

Hamnet topu üzerine sürdü ve Gregor onun kıyafetlerinin

Yeraltlılar

tarafından

dokunmadığını fark etti. Sürüngen derisinden yapılmışa benziyorlardı.

"Üzerindeki tükürükleri saymazsan yenisi kadar iyi," dedi Hamnet ve topu Bot'a uzattı.

Ne deniyordu buna? Hani bir şeyleri daha önce yaşamış gibi hissedersin. *Deja vu?* Gregor tam da öyle hissediyordu. Luxa'yı hatırladı. Diz üstü çöküşünü ve yarım bir gülümsemeyle topu Bot'a verişini... İlk tanıştıkları zamandı. Benzerlik o kadar çarpıcıydı ki, az daha adını

söyleyecekti. Kimdi bu? Babası mı? Hayır, babası ölmüştü. Ama aralarında bir akrabalık olmalı. Ormanın ortasında ne yapıyordu? Kertenkeleli bu adam onların rehberi olabilir miydi?

Gregor bir açıklama bulabilmek umuduyla diğerlerine baktı ve kendini başka bir bilmecenin içinde buldu. İnsanlar tıpkı bir hayalet görmüş gibi öylece kıpırtısız duruyorlardı. Vikus elini Solovet'in omzuna koymuştu ve ilk kez evli bir çift gibi görünmüşlerdi Gregor'a.

Bot topuna kavuştuğu için mutluydu.

Gregor, Luxa'nın topu sıkıca kavradığını ve almaya çalışan Bot'a "Benden daha güçlü ve akıllı olman gerek almak için," dediğini hatırladı. Hamnet ise Bot topu alırken nazikçe parmaklarını gevşetti ve almasına izin verdi.

"T, Top için," dedi Bot sırıtarak.

"T, Tatlı için, tıpkı senin gibi," dedi

Hamnet ve Bot'un karnını gıdıkladı. Bot

kıkırdadı

ve

asmalardan

kurtulmaya

çabalayan Temp'e baktı.

"Temp! Aşağı in! Top geldi!" dedi.

"Ahhhh..." Temp inledi. Hamnet, Temp'in

kanatları-

nın asmalardan kurtulmasına yardım etti ve

aşağıya in-

meşini sağladı.

"Hangi böcek bir tıslayanın yüzüne doğru

uçmaya çalışır ki?" dedi.

"Ben Temp, Ben," dedi Temp kanatlarını

toplarken. Bot ayağa kalktı ve topu fırlattı.

Sanki hiçbir şey olmamış gibiydi.

Hamnet döndü ve grubu inceledi. Yüzünde

hâlâ hafif bir gülümseme asılı kalmıştı. Uzun bir sessizlik oldu. "Hey, şuraya bakın. Bu Hamnet ve ölmemiş," dedi Ripred sonunda. Ardından yerde bulduğu bir kuru kafayı kemirmeye başladı.

"Kuru kafa iyi bir ziyafet olmalı/' dedi Hamnet.

"Öyle sanıyorum. Nasılsın?" dedi Ripred.

"Oldukça iyi," dedi Hamnet. Döndü ve omuzlarının üzerinden kertenkeleye baktı. "Güvenli, gelebilirsin."

Yapraklar titredi ve kertenkelenin kuyruğunun ucundan küçük bir erkek çocuk çıktı ortaya. Çıkması Hamnet'inki kadar kolay olmadı. Düşmemek için birkaç kez sıçrayıp

dengesini sağlaması gerekmişti. Çocukta tuhaf olan bir şeyler vardı. "Tuhaf değil, yalnızca farklı," diye düşündü Gregor. Ardından çocuğu incelemeye koyuldu. Yeraltlılar gibi oldukça soluk bir teni vardı ama yüzü simsiyah buklelerle kaplıydı ve gözleri limonlu lolipop gibi yemyeşildi. Kimdi bu çocuk? Ne Gregor'un dünyasından ne de Yeraltından gelmiş gibiydi.

Hamnet'in elini tuttu ve yabancı gözlerle gruba baktı. "Bu benim oğlum Hazard," dedi Hamnet.

"Yalnızca canlı değilsin, bir de yarı yerli çocuğun var," dedi Ripred. "Sürpriz yapmayı iyi biliyorsun."

Yarı yerli. Bu acaba yarı Yerüstlü yarı Yeraltlı anlamına mı geliyordu?

Vikus Solovet'in yanından ayrıldı ve yavaşça yeni gelenlere doğru yürüdü. Çocuğun önüne gelince diz çöktü ve boştaki elini tuttu.

"Memnun

oldum

Hazard.

Ben

senin

büyükbaban Vikus'um."

"Benim

büyükbabam

New

York'ta

yaşıyor," dedi çocuk. "Annem beni ona

götürecekti ama öldü." Sesi de her iki

dünyanın aksanının karışımı gibiydi.

"Senin iki büyükbaban var. Ben babanın

babasıyım/' dedi Vikus.

Hazard şüpheyle Hamnet'e baktı. Hamnet

onaylar gibi başını salladı. "İki büyükbabam

olduğunu bilmiyordum/' dedi Hazard. "Nerede

yaşıyorsun?"

"Regalia'da yaşıyorum," dedi Vikus.

"Oranın neresi olduğunu bilmiyorum,"

dedi çocuk. "Seni ziyaret edecek miyiz?"

"Ne zaman istersen..." dedi ve çocuğun elini bırakıp arkasını döndü çünkü neredeyse ağlamak üzereydi. Hazard ve Hamnet'i bırakıp Solovet'in yanma gitti ve onun verdiği mendille yüzünü kapadı. Gregor onu birkaç kez ağlarken görmüştü ama bu defa neler olduğunu anlaya-mıyordu. Eğer Hamnet Vikus'un oğluyduysa neden daha önce adını hiç duymamıştı. Nerede bir Yerüstlü kadın ile tanışmış ve çocukları olmuştu? Bu hiç kimsenin olmadığı yerde ne yapıyordu? Nerissa hariç herkes onun ölmüş olduğunu düşünmüş olmalıydı. Belki de Hamnet sürgün edilmişti ve bu yüzden bu sırdan haberi yoktu. İnsanları

yalnızca

korkunç

şeyler

yaptıklarında sürgün ediyorlardı. Ares de

sürgün edilecekti ama Gregor son anda onun

sürgün edilmesini engellemişti.

"Neden buraya geldin?" dedi Solovet

boğuk bir sesle. "Biz olmadan on yıl gayet iyi

yaşamışsın. Bizden kaçman ve bizi merak

etmemen yüzünden senin öldüğünü sanmıştık.

Neden buraya geldin?"

Kaçmak

mı? Daha önce kimsenin

Regalia'dan kaçtığını duymamıştı. Şehrin

dışına çıkmak genellikle birileri

kötü bir şey yapıp ölüm cezası yerine şehrin

korumasından çıkarılmasıyla gerçekleşiyordu.

Neden ayrılmıştı öyleyse? Gregor merakından

ölüyordu ama sormak için iyi bir zaman

olmadığını fark etmişti.

"Buradayım çünkü burada olacağıma söz vermiştim," dedi. "On yıl önce Regalia'dan ayrılırken küçük bir kız bana bu zamanda burada olmam için söz verdirdi. Bana ayrıca on yıl sonra hâlâ canlı olacağımı ve tıslayanlarla arkadaş olacağımı ve yarı yerli bir çocuğum olacağını da söyledi. Deli olduğunu düşündüm ve başımdan savmak için dedik-lerine inanmış gibi yaptım. Görüyorum ki geleceği doğru görmüş. Nerissa nerede? Hâlâ yaşıyor mu?" dedi Hamnet.

"Yalnızca yaşamıyor, üstelik hükümdar oldu," dedi Ripred.

"Hükümdar mı?" diye sordu Hamnet.

"Kız kardeşin Judith ve kocası sıçanlar tarafından öldürüldü.

Yeğenin Luxa

labirentteki savaşlarda bir süre önce kayboldu. Ölmüş olduğunu düşünüyoruz," dedi Solo-vet. "Senin onlar için yas tutmaya hakkın yok. Çünkü bize sırtını döndüğünde bu hakkından da vazgeçmiş oldun," dedi Solovet.

Ne!

Gregor

artık

burada

olmak

istemiyordu. Aile kavgasına tanık olma fikri hoşuna gitmemişti.

"Bana ne yapacağımı söyleme anne," dedi Hamnet. "Ne yapacağımı, ne düşüneceğimi, neye yas tutup tutamayacağımı. .."

"Rehberimiz sen misin şimdi?" diye araya girdi Lap-blood kemirdiği iskeletten bir an başını kaldırarak.

3 "Bilmiyorum. Öyle miyim?" diye sordu Hamnet.

"Çılgın kraliçenize bakılırsa öyle," dedi Mange. "Bizi Üzüm Bağı Gözü'ne götüreceğini söyledi."

"Öyle mi? Peki hepinizin böyle paket halinde gelmenizin sebebi nedir?" dedi Hamnet.

"Kan Kehaneti," dedi Ripred. "Sözüm ona Üzüm Bağı da kaynağı," dedi ve kemirdiği kafatası kırıldı. Sivri ön dişleri kafatasının göz yuvalarından dışarı fırlamıştı.

"Kan Kehaneti ha... Demek ki ben gideli uzun süre olmuş. Savaşçı nerede peki?" diye sordu Hamnet.

"İşte, şu ayakları iskelete sıkışmış olan," dedi Ripred.

Gregor hâlâ ayağını

kurtarmaya

çalışıyordu

ama

Hamnet'in

bakışlarını

üzerinde hissedince durdu. Ripred' in onu bu haldeyken tanıtması Gregor'a aptal gibi hisset-tirmişti kendini.

"Savaşçı o mu? Emin misin?" dedi

Hamnet.

"Kesinlikle. İki kehanettir bizimle beraber zaten. Endişelenme, göründüğünden ibaret değildir. Biraz ukala olsa da... Kendisinin öfkeci olduğu dedikodusunu bile yaydı," dedi Ripred.

"Bir savaşçı ve öfkeci. Annemin hayalleri gerçekleşmiş olmalı," dedi Hamnet ve Gregor'a hoşlanmamış gibi bir bakış attı. Gregor sinirle yerdeki göğüs kafesini tekmeledi ve ayağını kurtarmayı başardı.

Ripred'in öfkeci olduğunu açıklamasına sinirlenmişti. Tvvitchtip ne demişti öfkeciler için?.. Katil doğanlar demişti. Kim öyle olmak isterdi ki?

• 134 -

GREGOR ve KAN KEHANETİ

Gregor'un istemediği kesindi. Bunun hakkında konuşmayı bile istemiyordu.

"Vahşi ormanda bir öfkeci olmak senin zorluklarını yalnızca üç katına çıkarır," dedi Hamnet.

"Umarım gücünü kontrol edebiliyorsundur," dedi alaycı bir ses tonuyla.

"Evet. Umarım sen de nereye gideceğimizi biliyor sundur. Çünkü çok fazla zamanın yok," diye yanıtladı Gregor.

"Seni bir yere götüreceğimi söylediğimi hatırlamıyorum," dedi Hamnet.

"Ben de senden bunu yapmanı rica ettiğimi hatırlamıyorum!" dedi Gregor. Yolculuk süresinin yarısını çene çalmakla geçirmiş gibi hissediyordu ve üstelik etrafındakiler yalnızca alay ediyorlardı onunla.

"İyi o halde. Birbirimizle bir işimiz yok," dedi Hamnet. "Gel Hazard." Çocukla beraber kertenkeleye doğru yürümeye başladılar.

Mange öfkeden kudurmuş bir halde Solovet'e döndü. "İşe yaramaz! Hepiniz işe yaramazsınız! Bizi buraya kadar getirdin ve sonuç; kendi oğlun sana salgının çaresini bul-man için yardım etmiyor!"

"Onun yardımına ihtiyacımız yok!" dedi Solovet küçümser bir ifadeyle.

"Zaten sana kalsa hiç kimsenin yardımına ihtiyacın yok! Eğer doğru davransaydın hepimiz böyle ormanın

ortasında

kalakalmazdık," dedi Lapbîood.

"Mağarana geri dön o zaman! İlacı sen

olmadan da buluruz nasılsa!" dedi Solovet.

"Ama küçük yavrularımız ölüyor diye

kapımıza gelip yalvarma sonra!"

135

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 3

"Söz. Bu da başka bir sözüm olsun. Onlar yalnız ölmeyecekler!" dedi ve tıslayıp saldırı pozisyonu aldı.

Sonrası bulanıktı. En yakındaki koruma kılıcını çıkardı ve ikinci koruma yarasaya atlayıp havaya fırladı. Lap-blood hemen Mange'in yanına geçti.

Gregor saniyeler içinde birilerinin öleceğinden emindi.

Aniden korumalardan biri kılıcını almışken ne olduğunu anlayamadan Hamnet'in kaptığını gördü. Mange hamle yapacağı sırada Hamnet kılıcı fırlattı ve keskin ucu sıçanın yolu üzerindeki kayaya saplandı. Mange kılıçtan kurtulmak için yüzünü çevirirken sakalının bir bölümü olduğu gibi kılıçla beraber kopup gitmişti. Dengesini kaybetti ve Lapblood'a

çarptı. İki sıçan da kenardaki bir su birikintisine yuvarlandılar.

Yarasanın üzerindeki koruma sıçanlara doğru saldırıya geçerken sıçrayan Hamnet korumanın kılıç tutan kolunu yakaladı ve hızla çekti. Koruma homurtuyla karnının üzerine düştü ve kılıcı ikiye ayrıldı. Her şey çok hızlı olmuştu. Kimse onlara çarpan şeyin ne olduğunu bile anlayamamıştı. Sersemlemiş koruma ve sıçanlar yavaşça doğruldular.

Gregor'un ağzı açık kalmıştı. Nasıl olduğunu anlamamıştı ama Hamnet kimseye zarar vermeden dövüşü durdurmuştu.

Yalnızca bir parça sakal gitmişti. Gregor dönüp Ripred'e baktığında, olanlardan hiç

etkilenmemiş gibi kemiğini kemirmeye devam ettiğini gördü.

"Bununla başa çıkacağını biliyordum," dedi Ripred. omuz silkerek ve kemirmeye devam etti.

Hamnet kayaya saplanmış kılıcı çıkardı ve inceledi.

- 136 -

GREGOR ve KAN KEHANETİ "Hiçbir şey değişmemiş, değil mi?"

"Sen değişmişsin," dedi Solovet daha yumuşak bir sesle. "Yoksa kemirgenler yaşamazdı."

Hamnet kılıcı ters çevirip kabzasını Solovet'e uzattı. "Neden bu kadar önemli senin için?"

"Çünkü ben savaşmaktan hiç geri durmadım," dedi Solovet kılıcı geri alırken.

"Yeter," dedi Vikus. "Kesin şunu artık."

Yüzünü mendiliyle sildi ve oğluna döndü.

"Hamnet,

başımızda

bir

salgın

var.

Hastanemiz kurbanlarla dolmaya başladı. Ke-

mirgenler çoktan etkilenmeye başladı. Üzüm

Bağı Gözü'ne gitmeliyiz. Bizim için bu kadarını

yapmaz mısın? Yardım etmeyecek misin?"

Hamnet başını sallayıp yanıt vermek

üzereyken Ha-zard onun eline asıldı. "Nerede

olduğunu biliyorsun, Üzüm Bağı Gözü," dedi.

"Hazard bunu sen anlayamazsın," diye

söze başladı Hamnet.

"Onları

götürebiliriz.

Yarasalarla

konuşabilirim.

Kemirgenlerle

de,"

dedi

Hazard. "O senin baban mı? Tıpkı senin

benim babam olduğun gibi?"

Soru Hamnet'i şaşırtmıştı ve öylece

kalmıştı. Yüzü renkten renge giriyordu.

"Baban mı?" diye ısrar etti çocuk.

"Evet, evet öyle," dedi Hamnet. "Pekâlâ, o

halde. Kimi alıyorum? Bütün bu çeteyi

alamam."

"Hayır, yalnızca bir avucuz. Biz üç sıçan,

iki yerüstlü,

hamam böceği, birkaç tane uçucu ve annen'

dedi Ripred.

"Annem ve uçucusu olmaz/' dedi Hamnet

kesin olarak.

"Başımız derde girerse ona ihtiyacımız

olabilir evlat/' dedi Ripred.

"Hayır!

Yardımımı

istemiyorsanız

bilemem!" dedi Hamnet ve dönüp doğruca

Solovet'i işaret etti. "Onun yardımını mı

istiyorsunuz yoksa benimkini mi?"

"Bu hanım senin annen mi?" diye sordu

Hazard ve gözleri kocaman açılmıştı.

"Toparlanın. Kalanınız ormanın yarısını

temizlemek

zorundasınız!"

diye

bağırdı

Hamnet ve kolunu sanki hemen yanında çalılık

varmış gibi savurdu. "Ateşi söndürün ve

toparlanın!"

Korumalar onayını almak için Solovet'e

dönünce başını olur anlamında salladığını

görmüşlerdi. Yangını söndürdüler. Solovet ve

korumalar yarasalarına bindiler. Vi-kus

Hamnet'in yanına gitti ve sarıldı. Hamnet kollarını beceriksizce bırakmıştı. Sıcaklık göstermese bile en azından direnmiyordu.

"Ne zaman istersen eve dönebilirsin. Bunu bil. Kendini meşgul etmek için birçok yol var. Savaşmak zorunda değilsin!" dedi Vikus.

"Vikus, yapamam..." diye kekeledi Hamnet.

"Yapabilirsin!

Bunu

düşün

yeter.

Çocuğunu düşün. Ya sana bir şey olursa."

Vikus onu omuzlarından tuttu ve hafifçe sarstı.

"Ne yapar buralarda?"

"Zarar verememe," dedi Hamnet. "Artık daha fazla zarar verememe."

Vikus başını salladı ve ellerini yavaşça Hamnet'in üzerinden çekti. Yarasasına bindi.

"Yüksekten uçun!" dedi ama kime dediği belirsizdi.

Solovet işaretini verdi ve insanlarla yarasaların bir kısmı oradan ayrıldı.

"Güle güle sana!" dedi Bot elini sallayarak.

"Bittiğine sevindim," dedi Ripred. "Akşam yemeği için acınacak haldesin."

"Biliyorum," dedi Hamnet. "Susannah da öldü mü?"

"Hayır, yaşıyor. Bütün kale çocuk dolu şimdi. Yerüstlü onlardan birini tanıyor," dedi Ripred. "Adı neydi?"

"Howard," dedi Gregor. Tanık olduğu şeyler karşısında biraz şaşırmıştı.

"Howard'ı biliyorum. Ben ayrıldığımda Hazard kadardı," dedi Hamnet. "Howard nasıl peki, öfkeci?" Son sözü küçümseyiciydi. Dövüşü durdurduğu zaman ona duyduğu hayranlık ve takdir yavaşça kayboluyordu.

"Karantinada," dedi Gregor. "Döndüğüm

zaman yaşıyor olursa selamını söylerim."

Ripred'in kuyruğu Gregor'un başında saklamıştı. Belki onu düşürecek kadar sert değildi ama yine de acıtmıştı. "İzle onu!" dedi sıçan.

Gregor başını ovdu ve kaşlarını çatarak Ripred'e baktı ama çenesini kapamıştı. Ne de olsa, Hamnet'e neler olduğunu anlamamıştı. Solovet ile anlaşamadığı besbelliydi.

Solovet o Regalia'yı terk ettiği için hâlâ çok sinirli olmalıydı. Belki de ayrılması için geçerli bir sebebi vardı Hamnet'in. Belki Gregor ne olduğunu öğrenebilirdi. O anda aklına başka bir fikir gelmişti, belki de aklını yalnızca ilacı bulmaya vermeliydi.

Hamnet hepsini bir araya topladı. Üç gruba ayrılmışlardı. Gregor, Bot, Temp ve Nike bir gruptu. Hamnet, Ha-zard ve Frill ikinci

gruptu. Üçüncü grup ise sıçanlardı.

"Peki, sorumlumuz kim olacak?" diye

sordu Gregor. Birilerinin Ripred'e patronluk

taslayacağını hayal bile edemiyordu.

"Senin olmadığın kesin ve bu kadarını

bilmen yeterli," dedi Ripred. Sözleri Hamnet

ve diğer sıçanları güldürmüş-tü. "Söyleyeceğin

başka bir şey var mı Hamnet?"

"Teşekkür

ederim

Ripred.

Ormana

girmeden önce bir şeyi netleştirmeme izin

verin. Kılıçlar ve pençeler için uygun bir yer

değil. Yalnızca yiyeceğiniz şeyleri taşıyın. Ateş-

lerinize dikkat edin. Dutları ezmeyin, çürük

yaprakları ezmeyin, olabildiğince yavaş ve

zarar vermeden ilerleyin," dedi Hamnet.

"Ne? Bir asma da mı yiyemeyeceğim?"

dedi Mange.

"Yiyebilirsin, tabii yaşamını riske atmak istiyorsan."

"Onlar yalnızca bitki," dedi Lapblood. "Bazıları yalnızca bitki. Bazılarıysa zararsız görünerek korkunç zehirlerini saklıyorlar. Sizi yiyebilirler çünkü aç olurlar," dedi Hamnet. "Diğerleri gibi görünüp, kokup, onlar gibi davranıyorlar. Sizin onları yemenizle onların sizi yemesi arasındaki farkı söyleyebilir misiniz?"

"Bizi gerçekten de yiyemezler," dedi

Gregor kaygılı bir

sesle. "Öyle değil mi?"

Hamnet ona o yarım gülümsemesiyle yanıt

verdi: "İstersen bunu iskeletlere sor."

141

BÖLÜM

14

regor, ölümcül bitkilerle kaplı ormanda yürümeye gücü olup olmadığını merak ederk

G

en Hamnet yolculuğun daha basit yönlerim düzenlemişti. Işık işin başında geliyordu. Meşaleler yerine, Regaliahlar camla kaplı gaz lambaları kullanacaklardı. Cam kırılmadıkça bitkilere zarar veremezlerdi. Gregor'un cep feneri için kullandığı pilleri açar açmaz tükenmişti. Ne tuhaftı ki etrafını hâlâ görebiliyordu. Çok iyi olmasa bile gün ışığındaymış gibi aydınlıktı her yer. Et-raflarındaki asmaların siluetlerini fark etmelerini sağlayacak kadar iyiydi. Kamp ateşi

sönmüş, el fenerleri çalışmazken bile tüm orman görünür haldeydi. Fenerini yere koydu ve keşfe başladı. Işığın kaynağı neydi? Yerden sızıyormuş gibiydi. Yerden yükseliyor ve belli bir seviyeye kadar çıka-biliyordu ışık ve o seviyenin üzeri kapkaranlıktı.

Işığın en güçlü olduğu noktaya doğru ilerledi ve dar ama derin bir akarsu bulmuştu. Dere yatağı boyunca ışık

huzmeleri akıyordu. Daha önce kemirgenlerin diyarında buna benzer bir şey görmüştü. Akarsuyun dibinde volkanik patlamalar oluyordu ama bu seferki onun kadar şiddetli ve güçlü değildi. Gregor parmağını suya daldırınca sıcak suyun akışını hissetti.

"Ormanda bunun gibi yüzlerce su kaynağı var," demişti Ripred. "Sulara girme ve içme. Parmağını yem olarak kullanma."

Gregor parmağını suyun içinde sivri dişlerin ısırdığını hissedince ani bir hareketle elini çekti. "Bu da neydi böyle?" dedi ve akarsudan bir adım geriye çekildi.

"Birileri

senin

şekerleme

olduğunu

düşünüyor olmalı," dedi Ripred.

"İçememizin nedeni bu mu? Su almak için çok tehlikeli," dedi Gregor.

"Hayır, su bozuk. İçtiğinde ölürsün," dedi Ripred.

Gregor hemen Temp'in yanına gitti ve akarsu konusunda onu uyarıp, Bot'a dikkat etmesini söyledi. "Akarsu kötü, akarsu," diye onu onayladı Temp.

Ama Gregor Bot'a suya yaklaşmamasını

söylediğinde

onun

su

için

daha

da

heveslendiğini fark etti. "Su? Yüzmeye mi

gidiyoruz?"

Bot'un arkasından koştu ve kollarından

yakaladı. "Hayır! Yüzmek yok! Su pis Bot!

Sakın dokunma suya!" Bunları çok sert

söylemişti ve saçtığı tükürükler Bot'a

geliyordu. Küçük kızın gözleri dolmuştu.

"Tamam canım, yok bir şey. Ağlama." Kıza

sarıldı. "Yalnızca sudan uzak dur, olur mu?

Çok sıcak," dedi. "Banyodaki gibi."

Bu onun için daha anlamlı bir açıklama

olmuştu. Bazen su tesisatı yüzünden evleri musluktan aniden sıcak su akar.

"Cız!" dedi küçük kız.

"Evet, cız." Kızı aldı ve diğerlerinin yanına gittiler. "Temp'e binecek misin?" dedi Gregor.

"Ee - vet!" dedi Bot. Gregor'un kollarından kurtulup Temp'in sırtına yerleşti. "Suya dokunma Temp!" dedi.

Böyle söylediğini duyunca Gregor kendini daha iyi hissetmişti. "Bitkilere de!" diye ekledi.

"Bitkilere de!" dedi Bot Temp'e.

İnsanlar arkalarında birçok gerekli şey bırakmışlardı, tik yardım malzemeleri ve yakıt da buna dahildi. Üç büyük yiyecek paketi sıçanların taşıması için ayarlanmıştı.

Kemirgenlerin ön ayaklarına ve bellerine kemerlerle bağlamışlardı paketleri. Nike ise

çok sayıda deri su matarası taşıyacaktı.

Gregor karmaşık asmalara şüpheyle baktı. "Nasıl başa çıkacaksın onlarla?" diye sordu Nike'a. Çok fazla uçabileceği alan yoktu ve yürümek yarasalar için tam bir işkenceydi.

"Yukarıda bitkilerin pek de sık olmadığı yerler var," dedi Nike. "Elimden geldiğince asmaların üzerinde uçacağım ve yapabildiğim anlarda da gruba katılacağım. Sen ve kardeşin binmek için hazır mısınız?"

Gregor onun su mataralarıyla beraber ikisini taşımasının pek de adil olduğunu düşünmüyordu. Ayrıca Temp onlar olmadan yerde olmayı istemeyebilirdi. "Biz yürüye-ceğiz," dedi.

'

Bir gaz lambası yaktı ve seyahat için hazırlandı. Gaz lambasının yanı sıra bel

çantasına el fenerleri koymuştu. İlk yardım çantası ve gaz yağıyla dolu büyük çantayı sırtına almıştı. Mareth'in gerekli şeylerle doldurduğu küçük çantayı ise boynuna asmıştı. İçinde ayrıca Dulcet'in Bot için koyduğu çamaşırlar, battaniye, oyuncaklar, saç fırçası ve kurabiyeler de vardı. Gregor Nerissa'nın ona verdiği aynayı da arka cebinden alıp çantaya koydu. Kehanetin bir kopyasını bile yanına almamıştı ama Bot ayna ile oynamayı sevmişti. Avunacak bir şeye ihtiyacı olabilirdi. Karides ve krema sosuyla dolu şarap tulumunu boynuna astı. Aslında karidesi Ripred'e vermeyi düşünüyordu ama o anda bunun iyi bir pazarlık malzemesi olacağını fark etmişti.

Ormanda ondan bir iyilik yapmasını

istediğinde ona karşılık olarak en sevdiği yemeği sunabilirdi.

Gregor hazırdı ve o anda Temp'in kendisini dürttüğünü hissedip döndü.

Ağzında kabzasında bir kılıç tutuyordu. "Bunu unutma, bunu," dedi Temp.

Bu da nereden gelmişti? Gregor kılıcı o ana kadar görmemişti bile. Solovet onun için bırakmış olmalıydı. Kılıcı aldı ve beceriksizce belinde en uygun yere yerleştirmeye çalıştı. Belinin sağ tarafına yerleştirmeyi başarmıştı. Tuhaf görünüyordu. Sonunda belinin sol kısmına yerleştirdi. Artık istediği anda sağ eliyle kılıca rahatça ulaşabilirdi.

"Daha önce alıştırma yaptın değil mi savaşçı?"

Gregor etrafına baktı ve gözlerini ona

dikmiş Hamnet'i gördü. Kılıç taşımıyordu. Yalnızca bacağında bir kılıfa yerleştirdiği kısa bir bıçağı vardı.

• 146 •

GREGOR ve KAN KEHANETİ

"Sanırım kullanmak zorunda kaldığımda öğrenirim," dedi Gregor belindeki kılıcı düzelterek. Ne yaptığını biliyormuş gibi görünmek istemişti. Kılıç ilginç biçimde baca-ğına çarpıyordu.

"Kaç yaşındasın?" dedi Hamnet.

Gregor bir an için on üç ya da on dört demeyi düşündü. Yaşına göre daha uzun göründüğünü biliyordu ve daha büyük olduğunu söylerse Hamnet ona daha saygılı davranabilirdi. Biraz düşününce yine de öyle davranma-yacağına karar verdi.

"On bir," dedi Gregor.

"On bir demek," dedi Hamnet ve yüz ifadesi değişti. Neredeyse üzgün göründüğü

bile söylenebilirdi.

"Çok yakında on iki olacağım ama," dedi Gregor. Bunu sanki bir önemi varmış gibi söylemişti. Ne önemi vardı ki, üstelik artık sinemada çocuk indiriminden faydalanama-yacağı anlamına da geliyordu. "Neden sordun?"

"Annemin seni avucunun içine alması çok sürmemiş," dedi Hamnet.

Gregor yine tüylerinin diken diken olduğunu hissetmişti. "Bak! Sen ve Solovet arasında ne var bilmiyorum! Senin annen için değil, kendi annem için buradayım! Salgına yakalandı!" dedi ve bu açıklamayı yapmak zorunda

kalmak

ona kendisini üzgün

hissettirdi. Gözlerinin dolduğunu fark edince şaşırdı. Gözlerini kaçırarak arkasını döndü. Hamnet'in onu böyle görmesini istemiyordu ve

kemeriyle uğraşmaya başladı. "Beni biraz yalnız bırak olur mu?" dedi Gregor kabaca.

• 147 •

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 3

Her ikisi de durmuştu. "Pekâlâ, ama o kılıcı kemerinde tutarsan," dedi Hamnet. "Anlaştık mı?"

Gregor başını sallayarak onayladı. Bir süre sonra kendini toparlamıştı. Dönüp baktığında Hamnet'in Ripred'in omuzlarındaki kemeri düzelttiğini gördü. Gregor kendini biraz daha iyi hissediyordu. Hamnet ile anlaşmazlık içinde ormana gitmek istemezdi. Sıçanların taşıdıkları onlara yeterdi zaten ve kılıcını kullanmaya niyeti yoktu.

Frill yüklenip hazır olunca herkes onun etrafını açık bir çember gibi sardı ve ormana

doğru yürümeye başladılar. İlk göründüğü gibi beş metre değildi, aslında Gregor'un en başta gözüne öyle görünmüştü. Onun arka ayakları üzerinde durabildiğini fark etti. Dört ayağının üzerinde bile etkileyici bir canlıydı. Parıltılı mavi yeşil deriyle kaplı bedeni burundan kuyruğa neredeyse altı yedi metre vardı. Hemen fark edilmese de boyun tüyleri rengârenkti. Frill''in ayakları da muhteşemdi, uzun ayak parmakları ile rahatlıkla her şeyi kavrayabilirdi.

"Çok güzel bir kertenkelen var," dedi Gregor Hazard'a. Çocuk ona şaşırarak bakmıştı.

"Teeşeeeekkküüürr eeedeeerrriiimm," dedi Frill uzun ve derinlerden yankılanan bir sesle. Gregor, Frill'e başkasına ait bir evcil hayvanmış gibi davranmaması gerektiğini fark etmişti. İlk ziyaretinde yarasalara karşı da aynı hatayı yapmıştı. Frill de Ares gibi birine

ait evcil bir hayvan değildi. Ne söyleyeceğini biliyordu.

"Üzgünüm," dedi Gregor.

"Bilmiyordum..."

• 148 •

GREGOR ve KAN

KEHANETİ "Düşünebildiğimi

mi?" diye tısladı Frill.

Hazard Frill'e döndü ve bir dizi uzun, garip tıslama çıkardı. Frill de ona anlaşılmaz seslerle yanıt verdi ve güldüler. Gregor yeraltında başka bir dil konuşan insan ilk kez görmüştü. Frill kafasını iyice gömdü ve Hazard büyükçe bir paketi boynundaki kürkünün içine koydu. Karşılıklı tıslamaya devam ettiler ve Hazard paketin yerini sağlamlaştırdı.

"Ne yapıyor?" diye sordu Ripred, Hamnet'e kaşlarını çatarak. "O da tıslayarak konuşabiliyor mu?"

"Hazard her dili konuşabilir. Ona bir şans

vermen yeterli olacaktır," dedi Hamnet gururla. "Ciyakla ona," dedi Hamnet.

"Ne?" dedi Ripred.

"Sıçan diliyle selamla onu," dedi Hamnet.

Gregor çocuğa baktı ve yüksek perdeden ciyakladı. Hazard o anda neredeyse Ripred'in sesinden ayırt edilemeyecek bir sesle karşılık vermişti.

"Bu ne anlama geliyor? Merhaba mı? Bazen farelerle konuşurum ama onlar merhabayı şu şekilde diyorlar..." dedi Hazard ve üç sıçanın da yüzünü ekşitecek bir ayak-lamayla seslendi.

"Güzel, birinizin kendi dilinizi konuşanlar dışındaki türlerde iletişim kurmak için çaba göstermesinin zamanı gelmişti," dedi Ripred. "İnsanlarla iletişim kurmak için insan dilini öğrenmek yorucu olabiliyor bizim için. Sen de konuşabiliyor musun?"

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 3

"Yalnızca tıslamayı anlayabiliyorum," dedi Hamnet. Hazard'ınkiler gibi kulaklara sahip değilim."

"Sen çok geç öğrendin. Örneğin bu küçük kız şimdi başlasa, seyahatin sonunda böcek dilini tamamen öğrenir ve akıcı konuşabilir." Bot'u işaret ediyordu. "Savaşçı bile... Hayır onu unut. Aylardır ekolokasyon çalışıyor ama bir adım bile gelişme gösteremedi. Beynini yalnızca bir şeye ver, tamam mı evlat? O kocaman beynini bir defada bir sürü görevle doldurma."

Gregor bir şey demedi ama onun karidesten bir ısırık almak için akarsuya bile atlayabileceğine karar verdi. Aptal sıçan.

"Artık gidebilir miyiz?" dedi Ripred.

"Evet, burada çok fazla oyalandık," dedi Hamnet.

"Frill en önde, ben en arkada yürüyeceğim.

Tantalus

Kemeri'nden

başlayan

yolu

kullanacağız, eninde sonunda üstesinden

geliriz. Yavaş adımlar atmayı ve hiçbir şeye za-

rar

vermemeyi

unutmayın.

Gözünüz

önünüzdekinde olsun. Uçucular buraya boş

yere Tantalus adını vermediler."

"Tantalus ne demek?" diye sordu Gregor

onun sırtındaki yükleri düzenlerken.

"Uzun zaman öncesinden bir Yeraltlıydı.

Çok büyük bir suç işlemişti. Ceza olarak bir

havuz dolusu su ve lezzetli meyvelerle dolu bir

ağacın altında duracaktı. Müthiş derecede aç

ve susuzdu. Ne zaman eğilip su içmeye kalksa

sular çekiliyordu. Ne zaman uzanıp meyve

almaya kalksa ağaç dalları ulaşamayacağı yere yükseliyordu."

"Böyle mi öldü?" diye sordu Gregor.

• 150 -

GREGOR ve KAN KEHANETİ

"Çoktan ölmüştü," dedi Nike. "Ceza sonsuza kadardı."

Gregor duyduklarını aklından geçiriyordu ve ormana girdiklerinde nelerle karşılaşacağını düşünüyordu. Arkasına tüneyen Hazard ile beraber Frill ilk olarak girmişti. Mange ve Lapblood ardından girdiler. Gregor, Temp ve Bot ile beraber yürüdü. Ripred arkadan Hamnet ile geliyordu.

Nike asmaların yukarısında gözden kaybolmuştu. Tantalus Kemeri boyunca her şey aniden değişmişti. Sanki büyük bir kapıdan başka bir boyuta

geçmişlerdi. Ayağının altındaki zemin taş iken artık yosunlarla kaplıydı. Bitkilerin azalmasıyla birlikte havada ağır, keskin bir koku vardı. Bunu ispatlayamazdı ama Gregor havanın yirmi derece arttığına yemin edebilirdi. Uzaktan huzur verici gibi gelen sesler ise artık tuhaf bir gürültü gibi geliyordu kulağa.

Dakikalar içinde Gregor'un bedeni ter içinde kalmıştı ve pantolonunu çıkarıp yerine şort giymeyi bile düşündü. Paketin kayışları omzunu kesiyordu. Nemli hava burnunu akıtmaya başlamıştı. Yeraltında daha önce ateşinin yükseldiğini hatırlamıyordu, yalnızca ıslandığı zaman soğuk almıştı. Eğer kısa kollu giyecekler giyiyorsanız hava gayet iyiydi. Yumuşak zemin köklerle birbirine bağlı

doku oluşturuyordu. Çeşitli yüksekliklerde görünüyordu su ve titreyen ışıklar akarsuyun derinliği konusunda tahmin de bulunmayı zorlaştırıyordu. Gregor on bir yaşında bir çocuk için oldukça büyük ayaklara sahipti. Ebeveynleri bu konuda ona gülerlerdi ve ayakları da onunla beraber gelişmeye devam ediyordu. Bayan Cormaci'nin ona verdiği yürüyüş botlarının içinde biçimsiz duruyorlardı. Botlar ayağına bir

numara büyük geldiği için ön kısımlarına tuvalet kâğıdı sıkıştırmıştı ve

böylece

giyebiliyordu. Herkes gayet rahat yürüyor gibi görünüyordu; Frill, sıçanlar ve hassas hamam böceği ayaklarıyla Temp başta olmak üzere. Gregor omzunun üzerinden Hamnet'e baktı ve Mange'nin arkasından ona güç vererek yürümeye devam ettiğini gördü.

"Neden şu saçma şeyleri ayağından çıkarmıyorsun?" dedi birdenbire Mange.

Gregor cesaret edememişti. Hangi tür yaratığın pusu kuracağını kim bilebilirdi ki ormanda? Yırtıcılar, zehirli sokucular ya da dikenlileri hayal etti ve ayaklarını daha sağlam yere basmaya devam etti.

Bot'un Temp'in sırtında keyfi yerindeydi ve abece şarkısını söylüyordu. Temp'i de her zamanki gibi eşlik etmeye zorluyordu ve böcek ayarsız sesiyle eşlik ediyordu.

Hazard bir süre Frill'in üzerine tünedi ve Bot ile Temp'i büyük bir dikkatle takip etti. En

sonunda hayvanın sırtından indi ve Bot ile Temp'in yanına gitti.

"Hangi şarkıyı söylüyorsunuz?" diye sordu.

"A, B, C'yi söylüyoruz," dedi Bot. "Sen kimsin?"

"Ben Hazard," dedi çocuk ve yavaşça ona yaklaştı. "Bana bu şarkıyı öğretir misin?"

Öğretmek mi? Bu Bot'un en sevdiği şeydi.

Az sonra şarkıyı hep beraber söylemeye başlamışlardı bile. Gregor çocukların sesinin sıçanları çılgına çevireceğini düşünmüştü ama Lapblood ve Mange sürekli birbirlerine fısılda-yıp duruyor, Ripred ise Hamnet'e on yıllık yokluğu boyunca olup bitenleri anlatıyordu.

Orman sohbetleri Gregor'un

GREGOR ve KAN KEHANETİ

kulağını

tırmalamaya

başlamıştı.

Biraz

sessizliğe ihtiyacı olduğunu düşündü, böylece Kan Kehaneti'ni yeni duyduğu ve öğrendiği şeylerle beraber tekrar inceleyebilirdi ama yakın zamanda bunu yapamayacağına kanaat getirmişti.

Hamnet mola vermelerini söylediğinde Gregor'un çamaşırları terden sırılsıklam olmuşlardı. Çantasının askısından omzuna ve oradan da sırtına doğru keskin bir acı ini-yordu. Çantasındaki buzul suyunu üç yudumda içebilirdi. Bot'un da ihtiyacı olacağını düşünerek ve gruptan ayrı düşme olasılığına

karşı

yanında

bir

miktar

bulundurmasının faydalı olacağına ikna olunca hepsini içmemeye karar verdi.

Dinlenme noktası olarak Hamnet bir tarafı yosunlu kayalara dayanan geniş bir açıklık seçmişti. Gregor akarsuyun çağlama sesini duyabiliyordu ama asma dalları onu görünmez kılmıştı. Sıçanlar yemek paketlerini yere attılar ve uzandılar. Gregor dikkatle bir yer seçtikten sonra yükünü indirdi. Nike inerken ağaçlar hışırdamıştı ve yere inince üzerindeki su mataralarını hemen yanına bıraktı. Hamnet bir tanesini açtı ve etrafta dolaşarak herkese payını verdi.

Hazard Hamnet'e ekmeği, eti ve havuç benzeri çiğ sebzeyi dağıtmasında yardım etti. Gregor belki de sıcak yüzünden pek de aç olmadığını hissediyordu ama yine de ona verilen her şeyi yedi. Bot kendi yemeğini katur

kutur yemişti bile ve her zaman olduğu gibi Temp'in ekmeğinden de payına bir parça düşmüştü. Hamam böceği o ne isterse her zaman yapıyordu. Yemekten sonra Hazard ve Bot kayalıklarda oyun oynamaya başladılar.

< 153 '

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 3

"K, Kaya için," dedi ve çok geçmeden Abece Şarkısı'nı koro halinde söylemeye başladılar.

Tantalus

Kemeri'nden

yanlarında

getirdikleri kemikleri kemiren Lapblood ve Mange irkilerek şarkı söyleyen çocuklara baktılar.

"Yine başladılar!" dedi Lapblood.

"Yalnızca baş ağrıtıyorlar," dedi Mange.

"Sizin kemikleri kemirme sesinizi dinlemekten daha ! kötü değil," dedi Gregor.

"Onların ağzını bağlamanın bir yolu olmalı,"

dedi

Lapblood.

"Yerinde

olsam

aklımdan

bile

geçirmezdim," dedi Gregor.

"Böyle devam ederlerse kesinlikle aklımdan

geçirece

ğim!" dedi Mange.

"Siz sıçanlar... Küçücük çocuklarla bile

sorununuz

var

değil mi?" dedi Gregor. Ripred asla Bot'tan

hoşlanmamıştı

ve bebek Felaket'e de açıkça düşman gibi

davranmıştı.

"Ken

di yavrularınızı bile sevmediğinize iddiaya

girebilirim."

Ne? Ne demişti? Bir şeylerin kötüye gideceği belliydi

çünkü o anda Mange ve Lapblood'un gözleri alev alevdi.

Ona gerçekten de saldıracaklar mıydı? Günün yüksek tan

siyonu sonucunda böyle bir olasılığı hayal etmek pek de

zor olmazdı.

"Sözlerine dikkat etmelisin," dedi Ripred, Gregor'u

işaret ederek. "Bu çeneyle pek fazla arkadaş edinemezsin,

değil mi?"

Gregor gözlerini Mange ve Lapblood'dan ayırmamıştı.

Onların

ön

ayaklarındaki

kasların titreşimini görebiliyordu. Parmakları

içgüdüsel bir hareketle kılıcı kavramıştı.

"Yerüstlü," dedi Hamnet. Gregor, Hamnet

ile yaptığı anlaşmayı hatırladı ve kılıcını

bıraktı. "Böylesi daha iyi. Nerede olduğunuzu

ve bütün sıcakkanlıların birbirine ihtiyaç

duyduğunu unutmayın."

Ormanın sesi herkese nerede olduklarını

hatırlatmıştı ama kimse sakinleşmemişti.

Ardından bir ses yükselmişti. "S, sis için!

Gre-Go. S, sis için!"

Gregor

gözünü sıçanlardan ayırmak

istemiyordu ama yanlış giden bir şeyler vardı.

Ormanda sis yoktu. O halde Bot hangi sisten

bahsediyordu?

Gregor başını çevirdiğinde yürüyüşün

başından beri ilk kez terlemediği o anda aniden

sırılsıklam

terlediğini

hissetti.

Bot

en

yüksekteki kayaya çıkıp oturmuş, sevinçle

ellerini çırpıyordu. Temp ve Hazard peşinden

ona doğru tırmandıkları sırada donup

kalmışlardı. Kayanın üzerinde elli tane

rengârenk mücevherler gibi ışıldayan kurbağa

vardı. Yeşil siyah, kızıl, üzüm yeşili ve mor.

Zehirliydiler. Gregor onları Central Park

hayvanat bahçesinden tanımıştı. Ancak orada,

onları

kalın

camların

ardından

görebiliyorlardı.

Cam kafeslerin iyi bir gerekçesi vardı

çünkü onlara dokunan o anda ölebilirdi.

BOLUM

regor'un en büyük korkusunu örneklerle açıklar-casına, kayaların üzerinde talihsiz bir Gk

ertenkele ilerlemeye başladı. Frill kadar büyük değildi. Yerüstünde de görebileceğin büyüklükteydi. Dilini kurbağalara doğru uzattı. Dili kurbağaya değer değmez bir tahta parçası gibi yere yığılmıştı. Zehir onu felç etmişti ve artık cansızdı.

"Dokunma Bot! Dokunma!" diye feryat etti. Durum kötüydü. Gerçekten de kötüydü. Gregor bir keresinde ona şu an çevresinde olanlara çok benzeyen plastik zehirli kur-bağalar almıştı. Bot onları koltuğa dizerek saatleri geçirmişti. Kurbağa onun en sevdiği oyuncaklardan biriydi.

Bot kıkırdadı ve alkışlamaya başladı. O kadar heyecanlıydı ki kayalıklardan sarkıttığı

ayaklarını neşeyle sallıyordu. "K, kurbağa için.

Kırmızın, sarı, mavi kurbağaaaa!"

Kurbağalar etrafta zıplayıp duruyordu.

Vahşice değildi

■ 157-

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 3

hareketleri ama Temp, Bot ya da Hazard'ın

üzerine kon-

maları an meselesiydi.

"Hazard, boş bir yere zıplayabilir misin?"

diye bağırdı

Hamnet tiz bir sesle.

Çocuk bacaklarını açtı ve yemek paketlerinin

olduğu

yere sıçradı. Ripred'in üzerine düşmüştü ama

Ripred onu ver," dedi Ripred.

Temp,

Ripred'in

dediklerini

yapmak

konusunda kararsız kalmıştı. Gregor Temp'in Bot için canını bile verebileceğini biliyordu ama nasıl olurdu da onu kurbağa ordusundan kurtarabilirdi?

"Ripred haklı Temp, yoldan çekil," dedi Gregor.

Gregor'un sözleri karar vermesine yardım etmişti.

Temp kanatlarını çıkardı ve kayalıklardan uçarak yere kondu. Artık Bot tek başınaydı, kurbağanların ortasında mutlu mutlu oturuyordu "Vrakk! Kurbağalar Vrakk diye bağırır!" dedi Bot. "Dillerini böyle çıkarıyorlar," dedi ve sinek yakalayan kurbağa taklidi yaparak dilini içeri çekip dışarı çıkarmaya başladı, tam da Gregor'un ona öğrettiği gibi.

Kırmızı ve siyah benekli bir kurbağa sıçrayıp tam da yanına inmişti.

"Aaaa!" dedi Bot. "Kırmızı kurbağa merhaba dedi!"

"Dokunma ona Bot! Dokunma!" diye emretti Gregor. Kurbağa kızın etrafında yavaşça hareket ediyordu. Bir başka somon balığı pembesi renkte kurbağa sıçramış ve kızın ayakkabısının üstüne konmuştu. "Hop! Hop!" Kendini sa-

kmmadan diz çöküp ellerini ayaklarının arasına yerleştirerek klasik kurbağa pozisyonu almıştı.

"Hop!

Hop!

Ben

de

artık

kurbağayım," dedi ve sıçramaya başladı.

Hareketlerinin yaptığı titreşimler kurbağaları kışkırtmış olmalıydı. Daha büyük bir enerjiyle hoplayıp zıplamaya başladılar.

"Hayır Bot... zıplama..." diye yalvardı

Gregor.

Yiyecek paketlerinin üzerindeydi şimdi.

Kurbağalar kayalıklardan yemek paketlerinin üzerine doğru yayılmışlardı. İki turuncu ve bir yeşil kurbağa karnından neredeyse bir kaç santim ötedeydiler. Bot bir metre yukarısında, biraz

uzağındaydı

Gregor'un.

Kolları

neredeyse ona ulaşıyordu. "Atla kollarıma Bot. Yüzme havuzunda yaptığımız gibi. Sen zıplayacaksın ben seni yakalayacağım. Tamam mı?"

"Ee - veet!" diyerek onaylamıştı Bot.

Bacaklarını düz-leştirdi ve dizlerini Gregor'un kollarına atlamak için hafifçe eğdi. Tam o anda göz kamaştırıcı safir mavisi bir kurbağa sağ koluna atlamıştı.

Sonrasında olanlar sanki ağır çekimdeymiş gibiydi. Kurbağa Bot'un koluna doğru atlarken havaya sıçrayıp dönen Lapbîood kuyruğu ile Bot'a vurmuştu ve onu doğruca Gregor'a doğru savurmuştu. Gregor, Hamnet'in çığlığını duyduğundaysa safir mavisi kurbağa bu defa doğruca Lapblood'un yüzüne uçuyordu ama Gregor hızla çektiği kılıcıyla sıçanın kulağının hemen yanında kurbağayı şişlemeyi başarmıştı.

"Geri çekil!" Ripred'in keskin emri beynine ulaştı. "Çekil oradan!"

• 159-

YERALTI GÜNLÜKLER! - 3

Bütün grup kurbağaların patikayı istila etmesiyle geriye çekilmişti.

"Birlikte kalın!" dedi Hamnet ama herkes

bir kargaşa içindeydi. Herkes ormanın içine doğru izledikleri yolu unutarak zehirli, ölümcül kurbağalardan kaçıyordu. Asmaların içine doğru yaklaşık yirmi metre çılgınlar gibi koştuktan sonra aniden durmuştu Gregor. Kasvetli ormanda etrafına bakındı ama kimseyi göremedi. "Hey!" diye bağırdı. "Olduğun yerde kal!" diye bağıran Ripred'in sesini duydu. "Hiçbiriniz olduğunuz yerden kımıldamayın!"

On beş dakika içinde Hamnet ve Ripred grubu yeniden toparlamıştı.

Gregor, Bot ve Hamnet'in kurbağalar hakkında konuştuğunu duyunca onun iyi olduğunu anlamıştı. Kılıcının ucundaki ölü kurbağayla oldukça sakin görünüyordu Gregor ama kanının damarlarında hâlâ heyecanla aktığını hissedebiliyordu. Görüşü tuhaf bir biçimde parçalanmıştı ve yine aynı şey olmuştu. Öfkeci olduğu zamanki bilinç kaybı.

Bir şekilde kılıcını çıkarmış ve hiç düşünmeden ölümcül kurbağaya saplamıştı. Deneseydi bile kendini durdura-mayabilirdi çünkü o anlarda ne yaptığını bile bilmiyordu. Güçleri Hamnet'in deyişiyle kontrol altında değildi ve onlara nasıl hükmedeceği konusunda bir fikri yoktu. Ripred burnunu asmalara doğru kaldırdığında tek bir kası bile oynamamıştı. "Yardımına ihtiyacım var Ripred," dedi zayıf bir sesle. "Kendine bir çeki düzen vermen gerektiğin doğru," dedi Ripred.

GREGOR ve KAN KEHANETİ

"Kontrol edemiyorum/' dedi Gregor. "Öfkeci olmayı kontrol edemiyorum."

Kollarını bilinçsizce yukarı kaldırmıştı Gregor ve Ripred sıçrayarak son anda ucunda zehirli kurbağa olan kılıçtan kendini kurtarabilmişti.

"Hey! Şu kılıcı nereye savurduğuna dikkat et!" dedi sıçan. "Kurtul şu kurbağadan.

Gregor kılıcının ucunu kayalıklara sürterek kurbağanın cansız bedeninden kurtuldu.

"Kılıcını iyice sudan geçir," dedi Ripred, en yakındaki akarsuyu ona işaret etmişti. "Şimdi kılıcını kınına koy ve ucunda hâlâ zehir kalmış

olabileceğini unutma. Bir daha düşüncesizce kullanma onu," dedi Ripred.

Gregor kılıcını kınına yerleştirmişti. "Onu ne zaman kullanacağımı nasıl bilebilirim? Böyle şeyleri planlayamı-yorum!" diyerek huzursuzluğunu belli etti.

"Biliyorum. Şimdi sakin ol. Öfkeciler önce çıldırmış gibi olurlar. Kendimden biliyorum. Buna alışırsan artarak böyle devam eder," dedi Ripred.

"Ama ne zaman olacağını bilemiyorum ki!" Gregor'un sesi çığlık gibi çıkmıştı. Bu sıçan onu dinlemiyor muydu?

"Evet biliyorsun. Kanının akışını, bakış açının değiştiğini ve o anda odaklandığın şeyin dışındaki önemsiz her şeyden kurtulduğunu biliyorsun. Bunların farkında değil misin?" dedi Ripred.

Gregor başıyla onayladı. "Labirentte Ares ile sıçanlara karşı savaşırken böyle olduğunu

hissedebiliyordum."

"Pekâlâ, bu iyi bir şey. İyi bir başlangıç sayılabilir. Tehlikede olduğunu hissettiğinde ve saldırıya uğrayacağını hissettiğinde odaklanmaya çalış. Sonuç olarak bu hissi

başlatıp durdurmak senin elinde. Ama biraz zaman alacaktır," dedi Ripred.

"Sende ne kadar sürmüştü?" diye sordu Gregor.

"Durumlarımız farklı. Ben sürekli savaşlarda bulundum. Daha hızlı kontrol altına alabilmek için senden daha fazla olanağım vardı," dedi Ripred.

"Ne kadar sürdü?" diye tekrarladı Gregor.

"Birkaç yıl/' dedi sıçan.

Birkaç yıl! Ripred neredeyse her gün dövüşmüş olmalıydı! Gregor bozguna uğramış gibi sallıyordu.

"O kadar da kötü değil Gregor, zamanla bu durumu sana verilmiş bir armağan gibi görmeye bile başlayacaksın," dedi Ripred.

"Böyle bir armağan istemiyorum!" dedi Gregor.

"Pekâlâ, başka bir seçeneğin yok," dedi Ripred. "Hadi, kız kardeşin başka arkadaşlar edinmeden gitsek iyi olur."

Gregor ormana doğru Ripred'in arkasından yürürken bir sıçanın ne kadar iyi olabileceğini düşünüyordu. Ripred ne zaman onu kızdırıp ne zaman gönlünü alacağını iyi bi-

liyordu. Tıpkı Tick öldükten sonra Gregor'a davrandığı gibi ya da Bot'u kaybettiği zamanki gibi.

Kurbağaların ortaya çıktığı zaman bulundukları yerde yeniden toplanmışlardı. Gregor herkesin gözünü ona diktiğini fark edince utanmıştı. Hamnet ile göz göze gelmek istemiyordu.

"Onu sıkboğaz etme Hamnet. Kendini tutamadı," dedi Ripred.

• 162-

GREGOR ve KAN KEHANETİ

"Fark ettim ama bu hiç de güven verici değil," dedi Hamnet.

"Sonuçta Lapblood hâlâ canlı, değil mi?" dedi Ripred.

Gregor, Lapblood'a Bot'un yaşamını

kurtardığı için teşekkür etmesi gerektiğini biliyordu ama sıçanların tavırları oldukça düşmancaydı ve teşekkürünü geçiştirmeye karar verdi.

Bot hâlâ kurbağalarla karşılaşmasının etkisindeydi ve kurbağa sesi çıkararak etrafta sıçrıyordu.

"Evde kurbağalarınızın olduğunu söylüyor," dedi Ha-zard Gregor'a.

"Gerçek değiller, oyuncak kurbağalar yalnızca," dedi Gregor.

"Oynaması için tuhaf şeyler seçiyorsunuz Yerüstü'nde," diye yorum yaptı Hamnet.

Ölümcül tehlikeleri olan bir şeyi oyuncak haline getirmek tuhaflarına gitmiş olmalıydı. Küçük çocukları böyle şeylere sahip olmaya özendirmek...

"Kaybımız nedir?" diye sordu Ripred.

"Ne yazık ki bütün yiyeceğimizi kaybettik,"

dedi Hamnet. "Kurbağalar yemek paketlerine

temas etti ve bırak yemeyi onlara dokunma

riskine bile giremeyiz. Nike suları kurtarmış.

Ayrıca Frill senin çantalarını kurtarmış

Gregor. Hamnet

çantalarını ve

şarap

tulumunu onun ayağının ucuna koymuştu.

"Yiyecek var mı?"

"Yalnızca Bot için biraz kurabiye ve bir de

şarap tulumunda kremalı karides var. Ripred

için getirmiştim."

- 163 -

YERALTİ GÜNLÜKLERİ - 3

"Bil bakalım en sevdiğim öfkeci kim?" dedi

Ripred ve burnunu şarap tulumuna doğru

uzattı. Gerçekten de benim için mi getirdin?"

"Üzgünüm

Ripred.

Ufaklılıklar

için

ayırmamız gerektiğini biliyorsun," dedi

Hamnet şarap tulumunu önünden alarak.

Ripred tısladı. "Önce şu açgözlü Felaket

şimdiyse bu ufaklıklar. Ölümüm çocuklar

yüzünden olacak."

"Korkma sana bir şey olmaz," dedi ve

güldü Hamnet. "Hepimizden fazla yaşarsın."

Sıralanıp patika boyunca yol almaya

başladılar. Gre-gor, Bot'a kurbağaların ne

kadar tehlikeli olabileceğini vurguluyordu ama

onun pek de aldırdığı yoktu. Hatta dersin

ortasında Temp'in sırtına bile geçmek istedi ve

Gregor dersi yarım kalmasına rağmen ona

engel olamadı. Başka seçeneği yoktu.

Pek fazla konuşma ya da tartışma

olmamıştı olaydan sonra. Sıcak daha da

çekilmez hale gelmişti ve yemeksizlik gerçekten

kötüydü. Gregor'un ayakları iyice ağarana ve

sürekli yosunlara takılmaya başlayana kadar yürümüşlerdi. En sonunda Hamnet kamp kurmalarını söyledi.

Hepsi bir gaz lambasının etrafında toplanıp daire oluşturmuşlardı. Herkesin bolca suyu vardı ama yalnızca ufaklıkların yiyeceği vardı. Gregor kurabiyeleri Hamnet'e verdi ve o da Bot ile Hazard'a birkaç tane verdi. Ardından Gregor şaşkınlık içinde Hamnet'in iki tane de ona uzattığını fark etti.

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Gregor.

- 164 -

GREGOR ve KAN KEHANETİ

"Yalnızca on bir yaşındasın ve seni de ufaklık saymalıyız sen de kendini öyle görsen iyi edersin."

"Hayır, diğerlerine ver." Gregor kendini çocuk gibi hissetmiyordu. Annesinin, Ares'in ve diğer bütün sıcakkanlıların sorumluluğunu üzerine almak onu böyle hissetmekten

alıkoymuştu.

Hamnet

şarap

tulumunun

kapağını

açtığında kremalı karidesin ağız sulandırıcı

aromasının kokusu Gregor'u yutkundurmuştu.

"Bunu

ufalıklara

vermenin

bilgece

olduğunu mu düşünüyorsun?" dedi Ripred.

"Kremanın sıcakta bozulmak gibi kötü bir

şöhreti vardır."

"Bozulan tek şey sensin. Kusursuz koku

olduğundan bozulmadığını da biliyorsun," dedi

Lapblood.

"Asla yeterince dikkatli olamadım," dedi

Ripred

somurtup

Bot

ve

Hazard'ın

kurabiyelerini kremalı sosa bahrisini izleyerek. Çocuklar yemeklerini bitirince yatma hazırlıkları başladı. Frill ilk nöbet için gönüllü oldu. Gregor yere bir battaniye serdi ve Bot ile beraber uzandılar. Gregor'un kollarına sarıldı ve hemencecik uykuya daldı. Bot uykuya dalana kadar bekledi ve kızın ter içindeki buklelerinin altındaki elini çekti. Amma da sıcaktı.

Oldukça yorgundu ama ormanın sesi uymasını zor-laştırıyordu. Tabii sıcaklık da. Üstüne üstlük bir öfke krizi daha geçirmişti. Hastanenin görüntüsü aklına geldiğinde diğer her şey önemini yitiriyordu. Beyaz yatakta uzanan annesi, Ares'in soluksuzluktan güçlükle inip kalkan göğüs

kafesi ve Howard'ın yüzündeki umut

Gregor'un gözü önüne geliyordu.

Hâlâ uyanıktı Gregor ve loş bir ışıkla

aydınlanan asmalara bakıyordu. Lapblood ve

Mange'in konuştuklarını duydu.

"Hâlâ canlı olma şansları olduğunu

düşünüyor musun?" diye fısıldadı Lapblood.

"İki küçüğün canlı olduğunu sanmıyorum. Biz

ayrılırken can çekiştiklerini biliyordum. Peki,

Flyfur ve Sixclaw?"

"Evet,

biliyorum,"

dedi

Mange

rahatlatmaya çalışarak onu. "Sarı toz yola

çıkmıştı ve biz ayrılırken salgına dair bir işaret

yoktu. Ayrıca Makemince'in onları bir şekilde

beslemeyi başaracağından eminim."

"Şu iki küçük... Fazla acı çekmişler midir

sence?" dedi Lapblood. "Düşüncesine bile dayanamıyorum. Kimse bana tatmin edici bir yanıt vermiyor. Yavrularım."

"Hayır, çabucak gittiler," dedi Mange boğuk bir sesle. "Artık bunu düşünemeyiz. Flyfur ve Sixclaw'ı düşünmek zorundayız. Hâlâ şansları var."

"Evet, biliyorum. Onları düşüneceğim," dedi Lapblood.

"Şimdi git ve uyu Lapblood," dedi Mange. "Lütfen."

Ortalık oldukça sessizdi ve Gregor tek uyumayanın kendisi olmadığını biliyordu. Diğerleri de ışığın etrafında ormanın görüntüsüne dalmış sevdiklerini nasıl kurtaracaklarını düşünüyorlardı.

- **166-**

BÖLÜM

16

regor, Hamnet yolculuğun diğer kısmı için

onu uyandırana kadar dönüp durdu.

GBa

ttaniyesini üzerinden atar atmaz aklına

Lapblood ile Mange'in konuşması gelmişti. İki

yavruları ölmüştü ve diğer ikisi de ölebilirdi.

Aklına sıçanların yavrularını bile sevemeyece-

ğini söylediği o an geldi ve utancından

kıpkırmızı oldu. Özellikle de Lapblood Bot'un

yaşamını

kurtardığından

beri

böyle

düşünüyordu. İlacı bulmak için Bot'a ihtiyaç

duyduğundan mı yaptığını bilmiyordu ama

yine de onun yaşamını kurtardığı gerçeği

değişmiyordu. Belki Lapblood ile özel olarak

konuşabilirdi... Hayır. "Eğer birine toplum

içinde yanlış bir hareket yaptıysan, yanlışını yine toplumun önünde kabul etmelisin," derdi babası.

"Hey, Lapblood," dedi. Özür dilemek çok zordu. Özellikle de bir sıçandan. Önce kolay kısmından başlamak istedi. "Sana bir şey söylemek istiyorum... Dün Bot'u kurbağa-lardan kurtardığın için teşekkür ederim."

"Unut gitsin," dedi Lapblood.

Onu mavi kurbağadan kurtardığı için Gregor'a karşılık olarak teşekkür etmemişti. Gregor'un bunu ona borçlu olduğunu düşünmüştü. Devam etmek için kendini zorladı Gregor. "Bir de şu sıçanların yavrularını sevmemesiyle ilgili söylediğim şey..." Herkes durmuş onları dinliyordu. "Üzgünüm. Çok aptalcaydı." Battaniyesini toplayıp çantasına

yerleştirdi.

Lapblood yanıt vermedi. Mange de konuşmamıştı. En sonunda söylemişti işte söyleyeceklerini...

Hamnet, Hazard ve Bot'u beslerken sıçanlar ve Nike kendilerini tımarlıyorlardı. Temp bile ayaklarının üzerinde kendine çeki düzen veriyor gibi görünüyordu. Gregor nemli bir çamaşırla Bot'un ellerini ve yüzünü sildi ve buklelerini taradı. Annesi onun derli toplu görünmesini isterdi. Kendi dış görünüşü ile pek fazla ilgilenmiyordu ama yine de yakınlarda güvenli bir akarsu olmasını ve içine girip yapış yapış halinden kurtulmayı isterdi. Neyse ki kirli bir kürkü yoktu.

Su içme sırası ona geldiğinde matarayı aldı ve midesini doldurana kadar içti. Midesinin boş olma hissini böylece yok etmişti.

Her zamanki sıralarına dizildiler ve ormanın derinliklerine doğru yol aldılar.

Yürüdükleri patika o kadar dardı ki Temp'in yanı sıra yürüyemiyordu. Frill, Temp ve Bot'u Hazard ile beraber taşımayı teklif etti ve Gregor da birbirlerini oyalayacaklarını düşünerek bu fikre katıldı. Yeniden A-B-C şarkısına başlayacaklarından endişe

ediyordu Gregor ama Hazard başka bir oyun bulmuştu. Hamam böceği konuşması öğrenmek. Hazard bir iki tekrarla hemen Temp gibi konuşmaya başlamıştı bile. "Ben deee! Ben de böcek gibi konuşabilirim!" diye

ısrar etti Bot. Üçü de Frill'in sırtına yerleşip saatlerce bu oyunu oynadılar. Yalnızca Ripred'i taklit etmemişlerdi. Bot öğrenmeye başlamıştı. Hazard inanılmaz bir kopyalama yeteneğine sahipti. Baştaki çekingenliğine rağmen Temp harika bir öğretmen olmuştu onlara.

Oldukça tutkuluydu ve hiç yargılamıyordu. Öğle yemeği için ara verdiklerinde üçü İngilizce ve hamam böceği dili karışımı bir dilde sohbet ediyorlardı. Öğle yemeğindeki su artık Gregor'un midesine acı vermeye başlamıştı. Bir gündür hiçbir şey yememişti ve günün çoğunu yürüyüşle geçirmekteydiler. Dulcet'in Bot için hazırladığı çantadan bir top çıkarmaya çalışırken bir şey bulmuştu. "Hey, balonlu

sakız!" dedi. Parlak pembe paketi diğerlerine gösterdi.

"Balonlu sakız istiyorum!" dedi Bot kollarını uzatarak.

"Hayır, Bot. Sen çok küçüksün," dedi Gregor. Annesi onun sakız çiğnemesine izin vermezdi çünkü boğula-bilirdi. "Ama kâğıdını alabilirsin." Gregor sakızı dikkatle çıkardı ve parlak pembe kâğıdı Bot'a verdi. Bot kâğıdını arkadaşlarına göstermeye çoktan başlamıştı bile.

"O yiyecek mi?" diye sordu Mange.

"Yiyecek değil. Onu çiğniyorsun ama yutmuyorsun," dedi Gregor.

"Peki, anlamı ne o zaman?" dedi Lapblood.

Balonlu sakızın anlamı

mı

neydi?

"Bilmiyorum... Güzel tadı var. Biraz istemez miydiniz?" dedi Gregor.

Beş tane daha sakız kalmıştı. Çocuklar çoktan yemek yemişlerdi ve Temp yemek yemeden bir ay bile yaşayabilirdi. Nike ve Frill yemek için yolculuk sırasında yeterince böcek bulabiliyorlardı ve geriye yalnızca Gregor, Hamnet ve sıçanlar kalıyordu.

"Harika, herkes için bir parça var," dedi Gregor. Hamnet ve sıçanlara paylarını fırlattı.

"Unutmayın

yalnızca

çiğneyeceksiniz,

yutmayacaksınız."

Sakızının parlak kâğıdını çıkardı ve ağzına attı. Ağzının içine yayılan şekerin tadı inanılmazdı. Diğerlerinin onu izlediğini gördü.

"Hadi, deneyin!"

Hamnet kendininkini yavaşça çıkardı ve kokladı. Kararsız bir tavırla sakızı ağzına soktu ve çiğnemeye başladı. Aklı karışmış gibi bir ifade belirmişti yüzünde. "Çok tatlı... çiğnediğin zaman azalmıyor da."

"Azalmazı. Sakız denir ona. Aynı parçayı günlerce çiğneyebilirsin. Büyük olasılıkla yıllarca da!" dedi Gregor.

Sırayla sıçanların hepsi kâğıdına zarar vermeden sakızlarını çıkardı ve ağızlarına yerleştirdi. Gregor onların ağızlarını açıp kapamalarına ve yaptıkları şeye anlam vermeye çalışmalarına bakıp gülmemek için kendini zor tuttu.

Ripred şaşkınlıkla elini ağzına götürmüştü.

"Ah. Benimkini yuttum."

"Bir şey olmaz, sana zararı yok," dedi Gregor.

"Benimkinin

nereye

kaybolduğunu

bilmiyorum," dedi Mange dilini ağzının içinde evirip çevirerek. "Yok oldu."

• 170 •

GREGOR ve KAN KEHANETİ

Ağzını kocaman açtı ve Gregor sakızın onun iki uzun dişi arasına sıkıştığını gördü. Lapblood aralarında sakız çiğneme işiyle başa çıkabilmiş tek sıçan gibi görünüyordu.

"Kötü değil. Kemirmek kadar iyi olmasa da en azından dişlerinle yapacak bir şey sağlıyor."

"Neden balonlu sakız diyorlar?" diye sordu Hamnet kendininkini çıkarıp inceleyerek.

"Bu yüzden," dedi Gregor ve kocaman bir balon şişirip gürültüyle patlattı. Herkes yerinden sıçramıştı.

"Yapma!" dedi Ripred. "Hepimiz yeterince sinirliyiz zaten."

"Hey, yalnızca soruya yanıt verdim," dedi Gregor.

Yiyecek için duyduğu arzu yol ilerledikçe daha da artıyordu Gregor'un. Sakızdaki şeker bir miktar enerji vermiş olsa bile mide suyunu da harekete geçirdiğinden daha da aç hissettirmişti. Soğuk yiyecekler istiyordu canı. Buzlu dondurma, karpuz, dondurma. Elbette tuza da ihtiyacı vardı çünkü terlerken fazlasıyla tuz kaybediyordu.

Botlarını yolculuk boyunca çıkarmamıştı ve çorapları sırılsıklam olmuştu. Yedek çamaşır ve çorap almayı ihmal etmişti ve bu yüzden değiştiremiyordu. Hazard ve Hamnet'ten ödünç de isteyemiyordu çünkü çorap giymi-yorlardı. Ayakkabıları sürüngen derisinden yapılmaydı.

Sıcakla birleşen yiyecek eksikliği enerjisini iyice düşürmüştü.

Hamnet yiyecekleri

kontrolüne almıştı ama yakıt ve ilk yardım malzemeleri Gregor'un çantasındaydı. Her bir metrede birilerinin omuzlarından aşağı bastırdığı-

hissediyordu ve dizleri titriyordu.

"Çantayı ben alıyorum," dedi Hamnet.

Gregor çantasını almasına karşı çıkmadı. îtiraz edecek gücü olmasını isterdi ama o anda yardım ettiği için mutluydu.

"Teşekkürler," diye homurdandı.

Hamnet doğrudan onun arkasında devam etti yürüyüşe ve en arkaya Ripred geçti.

"Ripred senin Felaket'i öldürmeyerek büyük bir değişime neden olduğunu söyledi."

"Sanırım öyle yaptım. Ama o yalnızca bir bebekti," dedi Gregor temkinli bir biçimde, insanların çoğu bu yüzden ona oldukça kızgınlardı.

"îyi bir kararmış. Yoksa farelerin hiçbiri bu yolculuğa katılmazdı. Salgın olsun ya da olmasın," dedi Hamnet.

Gregor hiç böyle düşünmemişti ama yine de sıçanların Felaket'in katili ile yolculuk edeceğini hayal etmek zordu. Hamnet'in diğerleri gibi kararını onaylaması ona kendini iyi hissettirmişti. "Bana pek de fazla olumlu şey getirdiğini söyleyemem Regalialılarm arasında. Şimdi herkes benden nefret ediyor. Sıçanlar da, insanlar da."

Hamnet güldü. "Herkes değil. Ripred besbelli ki sana tapıyor."

"Evet, en sevdiklerinden biri olduğuma şüphem yok," dedi Gregor. "Büyük olasılıkla akşam yemeği için tadımın nasıl olacağını

merak ediyordur."

"Belki de, eğer bir deri bir kemik olmasaydın düşünebilirdim," dedi Ripred.

• 172 •

GREGOR ve KAN KEHANETİ

Gregor ağzındaki sakızla büyükçe bir balon şişirip gürültüyle patlattı.

"Kes şunu!" diye hırladı Ripred.

"Pardon," dedi Gregor ama aynı anda sırıtıyordu.

Saatler sonra kamp için uygun bir yer bulduklarında Gregor'un yüzündeki sırıtma çoktan silinmişti. Ayakları sabahtan beri bir inip bir kalkmaktan ve kilometrelerce yürümekten hissizleşmişti. Tamamıyla bitkindi ve battaniye bile sermeden kılıç kemerini ve

çantasını çıkararak kendini yere bıraktı. Hava çok sıcak ve nemliydi. Soluk almakta zorlanıyordu. Önce yeterince oksijen var mı diye merak etmişti şimdiyse çok mu fazla olduğunu merak ediyordu. Yanlış bir şeyler vardı ve aklının karıştığını hissediyordu. Hamnet son kalan kurabiye ve kremaları Bot ve Hazard'a verdikten sonra Ripred'in yanına doğru gitti.

"Yiyecek bulmak zorundayız, Hamnet. Yalnızca küçükler için değil gerçi ufaklık eğer birkaç saat içinde beslenmezse viyaklamaya başlar. Ama hepimiz açız. Savaşçıya baksana."

Gregor başını kaldırıp onaylamak istedi ama gözünün önüne düşmüş yeşil bir yaprağı bile kaldıracak gücü bulamamıştı. Soluk almayı bırakmış olması mümkündü. Ciğer-lerine hava girip çıkıyormuş gibiydi, en azından hissedebildiği şey buydu.

"Evet, sen ve ben araştırmalıyız. Başka bir

seçenek

göremiyorum,"

dedi

Hamnet.

Gregor'un başını kaldırdı ve dudaklarını aralamasını sağlayıp ona istemediği halde su içirdi. "Dinlenmeye çalış Gregor. Yakında geri döneceğiz.

İçebildiğin kadar su iç." Hamnet elini Gregor'un alnına koydu ve Gregor tuhaf biçimde rahatladığını hissetti. Annesi ve babası ona böyle yapardı. Sanki ebeveynleri yanın-daymış gibi hissetmişti.

Su onu birazcık canlandırmıştı. Bir süre sonra oturabil-mişti. Hamnet ve Ripred çoktan gitmişlerdi.

Bot

ve

Hazard,

Frill'in

kuyruğunun kıvrımında uyuyakalmışlardı.

Temp

onların

hemen yanında kendini

temizliyordu. Nike ise hemen Gregor'un

yanında uyukluyordu. Gregor onun indiğini

bile fark etmemişti. Su mataraların birçoğu

hâlâ sırtındaydı ve o da Gregor gibi çok fazla

yorulmuş olmalıydı. Lapblood ve Mange kıpır

kıpırdı ve oldukça bitkin görünüyorlardı.

Büyük olasılıkla yolculuktan önce bile açlıktan

kıvranıyorlardı. Gregor en azından önceden

düzenli biçimde yemek yemişti.

"Biraz daha su ister misiniz?" diye sordu

Gregor. Sıçanların ve hatta Ripred'in bile

suları açma ve paylaştırma konusunda

Hamnet'e güvendiğini fark etmişti Gregor.

Hamnet'in su matarasını aldı ve tıpasını

çıkardı. Mange'in yanına gitti ve diz çöktü.

"Hadi Mange, Hamnet bolca su içmemizi

söyledi."

Mange onun su içirmesine izin verdi.

Gregor

aynı

şeyi

sakızını

boğazına

kaçırmamaya özen göstererek Lapblood'a da

yaptı. Diliyle azı dişi ve yanağı arasındaki

sakızı bulup çiğnemeye başlamıştı.

"Su iyi ama yakında bir şey yemezsek

hiçbirimizin

Üzüm

Bağı

Gözü'ne

ulaşabileceğini

zannetmiyorum,"

dedi

Lapblood.

"Bu ormandaki her şeyin yenilemez olduğuna inanamıyorum," dedi Mange.

"Öyle olduğunu zannetmiyorum," dedi Gregor. "Mutlaka yenilebilir bir şeyler vardır ama Hamnet bizim iyi ve kötü yiyecekleri birbirinden ayıramayacağımızı düşünüyor olmalı."

"Hamnet' diye tükürükler saçarak tısladı Mange. "O ne bilir ki? Yalnızca bir insan. Hem onun burnu zehirli ya da güvenli yiyecekleri birbirinden ayırt edemez. Ama benim burnum ayırt edebilir. Şu an bile olası yiyeceklerin ko-kusunu alabiliyorum. Ne olduğunu bilmiyorum ama inan bana yiyebiliriz."

Gregor ağır havayı kokladı. "Ben hiçbir şeyin kokusunu alamıyorum," dedi.

"Ben alıyorum," dedi Lapblood. "Tatlı bir

şeyler."

"Evet öyle," dedi Mange. "Ben bulmaya

gidiyorum. Gelen var mı?"

"Ben geliyorum," dedi Lapblood. "Burada

uzanıp açlıktan ölmeyi beklemekten iyidir."

"Bilmiyorum, Hamnet burada olsaydı

yiyecek

bulmak

için ormana gitmemizi

isteyeceğini

sanmıyorum,"

dedi

Gregor

şüpheyle.

"Neden olmasın? Şu anda Hamnet ve

Ripred'in yaptığı şey de bu değil mi zaten?

Daha fazla kişi bakarsak daha çok yiyecek

buluruz," dedi Mange. "Gelmek istemiyorsan

tamam

ama

bizim

bulduklarımızı

paylaşmayacağımızı bil. Kız kardeşinle bile

paylaşmayız."

Gregor, Bot'un acıkmış olarak uyanacağını

ve sıçanların yemeği olduğu halde neden kendi

yemeği olmadığını anlayamayacağını düşündü.

Hemen ağlamaya başlardı ve

Gregor'un da

yapacak hiçbir şeyi olmazdı.

"Hamnet saldıran bitkilerden söz etmişti,"

diye hatırlattı Gregor.

"Günlerdir bu ormanı ayaklarımızla

çiğniyoruz," dedi Mange. "Senin kız kardeşin

topuyla oynarken asmalara dokundu ve

unutma ki kurbağalardan kaçarken hepimiz

dallara çarptık. Doğru olsaydı hepimiz zarar

görürdük. Bizi durdurmaya çalışan herhangi

bir bitki gördün mü?"

"Hayır, görmedim," diyerek kabul etti Gregor. "Pekâlâ, ben de geliyorum." Biraz daha su içip ayağa kalktı. Sırt çantasını çıkardı, böylece tişörtünün terleyen sırt kısmı kuruyabilirdi. "Hey, Temp, biz yiyecek bulmaya gidiyoruz. Mange ve Lapblood bir şeylerin kokusunu aldılar."

"Gitme, ben gitmezdim, gitme," dedi Temp huzursuzca kıvranarak.

"Endişelenme, hemen döneceğiz," dedi Gregor. 'İhtiyacımız olursa sana sesleniriz." Kamp alanından çok uzaklaşmaya niyeti yoktu. Frill ve Temp'in varlığına rağmen herhangi bir tehlike durumunda Bot'a yakın olmak istiyordu. Ama o anki en büyük tehlike açlıktan ölme tehlikesiydi.

Burnuna gelen kokuları takip eden Mange onları ormanın içine doğru sürükledi. Lapblood onun arkasındaydı ve en arkadan

Gregor yürüyordu. îz sürme sonunda yiyecek kırıntıları bulmamayı diledi. Elbette ekmek kırıntıları olsaydı şu anda yiyecek araştırıyor olmazlardı, oturup ekmek kırıntısı yiyor olurlardı. Her neyse...

Kamp

alanından

Gregor'un

tahmin

ettiğinden daha da uzaklaşmışlardı ve Mange hedefini bulmuş gibi doğ-

ruca bir noktaya yönelmiş uzaklaşmaya devam ediyordu. Gregor tekrar dönüş yolunu bulabilmeyi diliyordu. Birkaç dakika sonra o da sanki tatlı bir şeylerin kokusunu almış gibi kalbi çarpmaya başladı. "Hey, ben de kokuyu alabiliyorum."

"Zamanı geldi," dedi Mange. "Neredeyse

ulaştık."

Küçük bir açıklığa gelmişlerdi. Havada ağır bir koku vardı ve Gregor'a olgunlaşmış şeftalilerin kokusunu anım-satmıştı. Cep fenerini yakıp koruya doğru baktı. Buradaki asmalar izledikleri yolun üzerindekilerden farklıydı. Yapraklarla kaplı gövdeleri baş kısımlarından kıvrılıyorlardı ve yeşilliklerin içinde sarı kozalar aşağıya doğru sarkıyorlardı. Üst kısımlarında gül rengi meyveler vardı. Pek de araştırmadan Gregor onların o leziz kokunun kaynağı olduğuna karar vermişti. Ağzından akan ince bir salya yanaklarına doğru kayıyordu. Anlaşılmaz bir şekilde eli yu-karı kalktı ve akan tükürüğünü sildi.

Aynı anda Mange ön ayaklarını uzattı ve yakaladığı meyveyi ağzına doğru çekti. Kozalardan biri aniden hamle yaptı ve kocaman açılıp Mange'i bir anda yuttu ve şak diye kapandı.

Mange'in tek görünen yeri kozanın sarı

dudakları

arasından

dışarı

sarkan

kuyruğunun ucuydu.

' 177-

BÖLÜM

17

ange yakalandığında Lapblood acı bir ciyaklama koyvermişti. O havadayken aniden o M rtaya çıkan başka bir asma Lapblood'u belinden yakaladı. Pençeleriyle asmayı parçalamayı başarmıştı ve o anda bütün koruluk çılgına dönmüştü.

Gregor bütün ormanın hareket etmeye başladığını görünce şaşkınlıktan donakalmıştı. Elini hemen kılıcının kabzasına götürdü ama çok geçti. Asmalar onu vücudundan, kol ve bacaklarından kavramıştı bile. Yerdeki yosunlar yükselerek onu botlarından yakalamıştı. Kımıldamaya çalışıyordu ama bitkiler oldukça güçlüydü.

Öfkeci gücüne ne olmuştu? Vücudunu ölümcül düşmanından bir işaret bulabilmek için yokladı ama bir şey olduğu yoktu. Görüşünde bulanıklık, kanında herhangi bir hareket yoktu. Tek hissettiği şey duyduğu olağanüstü korkuydu.

Mange hâlâ kozanın içindeydi. Lapblood'un bitkiler-

den bir ağın içinde çabaladığını görebiliyordu. Midesinin etrafına dolanan kaim bir sarmaşık sıkmaya başlamıştı. Sanki bir anakonda sıkıyormuş gibi hissediyordu

Gregor. "İmdat!" diye bağırmaya çalıştı ama acınacak bir ses çıkardı. "İmdat!" Hem kim

yardıma gelebilirdi ki? Ripred ve Hamnet gitmişti. O ve Mange hareket edemiyordu. Temp'in cesaretine söyleyecek söz yoktu... ama onu çağırmak onun da ölmesine neden olmaktan başka ne işe yarardı ki?

Gregor dikkat çekmesi gerektiğinin farkındaydı. Bitki onu sarı ağızlardan birine doğru çekiyordu. Gücünün giderek azaldığını hissetti ve beceriksizce kıvrandı. Soluk alamıyordu... çok fazla sıkıyordu sarmaşıklar. Sarı kozaya birkaç metre kalmıştı yalnızca ve ağzının içini görebiliyordu. Çamur gibi bir sıvı sızıyordu sarı duvarlarından. Gregor bilincinin bulanıklaşmaya başladığını hissedebiliyordu. Gözünün önünde siyah benekler uçuşmaya başlamıştı. Hapşırdı ve ağzındaki sakız kozanın içine düşmüştü.

Yapışkan, esnek, pembe lif haline gelmişti. Sakızın kozaya bir şeyler yaptığı belliydi ve Gregor bunun farkındaydı. Sızan sıvıyla karışıyordu sakız. Yaratık pespembe sakıza bürünmüştü. Midesini saran asma gevşedi ve az da olsa soluk almasına izin vermişti. Lapblood sarı ağza girmek üzereyken hâlâ ısırmaya çalışıyordu.

"Tükür!" diye feryat etti Gregor. "Sakızını tükür ona!" Lapblood kafasını salladı. Ne dediğini anlamış mıydı?

"Sakızını onun ağzına tükür Lapblood!" dedi Gregor.

• 180 *

GREGOR ve KAN KEHANETİ

Sıçanlar büyük olasılıkla insanlar gibi tüküremiyorlar-dı ama bir şekilde ağzından fırlatmayı başarmıştı. Burnu sarı kozanın ağzına doğru girerken bunu yapabilmişti. Ya-pışkan pembe balonlu sakız onun kozasında da

tepkiye yol açmıştı.

Ne yazık ki bitkiler onu bırakmamıştı.

Sakızlarını attıkları kozalar çılgına dönmüştü.

Daha fazla çamurumsu sıvı salgılanıyordu ve

pembe baloncuklar kabarmaya başlamıştı.

Geçici olarak işlevsiz kalmıştı. Ama daha fazla

aç koza belirmiş ve etraflarını sarıyordu.

"İmdat!" diye seslendi Gregor ve en

sonunda bu defa sesi çıkmıştı. Lapblood da

yüksek sesle ciyaklıyordu. Birileri mutlaka

gelir diye düşünüyordu Gregor!

Gregor başının yukarısında zebra çizgisi

gibi bir ışık gördü ve kozalar yukarı doğru

eğildiler. Nike üzerindeki su mataralarıyla

beraber üst taraftan pençeleriyle sürekli

asmaları tırmalıyordu. Bir süre kendi

pozisyonunu koruyarak bekledi ama ona doğru

fırlayan bir sürü asma belirmişti. Gregor onun

arkasından gelen bir kement görmüştü ve o

anda her şeyin bittiğini biliyordu.

Asmalar yeniden sıkmaya başlamıştı ve kozalar tersine dönmüştü tekrar. Kulağına bir ses geldiğinde Gregor umudunu yitirmek üzereydi. "Şimdi ne yaptın sen?" Gözünün hemen önünde yarım düzine kadar asmanın cansız yere düştüğünü gördü.

"Ripred," diye fısıldadı. Bu düşünce onu gülümsetti.

Ripred bükülerek yaptığı saldırılarından biri gelmişti. Gregor o anda televizyonlarda reklamları gösterilen ve

düğmesine bir kez basınca sebzeleri ince ince doğrayan mutfak aletlerini düşünmekten kendini alamadı.

Asmalar geri çekilip yok olmuştu. Gregor yere düştü. Düştüğü yerde serbest kalan ciğerlerini havayla doldurmak için hızlıca soluk alıp veriyordu. Dev yeşil kozalardan biri

de hemen ayağının dibine düşmüş, sıvısını akıtıyordu ve akan sıvı Gregor'un ayakucuna doğru ilerliyordu.

Birileri onu omuzlarından tutup kaldırdı ve sanki bir çuval patatesmiş gibi öte tarafa savurdu. Hamnet'ti. Hamnet'in sürüngen derisinden kıyafeti gözüne çarpmıştı. Aynı dakikada kamp alanına geri dönmüşlerdi.

Gregor botlarının ayağından çekildiğini hissediyordu. Çoraplarını da çıkarmışlardı. Ayak parmaklarına su döktüler.

"Hazard, tut şu suyu!" dedi Hamnet.

Yeni su matarası gelene kadar bir süre beklediler ve ayaklarına daha fazla su döktüler.

Gregor onun birkaç metre ötesindeki Nike'ı duyabiliyordu. "Ben iyiyim, bir şeyim yok." diyordu bacaklarını inceleyen Hamnet'e.

"Pençendeki

kemiğin

ikiye

ayrılmış

neredeyse. Ben buna iyi demezdim," dedi

Hamnet.

Asmalarla mücadele eden birinin uzun süre

endişelenmeden durması söz konusu olamazdı.

Ripred, Lapblood'u boynundan sürükleyerek

kampa taşımıştı. Onu bıraktığı anda Lapblood

geldikleri yöne doğru sürünmeye başladı.

"Mange..." dedi.

"Öldü," diyerek homurdandı Ripred.

Lapblood, Ripred onu yakalayıp aynı yere

getirene ka-

dar o yöne doğru sürüdü.

"O öldü! Onu öldüren bitkiyi ben

öldürdüm! Koza açıldığında cesedi yere düştü.

İnan bana, öldü. Kalanınız da ölebilirdiniz!"

diye bağırdı Ripred.

Lapblood dönüp belki başka bir yanıt alma umuduyla
Nike'a baktı ama onun sessizce durduğunu gördü.
"Nike hiçbir şey yapmadı!" dedi Gregor.
"Yalnızca bizi kurtarmaya geldi!"
"Ya sen?" diye sordu Ripred ve burnunu
Gregor'un yüzüne doğru çevirmişti.
"Mange yiyecek kokusu aldığını söyledi. Ben ve Lapb-
lood ona yardım etmek için beraberinde gittik. Bilmiyor
dum. .." dedi Gregor ve sözlerinin devamını getiremedi.
"Neyi bilmiyordun? Bitkilerin sizi öldürebileceğini mi? Sana söylemiştik! Seni uyarmıştık! Eğer sana söylenen
leri dinlemezsen nasıl canlı tutabiliriz seni! Tek yapman
gereken burada uzanıp su içmekti! Bunu bile yapamadın!"

Ripred oldukça öfkeliydi.

"Yeter Ripred! Şimdi izin verirsen

yaralarını tedavi edeceğim," dedi Hamnet.

"Evet, yaralarını sar. Sonra da günü kurtarmak

için

başka dâhice planlar yapabilsinler değil mi! İşe

yaramaz

aptallar," dedi Ripred. "Hepiniz ölmeyi hak ettiniz,

bunu

biliyorsunuz. Aptalca fikirleri takip etmenin sonu

böyle

dir. Ansızın bize de, Yeraltı'na da, ilaca da elveda

dersiniz

işte!"

"Yeter!" dedi Hamnet. "Git şurada otur ve sakinleş."

- 183 •

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 3

Ripred uzaklaşıp kendi başına oturdu ama

pek de sa-kinleşmemişti. Bir süre kendi

kendine homurdandıktan sonra Gregor ve

Lapblood'a hakaretler yağdırmaya başladı. Hakaret, aşağılama, homurdanma... Bir süre böyle devam etti.

Hamnet, Hazard'ı Lapblood'un gözlerine su dökmesi için gönderdi. Gözlerine kozanın asidi sıçramıştı. Hamnet ilk yardım çantasından çıkardığı mavi bir merhemi Gregor'un ayaklarına sürdükten sonra sargı bezi ile sardı.

"Acıyor mu?" diye sordu Hamnet.

"Pek sayılmaz," dedi Gregor. Neredeyse elektriklenmiş gibi tuhaf bir his vardı ayak parmaklarında. Tüm hissettiği buydu.

"Peki, ama acıyacak," dedi Hamnet kafasını sallayarak.

"Su neredeyse bitti," dedi Hazard.

"Başka bir matara bulacağım," dedi Hamnet. Kalkıp etrafa bakındı. "Nike, su mataraları nerede?"

"Bitkilerde. Sırtımdan çekip aldılar," dedi Nike.

"Dur!" dedi Hamnet ve çabucak Hazard'ı bileğinden yakaladı ama çok geçti. Son su damlaları mataradan damlıyordu.

"Ne oldu baba?" diye sordu Hazard.

"Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Hayır. Sen yalnızca ben ne istediysem onu yaptın," dedi Hamnet gözlerini Hazard'ın buklelerinde gezdirerek. "O matara kalan son suyumuzdu...'

BOLUM

18

***N*e?" dedi Ripred.**

"Nike diğerlerine yardıma giderken suları-mızı kaybetmiş. Kalanları ise asit yanıkları için kullandık," dedi Hamnet.

"Su yok demek. Ne kadar süre su olmadan dayanacağımızı düşünüyorsun?" diye sordu Ripred.

Hamnet başını salladı. "Pek uzun değil. Yeni içme suyu bulacağımız kaynağa ulaşmamız birkaç günümüzü alır. Kısacası elimizden gelenin en iyisini yapacağız," dedi.

"Bende biraz su var," dedi Gregor ve doğrulup oturma pozisyonu aldı. Çantasındaki suyu çıkardı.

"Çok fazla

olmadığını

biliyorum."

"Yine de harika bir haber. Ufaklıkları

susuzluktan ölmekten kurtarsın yeter. Su

kaybı konusunda en savunmasız olanımız

onlar," dedi Hamnet su şişesini alarak. "Geri

kalanımız dayanmak zorunda."

• 185 •

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 3

Gregor başını sallayarak onayladı. Elbette

su Bot ve Hazard için harcanmalıydı. O bir

şekilde

dayanırdı

nasılsa.

Yemeksizliğe

dayanabilmişti ve bununla da başa çıkabilirdi.

"Siz ikiniz hiç yiyecek bulabildiniz mi?"

diye umutla sordu.

'İşe yarar hiçbir şey bulamadık," dedi

Hamnet.

"Mange bizim bulduğumuz meyvelerin yenebileceğini söylemişti. Onların sorunsuz olduğunu kokusundan anlamıştı," dedi Gregor.

"Öyle mi? Neden gidip birkaç tane de bizim için almıyorsun o halde?" dedi Ripred sinirle.

"Neyse, en azından suyumuz var," dedi Hamnet yumuşak bir sesle. "Bu her şeyi değiştirebilir. Sırt çantana su koyman iyi fikirmiş."

"Mareth koymuştu. Saf ve temiz suyun her zaman kolayca bulunamayacağını söylemişti," dedi Gregor.

"Mareth mi?" diye sordu Hamnet. "Bunca yıl sonra hâlâ sağ kalmayı başarabildi mi?"

"Evet, bacağını kaybetmesine rağmen.

Felaket'i bulmak için çıktığımız yolculukta kaybetmişti bacağını," dedi Gregor. O anda Mareth ve Hamnet'in aynı yaşlarda olabileceğini fark etti. "Arkadaş mıydınız?"

"Evet," dedi Hamnet. Tekrar elindeki su şişesine döndü ve pek ayrıntı vermedi.

Ailesi, arkadaşları ve neden Regalia'yı terk ettiği ve bu ıssız yerde ne yaptığı ile ilgili bir sürü soru geliyordu

Gregor'un dilinin ucuna. Vikus'un sorusuna ne yanıt

vermişti?

"Daha

fazla

zarar

vermiyorum," demişti. Gregor o anda bu yanıta pek dikkat etmemişti. Ama aldığı yanıt Vikus'un daha fazla soru sormadan yarasasıyla

orayı terk etmesini sağlamıştı. Neye zarar vermişti Hamnet? Hayal etmesi zor bir durumdu.

Hamnet kalktı ve suyu sağlık çantasının içine koydu. "Biliyorum hepiniz tükendiniz ama suya ulaşana kadar ilerlemeye devam etmeliyiz. Başarabilecek misin bunu?" diye sordu Gregor'a.

"Elbette başarabilir," diye tısladı Ripred. "Lapblood da öyle. Şikâyet ettiklerini duyarsam onlar için hiç de iyi olmaz."

Hamnet, Lapblood'un gözlerine ilaç sürdü. Nike'ın kanadını taş ve sargı beziyle sararak sabitleştirdi. Büyük, yeşil bir ilaçtan vermek istediğinde Nike reddetmişti. "Düşüncelerimi bulandırmak istemiyorum, özellikle de bura-da," dedi.

Hamnet ikna etmeyi denedi ama son derece kararlıydı. "Pekâlâ. Senin aklına ihtiyacımız var.

Ama

Frill'in

üzerinde

yolculuk

edeceksin," dedi.

"Uçabilirim," dedi Nike.

"Uçabilirsin ama iyi iniş yapamazsın. Yere ulaşman için aşman gereken yapraklar çok kaim. Bin Nike ve uyumaya çalış," dedi Hamnet.

Gregor Hamnet'e Nike'ı bindirmesi için yardım etti. Onu bandajlarla sarmaladılar, böylece yere yuvarlanmaya-caktı.

"Bunun için üzgünüm/' dedi Gregor Nike'a.

"Ama neden?" diye sordu Nike neşeyle.

"Siz yürürken ben güzelce kestireceğim. Sana teşekkür bile etmeliyim."

Onun neşesi bir şekilde Gregor'u da kendine getirmişti.

Hazard Frill'in üzerine tırmandı ve boynundaki kürke yerleşerek uyudu. Gregor Bot'u belinden kavrayıp Temp'in sırtına yerleştirdiğinde kızcağız kımıldamadan hemen uykuya dalmıştı. Gregor yemek ve su olmadan ona nasıl bakacağını düşünüyordu.

Botları asit yüzünden berbat olmuştu.

Gregor dönüp bandajla sarmalanmış yalın ayaklarına bakarken Hamnet sürüngen derisinden yapılma ayakkabılarını çıkarıp ona verdi. "İşte Gregor, bunları giymelisin/' dedi

"Sen ne giyeceksin?" diye sordu Gregor.

"Beni merak etme. Buraya geldikten yıllar sonra sürüngen derisinden ayakkabı yapma fikri aklıma geldi. Ama sen onları giymek zorundasın.

Bandajlarının

açılmasını

engelleyecektir," dedi Hamnet.

"Teşekkürler

Hamnet."

Gregor

ayakkabılarını bandajlarına zarar vermemeye çalışarak büyük bir özenle giydi. Kısa çoraplara benziyorlardı. İnce ve ayağı saran cinsten. Daha koruyucu olduklarını belli ediyorlardı.

Lapblood Ripred'in onu bıraktığı yerde uzanıyordu ve hareket edecek gücü yok gibi görünüyordu. Baş belası bitkilerle mücadele etmek fiziksel olarak büyük bir işkenceydi ama Gregor onu asıl yıkanın bu olmadığını biliyordu.

"Hey, Lapblood. İyi misin?" diye sordu. İyi olmadığı

• 188-

GREGOR ve KAN KEHANETİ

belliydi. Mange henüz ölmüştü. Bütün

yavruları da ölebi-lirdi. Nasıl kendine gelecekti? "Harekete geçmek zorundayız. Su bulmalıyız."

Lapblood ayaklandı ve tek söz etmeden yürüyüş sırasında Frill'in hemen arkasındaki yerini aldı. Gregor Bot'un öldürüldüğünü düşündüğü zaman yaşadığı şoku hatırlamıştı. Luxa'nın Henry'nin hain olduğunu ve öldüğünü gördüğü zamanki şoku da hatırlayınca onun neler hissettiğini anlamıştı. Lapblood'u yalnız bırakmaya karar verdi. İzledikleri patika giderek daralıyordu ve en sonunda yok olmuştu. Şimdi asıl mesele bitkiler arasında adım atmaya çalışmaktı. Gregor en başta Hamnet'in ayakkabılarını giydikten

sonra

daha

rahat

hareket

edebildiğini

düşünmüştü.

Ardından

ayaklarında acı hissetmeye başladı.Ama yaralarından söz ederse Ripred'in yine tacize başlaycağını biliyordu. O yüzden, dişini sıktı ve ilerlemeye devam etti.

Belki de sularının olmadığını bilmek susuzluğunu ve acısını daha da arttırıyordu. Ağzı kupkuruydu. Dili damağına yapışıyordu. Susuzluk daha önce Yeraltı'nda yaşadıkları bir problem olmamıştı. Ölüm Diyarı'nda bile *içme* suyu bulabiliyorlardı. Evlerinde de daima temiz ve içilebilir su olurdu.

Dört saat kadar durmaksızın yürüdüler ve Gregor'un tek bir adım atacak hali bile

kalmadı. Bot ve Hazard uyandığı için mola vermişlerdi. Hazard suyun az kaldığını biliyordu ama Bot bu durumu anlayamazdı ve Gregor'un tişörtünü çekiştiriyordu. "Susadım! Susadım Gre-Go!" Anla-saydı da bir şey değişmezdi çünkü ona verecek suyu yoktu.

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 3

Oldukça huysuzdu Bot ve terlemişti.

Gregor daha fazla terlemesin diye iç çamaşırlarına dek Bot'un üzerindekileri çıkardı.

Hamnet su şişesini onun dudaklarına değdirdiğinde onu durdurana kadar Bot şişenin üçte birini içmişti bile. "Yavaş Bot, biraz da sonraya ayırmamız gerek," dedi nazikçe şişeyi geri çekerken.

"Daha ver," dedi Bot şişeyi işaret ederek.

"Birazcık daha beklemelisin Bot," dedi ve içmesi için şişeyi Hazard'a verdi Hamnet.

Bot'un aklı karışmıştı. Gregor'u çekiştiriyordu. "Elma suyu?"

"Elma suyu yok, Bot. Git ve uyu şimdi, tamam mı?" dedi Gregor. Bot Temp'in sırtına tırmandı ve su istemeye devam etti. Yüz defa su olmadığını anlatmaya çalıştıktan sonra Gregor dayanamayıp patladı: "Suyum yok, Bot! Meyve suyu da yok! Su da yok! Tamam mı?"

Yaptığı şey kesinlikle yanlıştı. Bot gözyaşlarına boğuldu ve uzun süre onu teselli edemediler. Ta ki Hamnet ona birkaç yudum daha su verene kadar. En sonunda tekrar uyumaya başladığında herkes rahatlamıştı. Gregor'un ayakları şişmişti ve yanıyordu. Kökler ayaklarının altında

sanki

hançerliyormuş gibi acı veriyordu. Te-rindeki

tuz yaralarını sızlatıyordu.

Arkasından alay eden Ripred'in sesini

duyabiliyordu. "Bu defa olmadı, değil mi

öfkeci çocuk?"

Gregor onun neyi kastettiğini biliyordu

ama yanıt vermedi.

• 190-

GREGOR ve KAN KEHANETİ

"Bu armağanı istemiyorum Ripred," diyerek

Gregor'un

taklidini yapmıştı Ripred mızmızlanarak. "Her yere

gide

bileceğini ve her istediğini güvenle yapabileceğini mi san

dın? Sanırım görünmez olduğunu düşünüyorsun.

Çünkü

sen bir öfkecisin. Neyse, artık ne kadar zayıf olduğunu

keşfetmiş oldun böylece."

"Kes artık Ripred, çektiği ona yetiyor zaten," dedi Hamnet Ripred'e.

"Ölüme ne kadar yakın olduğunu öğrenmesi gerek!" dedi Ripred.

"Öğrendi," dedi Hamnet kararlı bir sesle. "Bir şey yapmadan önce düşünmesi gerektiğini öğrendi. Hangimiz bununla suçlanmadık ki? Sen de, ben de!"

Neyse ki Ripred durmuştu. Ama Gregor onun sözlerindeki haklılık payını kabul ediyordu. Görünmez olduğunu düşünmemişti ama öfkeci

olmasının

onu

tehlikeli

durumlardan daha az korkmasını sağladığını

biliyordu. Bazen öfkeci tepkileri başını belaya

sokabiliyordu. Bunu bilmek güvenini sarsıyor

ve kendisini savunmasız hissettiriyordu.

Odaklanması zordu ama Gregor geçmişe

dönüp

kendini kaybettiği ve öfkeciye

dönüştüğü

anları

düşünmeyi

denedi.

Yerüstü'nde

herhangi

bir

kavgaya

karışmamak için kendini tutmuştu ve herhangi

bir olaya da karışma-mıştı. Ripred onu tünelde

tekmelediğinde öfkeci hissine kapılmamıştı. Ama her şey çok hızlı olmuştu ve Ripred kim olduğunu söyleyince son anda bu hisse kapılmaktan kurtulmuştu. Salgından etkilenen yarasa stada geldiği za-

man da tehlikedeydi ama böyle hissetmemişti. Ardından zehirli kurbağalarla yaşadıkları olay vardı. Bot'un tehlikede olduğunu biliyordu. Tehlikeyi hissedecek zamanı olmuştu.

Ardından da bitkiler hızla saldırmıştı... Yanıt bu muydu? Tehlikeyi tanımladığı zaman mı öfkeciye dönüşüyordu? Hayır, çünkü ilk kez öfkeciye dönüştüğünde topla

oyun

oynuyorlardı. Herhangi bir tehlike yoktu o

anda.

"Bir kalıbı yok." Bu Gregor'un uzun

süredir sahip olduğu en net düşünceydi.

Ardından hissettiği şey, saatlerce, belki de

günlerce sürecek acı, korku ve bilinç kaybıydı.

Ayağındaki dinmez acıyla yaprakların üzerine

yığıldı. Hamnet onun kanayan dudaklarına yağ

sürüyordu

ve

ayaklarındaki

bandajı

yeniliyordu. Bot ağlıyordu ve inliyordu. Ona

yardım etmesinin bir yolu yoktu. Ardından

sesler anlamsızlaşmaya başladı. Yoğun bir

susuzluk ve asla ulaşamadığı içme suyu

şişesinin

hayali...

Yürüyordu...

Tekrar yürüyordu... Dili şişmişti, başı ağrıyordu, kalbi hızla atıyordu, midesi ağrıyordu.

Kız kardeşinin Temp'in sırtında sallanışını izlerken asmaların üstüne yığıldı. Bot... uykudaydı... bilinçsizdi... ölmüş müydü? Hayır, göğsü hızla inip kalkıyordu, dudaklarına sürülen yağ parlıyordu. Ardından Ripred'in boğuk sesini duymuştu: "Temiz su kokusu alıyorum."

Bir şekilde kalkmalıydı. Yanan birer et parçasına dönmüş ayakları üstünde, Ripred ve Lapblood'u takip etti. Suyu duyabiliyordu... Çok değil belki ama suyu olmamalarına rağmen yanlarında çağlayan zararlı akarsu da onlara işkence ediyor gibiydi. Sıçanlar koşuyordu,

Gregor

ise

arkalarından

topallıyordu. Kayaların arasından şelale gibi

bir göle akan su ve kumsal... su... ama şimdi.

Ripred feryat etti, "Geri çekilin! Kaçın!"

Gregor, Lapblood ve Ripred'in altlarında

eriyen

zeminle

mücadele

ettiklerini,

debelendiklerini görebiliyordu. Ripred'in onu durdurmaya, geri çekilmeye zorlayan sesini duymasına rağmen robot gibi ilerlemeye devam ediyordu. Ayakları kaldıramayacağı kadar ağırlaşmıştı ve bileklerinden aşağıya çekiliyormuş

gibi

hissetmişti.

Aşağıya

baktığında dizlerine kadar kuma battığını

gördü ve o anda beynine sıçrayan adrenalin

onu yaşama döndürmüştü.

"Bataklık!" dedi ve umutsuzca yukarı

çıkmaya çalıştı. İmkânsızdı. Çırpındıkça daha

da batıyordu.

"Debelenmeyi bırak!" diye emretti Ripred.

"Daha hızla batmana neden olur!"

"Süzül!" diye bağırdı Gregor. "Süzülmeyi

dene."

Bataklıkların

su gibi olduğunu

hatırladı. Eğer arkasını döne-bilseydi yardım

gelene kadar süzülebilirdi yüzeyde. Ama çok

geçti. Uyluklarına kadar batmıştı ve kendini

serbest bırakmasının herhangi bir yolu yoktu.

"Hamnet!" Ripred bağırdı. "Hamnet,

buraya gel."

Ripred doğru hareketi yapıyordu. Dört bacağını da yüzeye çıkarmayı başarmıştı. Ama Lapblood paniklemişti. Dövündüğü için pençeleri onu daha da derinlere itiyordu.

Gregor bir çıkış yolu bulmuştu. Asmalardan birini ya- • kaladı ve tutundu. Kendini yukarı çekmeyi başardı ama aşağıdan, bileklerinden yeniden yakalanmış gibi bataklığa çekiliyordu.

"Nike!" diye çığlık attı. "Nike!"

Sağındaki asmalarda bir hışırtı vardı.

Yardım gelmişti!

Siyahtan

yeşile

dönen

gözler

tanıdık

gelmemişti. İlk bakışta sıçanlar olduğunu düşünmüştü Gregor. Hayır, yüzleri daha

küçük ve ince kemiklilerdi. Fareler. Fareler olmalıydı.

İmdat!" diye bağırdı Gregor. "Yardım et bize!" Fare kımıldamamışü. Birisi yükseklerde manevra yaparak, dönerek asma ağlarının üzerine, farelerin yanına güzelce konmuştu. Gregor yeni geleni tanıyamamıştı. Kıyafetleri eski püsküydü ve soluk derisi yara bere içindeydi. Uzun, kıvrımlı bir yara sol şakağından yanağına doğru iniyordu. Ama hâlâ başında altın bir bant takılıydı. Menekşe gözleri vardı. Onu bir yerlerden tanıyor gibiydi.

"Luxa!" Umutsuz durumuna rağmen bedenine bir sevinç dalgasının yayıldığını hissetmişti. Yaşıyordu Luxa! Gülümsedi ve sanki dudaklarına yeniden kan pompalanmış gibi hissetmişti. "Luxa!" Elini uzattı ve Luxa'nın onu çekmesini bekledi. Böylece kurtulabilirdi.

Ama

Luxa

onun

uzanan

elini boş

bırakmıştı. Tutmak bir yana ona bir asma dalı

bile atmamıştı.

Onun

yerine

kollarını

birleştirerek

Gregor'un boğazına kadar batışını izledi.

-.194-

III. K I S I M

Ayna

BÖLÜM

19

Luxa! Ne yapıyorsun," diyebilmişti güçlükle

Gregor.

"Sen ne yapıyorsun Yerüstlü?

Sıçan dostlarınla ne yapıyorsun ormanın

ortasında?" diye sordu soğukkanlılıkla.

Neden bahsediyordu? Neler oluyordu?

"Sıçanlara ihtiyacımız var!" diye kekeledi

Gregor

anlaşılmaz

bir

şekilde.

"Anlamıyorsun!"

"Felaketin canını bağışladığını anlıyorum.

Ripred'in korumasında yetişmesini anlıyorum.

Anlamam gereken başka bir şey var mı?" dedi

Luxa.

Demek böyleydi! Luxa'nm neden burada

olduğu ve neden böyle şeyleri hatırlattığı

hakkında bir fikri yoktu. Ama belli ki ormanın dışında olanlardan ve Felaket ile ilgili gelişmelerden haberi vardı.

"Nerissa doğru şeyi yaptığımı söyledi,"

dedi Gregor.

Yalnızca bunu söyleyebilmeyi başarmıştı

çünkü

ağzı

na kadar batmıştı.

"Salgın patladı seni kendini beğenmiş arşız

şey!

İlacı

arıyoruz. Şimdi bizi buradan çıkar!" diye

homurdandı

Rip-

red.

"Salgın mı?" diye tekrarladı Luxa. Kaşları şaşkınlıkla kalkmıştı ama yardım etmek için

herhangi bir müdahelede bulunmamıştı.

"Salgın hakkında hiçbir şey duymadım."

"Gerçekten mi? Bu taraflara gelen

ziyaretçilerden kimsenin bundan bahsetmemiş

olmasına

inanamıyorum,"

dedi

Ripred.

"Yeraltında konuşuluyor olmalı."

"Judith!"

Gregor,

Hamnet'in

sesini

duymuştu. "Yardım et onlara."

Hamnet durup Luxa'nm dikkatini çekmek

için manevra yaptı. Luxa şaşkınlık içinde ona

bakmıştı.

Gregor

her

ikisinin

de

görünüşlerinden inanılmaz derecede birbirleri-

ne benzediklerini fark etti.

"Ben Judith değilim," dedi Luxa, kafası

karışmıştı.

"Hayır, değilsin," dedi Hamnet ve bir ağaç

yakınındaki asma dalını yakaladı. "Benim kız

kardeşim ölme riski olan canlıları öylece durup

bir şey yapmadan izlemezdi!"

Gregor'un parmakları neredeyse burnu da

batmak üzereyken asmayı yakalamıştı. Kalan

bütün gücüyle yapıştı ve Hamnet onu

bataklıktan yukarı doğru yavaşça çekmeye

başladı. Gregor çıktıktan sonra ıslak kumlarla

kaplı

ve

sersemlemiş

haldeki

diğer

kurtarılanlara göz attı.

Hamnet başka bir asma fırlattı ve asmayı yakalayan Ripred çabalayıp kurtulmayı başardı.

- 200 •

GREGOR ve KAN KEHANETİ

Yalnızca Lapblood için ölümcül bir tehlike söz konusuydu. Tek görünen yeri burnunun ucu ve yüzeyde duran pençelerinden biriydi. Hamnet ona bir asma fırlattı ama yüzünün büyük bölümü battığı için hayvanın bunu gör-mesi imkânsızdı.

"Lapblood!" diye bağırdı Hamnet.

"Lapblood!" diye arkasından seslendi Ripred. "Asmayı yakala!"

İşe yaramıyordu. Giderek batıyordu Lapblood.

Pençesi de batmıştı ve birkaç çırpınmadan sonra tamamen gözden kayboldu, ta ki Nike yukarıdan aşağıya doğru bir dalış yapana kadar. Pençesini bataklığa daldırdı ve bir

şeylere kenetlediği anlaşılıyordu. Ardından kanatlarını çılgın gibi çırpmaya başladı. Oldukça yavaş olsa da Lapblood'u çamurdan yüzeye çıkarmayı başarmıştı.

"Onu kaldıramıyorum!" dedi soluk soluğa. "Yardım etmelisiniz!"

Hamnet bir kez daha asma fırlattı ama Lapblood'un gözü kum ile dolduğu için bir şey göremiyordu. "Lapblood!" diye seslendi. "Kendine gel, Lapblood!" diye bağırdı Ripred. "Sarmaşığı yakala ki biz de seni çekebilelim."

Lapblood'un çenesi çalışmaya başlamıştı. "Hayır... bırakın beni... boşverin beni..." diye güçlükle fısıldadı.

"Bırakmak mı? Seni şu bitkilerden kurtardıktan sonra mı? Aklından bile geçirme! Şimdi dediğimi yap yalnızca!" diye gürledi Ripred.

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 3

Ama

Lapblood

kafasını

sallıyordu.

"Hayır... artık de-ğil..."

Gregor artık her şeyin ona fazla geldiğini

fark etmişti. Aylar süren açlık, yavrularının

gözü önünde ölümü, bu acı verici yolculuk ve

Mange'in ölümü. Lapblood artık yaşamak için

bir arzu duymuyor olmalıydı.

"Hayır!" dedi Gregor. "Pes etme!

Lapblood!"

Lapblood

yanıt

vermedi.

Sözlerinin onun için bir anlamı yoktu. Ama o

anda farklı sözlerin onu etkileyeceğini düşündü

Gregor. "Sixclaw'a ne olacak? Ya Flyfur?

Onlara ne olacak?"

Adlarını duyar duymaz Lapblood'un gözleri açılmıştı. Delirmiş gibi etrafına bakıyordu. "Yavrularım!" dedi.

"Doğru! Yavrularının sana ihtiyacı var!" dedi Ripred. "Şimdi kendini toparla ve şu sarmaşığı yakala."

Lapblood çamurun içinden bir pençesini çıkardı ve sarmaşığı kavradı. Ripred ve Hamnet, Nike'ın da yardımıyla onu kıyıya çektiler. En sonunda bataklıktan kurtulmuştu. Gregor'un yanına uzandı. Kürkü ıslak kumla kaplıydı.

"Demek bu benim yeğenim öyle mi?" diye Ripred'e sordu Hamnet ve kızgın bakışlarını Luxa'ya çevirdi.

"Öyle olduğunu biliyorsun. İkizinin tıpatıp aynısı."

"Hamnet," dedi Luxa. "Sen Hamnet olmalısın. Senin öldüğünü düşünmüştük."

"Biz de senin öldüğünü düşünüyorduk

Luxa. Belki öylesi daha iyi olurdu, madem kader arkadaşlarının ölümünü kararlılıkla seyredebiliyorsun," dedi Hamnet.

- 202 •

GREGOR ve KAN KEHANETİ

"Of, desenize bir başka aile toplantısının daha içine düştük," dedi Ripred. "Ama bu defa bekleyebilir. Su getir bize majesteleri, yoksa yemin ederim seni ve kemirgen arkadaşlarını oldukları noktaya gömerim!"

Gregor yükseldiğini hissetmişti ve ardından hareket ettirildiğini. Frill. Onun sırtında olması gerektiğini anlamıştı. Birkaç dakika içinde suyu yeniden duyabiliyordu. Ripred onu burnunun ucuyla dürtmüştü.

"Hadi savaşçı. Ayaklan. Kendine içecek bir şey al." Gregor Frill'in sırtından aşağı kaydı ve ellerini yere koyup hafifçe emekledi. Kayaların arasında şarıldayan su aşağıda kristal gibi parlayan göle dökülüyordu. Yüzünü suyun

içine daldırdı ve serin suyu içmeye başladı. Bir süre sonra başını kaldırdı ve nefes alıp başını tekrar serin sulara soktu ve giderek canlandığını, yaşama döndüğünü hissetti. Susuzluğunu giderince dönüp etrafına baktı. Havuzun etrafında uzanan büyük bir kaya duvar vardı adeta. Luxa ve fareler görüş alanında değildi. Ripred, Nike, Hazard, Frill ve Temp hepsi havuzun kenarında sıralanmış Gregor gibi su içiyorlardı. Hamnet son su şişesini de doldurmuştu ve sırayla Bot ile Hazard'a su içiriyordu.

Gregor Bot'a doğru ilerledi. "İyi mi?" diye sordu.

"İyi olacak Gregor, öncelikle yiyecek de

bulmak zorundayız," dedi Hamnet.

Gregor Bot'a sokuldu. Kız gözlerini açtı ve hafifçe gülümsedi. "Selam sana," diye fısıldadı Gregor.

Bot'un dudakları yanıt için aralanmıştı. Ses çıkaramadı. En azından hâlâ canlıydı.

"Ben onlara su verebilirim/' dedi Gregor Hamnet'e. "Sen de su içmelisin."

"Mataramdan içtim. Yeterince iyiyim," dedi Hamnet. Bitkin görünse de içlerinde en iyi durumdaki oydu. Gregor onun seyahatteki dayanıklılığını yıllarca ormanda yaşamış olmasının verdiği fiziksel bir avantaj olarak yorumladı. "Gidip yıkanmalı ve üzerindeki kumlardan kurtulmalısın, yoksa kaşındırmaya başlayacak."

"Haklı," dedi Ripred. "Bu şey yakında çimento gibi olur," dedikten sonra suya girip

biraz daha yıkandı. Kürkünden çıkan kumlar suya dağılıyordu.

"Hâlâ susuz olanlar gelsin ve kum yeniden suyu kapatana kadar içsin," dedi Hamnet.

Ripred sudan çıkınca kendini kurutmak için sallandı ve Gregor'u yeniden sırılsıklam etti. Üzerini değiştirmeyi düşündü ama üzerindekiler çoktan kabuk bağlamaya baş-lamıştı ve daha hızlı bir yöntem bulamayacağını düşünerek kendini suya bıraktı.

Ahhh! Hiçbir şey bedenini sarmalayan bu serinlik kadar güzel olamazdı. Su seviyesi göğüs kafesine kadar gelmişti ve yüzmek için fazla derin bir yerdeydi. Kıyıya doğru yüzmeye

başladı. Birkaç kulaçtan sonra üzerindeki kumların çoğu dökülmüştü. Sürüngen derisi ayakkabılarını çıkarmak tuhaf gelmişti. Ayak parmaklan ceviz gibi olmuştu ve kuma gömülmüştü. Kabukları soyulana kadar ayaklarını suya sokmak zorundaydı. Büyük bir deri parçası kopmuştu ama alttan yeni derinin oluşmaya başladığını görebiliyordu. Kaya çıkıntılara doğru yüzdü. Suya daldı

ve

vücudunun

tamamen

kumlardan

temizlendiğine emin olana kadar suda kaldı. Ardından çamaşırlarını yıkadı ve kayalara tırmanıp giysilerini kurumaya bıraktı.

Luxa kucağında balıklarla görünmüştü. Giysisine yerleştirdiği balıkları bırakınca

sarımsı meyveler de dökülmüştü. Balıkların içinden en büyüğünü ayıkladı Luxa. "Bunu Bot için pişireceğim, çiğ halde yiyemez," dedi. Hamnet paylaştırmadan önce yiyeceklere saldırmamak güçtü. Gregor dört tane sarımsı meyvelerden aldı. Meyveyi dişlediğinde müthiş erik tadı ağzına dolmuştu. Güvenli olduğuna karar verdi ve üç ısırıkta meyveyi bitirdi. Bot'u kucağına alıp yedirmek için dil dökmeye başladı. Meyvenin suyunu kızın ağzına damlattığında Bot birden canlandı. Meyveyi Gregor'un elinden alıp hızlıca yemeye başladı. "E, Erik için," dedi ve meyvenin suları parmaklarının arasından akü. "Daha ister misin?" diye sordu Gregor. Ona bir avuç verebildiği için çok mutluydu.

Balık da oldukça lezzetliydi.

Son

seyahatinde çiğ balık yerken zor anlar

yaşamıştı. Luxa gaz lambasının üzerinde

kılıcına yerleştirdiği balıkları Bot için

pişiriyordu. Üzerine altın rengi meyvelerin

suyundan sıkarak daha da çekici hale

getirmişti balığı.

"Biraz balık ister misin, Bot?" diye sordu

Luxa, Gregor'un yüzüne bile bakmadan.

"Ee-vet," dedi Bot ve bir parça balığı

ağzına tıktı.

"Sıçan nerede?" diye sordu Bot Luxa'ya ve

o anda elini burnuna bastırdı. "Oy!"

"Kim, Tvvitchtip mi?" dedi Luxa ve Bot

onu başıyla onayladı. Gregor o anda kraliçe ve

kız kardeşinin birbirlerini en son sıçanların

labirentinde

gördüklerini

hatırlamıştı.

Burnundan derin bir yara alan Tvvitchtip de onlarla birlikteydi. "Bilmiyorum."

"Evet, canım Tvvitchtip. En son nerede bıraktın onu majesteleri? Ölüm labirentinde olduğunu garanti ederim," dedi Ripred. "Çok kötü, gerçekten de. Onu kimse özleyecek demiyorum ama inanılmaz koku yeteneği olan bir burnu vardı."

"Ben özleyeceğim," dedi Gregor aceleyle. Sıçan olsun ya da olmasın Tvvitchtip'i sevmişti. Ripred'in arkasmdan kötü konuşmasını istemiyordu.

"Özür dilerim, sizin canciğer arkadaş olduğunuzu unutmuşum," dedi Ripred. "Ama sizin için yalnızca herhangi bir sıçandı değil mi kraliçem?"

Luxa onu duymazdan geldi. Bot hariç her şeyi yok sayıyordu. Onu bu kadar kızdıran şey neydi? Gregor'un Felaket'i öldürmemesi

miydi? Evet, Nerissa'nın Gregor'a yaptığı şey konusunda hak verdiğini söylemişti. Şimdiyse onu iki sıçanla beraber bulduğuna mı bozulmuştu? Hamnet'in onu azarlamasına mı? Evet, bundan hoşlanmış olamazdı. Ayrıca burada, bu karanlıkta farelerle beraber aylardır yaşıyor olmalıydı. Birileri onu bulduğunda kurtarmaya bile çalışmamıştı onları. Belki de herkese ve her şeye kızgındı.

Yarasası

Aurora

neredeydi?

Ölmüş

olabilirdi büyük olasılıkla ve bu yüzden Luxa evine geri dönememiş olabilir

miydi? Gregor onu bataklıkta ölüme terk ettiğini tekrar hatırlayana kadar Luxa için üzüldüğünü bile hissetmişti. Üç kere onun

yaşamım kurtarmıştı ve daha önemlisi Bot'un yaşamını kurtarmıştı. Yine de beklediği şey buysa Gregor ona konuşması için yalvarmayacaktı.

Bot yemeğini bitirince Gregor onu yıkadı. Oyun oynamak için çok güçsüzdü Bot. Yine de suyun ona iyi geldiği söylenebilirdi. Banyodan sonra Gregor ona battaniyeden bir yatak hazırladı ve küçük kız başını koyar koymaz uykuya daldı. Kızın kıyafetlerini de yıkayıp kendisininkilerin yanına kurumaya bıraktı. Sonra da Bot'un yanına uzanıp o da uykuya daldı.

Ripred'in Lapblood'u azarlayan sesini duyup uyandığında ne kadar uyumuş olduğunu

bilmiyordu.

Lapblood

kıyıya

çektiklerinden

beri

hiç

kıpırdamamıştı.

Hamnet'in su içirmesine izin veriyordu ama bazen geri çıkardığı oluyordu. Banyo yapmak için herhangi bir denemede bulunmamıştı ve kürkü hâlâ kumlarla kaplıydı. Duyduğu ıstırap ve acı onu tüketiyordu.

"Kalk Lapblood! Kürkündeki kumlar iyice yapışmadan suya girmelisin!" diye emretti Ripred. Lapblood herhangi bir tepki bile vermemişti. Birkaç değişik şey daha denedi Ripred onu ikna etmek için ama başaramadı. En sonunda hayal kırıklığıyla pes etti. "Peki! Eğer orada öylece uzanıp duracaksan, seni ben suya atacağım!" Lapblood'u itti ve suyun içine

doğru sürükledi. Ripred onu tekrar suyun dışına çekene kadar ne olduğunu anlamamış gibi bilinçsizce çırpınıp durdu. "Şimdi tımarla kendini! Su en diplere kadar ulaşamaz. Seni kaşındırmaya başlamadan

önce derindeki kumları pençelerinle temizle," dedi Ripred. Lapblood pek de öyle yapacağa benzemiyordu. Dünyadan soyutlanmış gibi sırtüstü uzanmış duruyordu. Ripred onu tehdit etmeye başladı ve tam ısıracakken Gregor araya girdi.

"Kes şunu!" dedi Gregor.

Ripred şaşırarak ona baktı. "Pardon?"

"Kes şunu! Onu yalnız bırak. Kendini iyi hissetmiyor, tamam mı?" dedi Gregor.

"Sana bir şey söyleyeyim mi? Normalde ona daha hoşgörülü davranırdım ama şu anda bunu yapacak zamanımız yok," dedi Ripred.

"Dövüşebiliyor ve Üzüm Bağları'mn etrafında bizi yemek isteyen birkaç şey daha varken ona ihtiyacımız var. Eğer o kürkünü temizlemeye ikna olmazsa ben onu ikna edeceğim!" dedi ve Lapblood'un kürkünü çekiştirmeye başladı.

Gregor'un parmakları Temp ile Bot'un yanındaki meyvelerden birine gitti ve fırlatıp Ripred'i iki gözünün arasından vurdu.

Sıçan şaşkınlıkla etrafına bakıyordu. Canı yanmamıştı çünkü Gregor sertçe fırlatmamıştı. Ama birilerinin Ripred'e meydan okuması çok nadir görülen bir şeydi. "Bu da neydi?"

"Onun kürkünü ben halledeceğim," dedi Gregor.

"Ne?" diye sordu Ripred şaşkınlıkla.

"Onu ben kendim tımarlayacağım."

Dulcet'in Bot için koyduğu saç fırçasını aldı ve Lapblood'un yanına gitti.

"Sen

mi?

Lapblood'u

mu

tımarlayacaksın?" dedi Ripred gülerek.

• 208 -

GREGOR ve KAN KEHANETİ

''Neden

olmasın?"

dedi

Gregor.

Köpeklerini daha önce tımirlamıştı. Ne kadar

farklı olabilirdi ki?

"Bunu görmem gerek," dedi Ripred ve

uzanıp keyifle izlemeye koyuldu. Lapblood'un

üzerinden hâlâ sular damlıyordu. Gölden

çıktığında

kendini

kurutmak

için

sallanmamıştı bile. Suyun içinde kumların

çoğundan kurtulmasına rağmen boynunun

üzerindeki kürkü için aynı şeyleri söylemek imkânsızdı. Gregor nereden ve nasıl baş-layacağından emin değildi. Tımarladığı köpeğinden çok daha büyük olduğu kesindi. Ayrıca ıslaktı da. Gregor temiz ve kuru tişörtünü çıkarıp Lapblood'un ıslak olmayan sırtına yerleştirdi. Ardından yavaşça hayvanı fırçalamaya başladı. Ripred haklıydı. Kum çok derinlere yapışmıştı ve yalnızca bir avuç kumu çıkarması bile oldukça uzun sürmüştü.

"Dostum, bu sonsuza kadar sürecek!" diye düşündü. Ama yine de durmadı çünkü Ripred'in gözü üzerindeydi. Diğerlerinin de

öyle. Uyanıp Gregor'un Lapblood'u temiz-lediğini gördüklerinde şaşırmışlardı. Bitkilerin arasından bir düzine fare onları gözlüyordu. Orada olmamasına rağmen Gregor ormanın içinde bir yerlerden Luxa'nın da onu izlediğini biliyordu. Kanıtlayamazdı bunu ama şüphesi de yoktu.

Kürk kurudukça işi daha da kolaylaşıyordu. Kollan yorulmuştu ama yumuşak kürke dokunmaktan hoşlan-mıştı. Bir sıçanın bu kadar yumuşak kürkü olabileceğini kim bilebilirdi ki? Huzur verici bir şeyler vardı onda.

Sırtım da bitirince Gregor onu ters çevirdi ve ilk kez

onun yüzüyle karşı karşıya geldi. Görüntüsü onu ürküttü. Aklı karıştı.

"Karnını fırçalayacağım şimdi," dedi Gregor.

Lapblood transa geçmiş gibi hiçbir söylenene itiraz etmiyordu. Gregor ani bir hareketle başını ısırıp koparır mı diye merak etmiyor da değildi. Ama öyle bir şey olmadı. Çok zayıf, çok üzgündü.

"Hâlâ canlı olduklarını düşünüyor musun?" diye fısıldadı Lapblood. "Flyfur ve Sixclaw?"

Mange'ye sorduğu sorunun aynısını sormuştu.

"Evet, kesinlikle düşünüyorum," dedi Gregor ve Mange'in ona söylediği şeyleri

hatırlamaya çalışıyordu. "Şu anda sarı toz onlara ulaştırılmış olmalı." Diğer sıçanın adı neydi? "Mincemeat onları besliyordur." Doğru ismi söylediğinden emin değildi ama yakın bir isim olduğunu biliyordu.

"Evet, onları besler," dedi Lapblood.

"Yavrularımı."

"Şimdi

biraz

uyumaya

çalışmalısın

Lapblood," dedi Gregor. "Anlaştık mı?"

Gregor'a bakarak birkaç kez gözünü açıp kapadı ve nihayet birden uyuyakaldı.

Gregor'un aklına kendi annesi geldi. Şimdi çok hasta olmalıydı. Howard da öyle. Neveeve yarasalarda hastalığın o kadar da hızlı ilerlemediğini söylemişti. O halde Andromeda o kadar da kötü olmamalıydı. Ya Ares? Ares'in ölmüş olma olasılığıyla yüzleşmek zorundaydı.

Gregor bir anda içinde derin bir acı hissettiyse de derhal kendini to-

•210-

GREGOR ve KAN KEHANETİ

parlamayı başarmıştı. Bunun yeri ve zamanı değildi. Tıpkı Lapblood gibi kurtarması gereken birileri vardı.

Hayvanın kürkünü kadife gibi olana kadar fırçaladı Gregor. Lapblood ile bir bozuk paranın iki yanı gibi benzer durumda olmaları ilginçti. O yavrularını kurtarmaya çalışan bir anne, Gregor ise annesini kurtarmaya çalışan bir yavruydu. Lapblood'un o gece sevdikleri için endişelendiğini duyduğundan beri aralarında garip bir bağlantı olduğunu hissetmişti Gregor.

İşini bitirdikten sonra tarağı yıkamaya

ihtiyaç duymadan kendi saçlarını da fırçaladı

Gregor.

•211 •

BÖLÜM

iyecek, su ve iyi bir gece uykusu Bot için mucizeler yaratmıştı. Neşeyle uyanıp kahvaltı Yi stemişti. O ara Ripred ve Hamnet yiyecek bulmaya gitmişlerdi ve artık çok fazla yiyecek vardı. Düzinelerce balık, bir sürü meyve ve mantarları vardı.

Hamnet taşları kullanarak küçük bir kamp ateşi yaktı ve ölü asma dallarını ateşi beslemek için kullandı.

"Ateş yakmak iyi bir fikir mi?" diye endişeyle sordu Gregor.

"Rahatla Gregor, ormanın bu kısmındaki bitkiler zararsız," dedi Hamnet. Üzerine meyve sıktığı bir dizi balığı pişirmeye başladı. Gregor onların yediği en güzel şeyler olduğunu düşünüyordu. Hâlâ bir ölü gibi uyuyan Lapblo-od hariç hepsi doyasıya kahvaltı ettiler.

"Bırak uyusun," dedi Hamnet. "Uyandığı

zaman yeterince yiyeceğimiz olacak."

- 213 •

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 3

Bot Gregor'a yüzmeye gitmeleri için yalvarıyordu ve Gregor onu kıramayıp göle götürdü. Gregor'un sırtından kollarına doğru atlamıştı. Yorulduğu zaman sudan çıktılar ve tekrar bir şeyler yiyip Temp ve Hazard ile top oynamaya gitti Bot.

Hamnet Gregor'un ayağını incelemek için onu yanına çağırdı. "İyileşiyorlar ama yine de enfeksiyon kapmamaları için dikkat etmelisin," dedi. Gregor'un ayağına mavi merhemden sürdü ve bandajını yenileyip tekrar sürüngen derisinden ayakkabısını giydirdi. Ardından Nike'in bacağıyla ilgilendi. "Ağrın var mı?" dedi.

"Çok kötü değil," dedi Nike ama Hamnet parmaklarını bastırdığında istemeden ciyakladı.

"Burada en az bir gün daha kamp yapacağız Nike," dedi Hamnet. "Ağrı kesicileri al, dinlenmene yardımcı olacaklardır." Nike bu defa karşı gelmedi ve Gregor onun sahiden de acı çektiğini düşündü.

Hamnet ilk yardım çantasına elini daldırmış bir şeyler anyordu. En sonunda çantayı boşalttı. "Nerede bu ilaç?" Büyük yeşil şişe diğer ilaçların yanında değildi. "Kimse ağrı kesiciyi aldı mı?" diye sordu.

Gregor etrafına baktı ama kimse yanıt vermemişti. İçlerinden birinin alması tuhaf

olurdu doğrusu. Bot ve Hazard yalnızca çocuktular. Temp, Nike ve Frill onun kapağını bile açamazlardı. Sıçanlar kırmış olabilirdi ama Lapblood şokun etkisiyle hâlâ uyuyordu. Ya Ripred? Herhangi bir ağrısı yoktu ama onun aklından neler geçtiğini asla bilemezdiniz. Gregor Hamnet'in ona baktığım ve en

büyük şüpheli olarak onu gördüğünü hissetmişti. Parmakları olan ve ayaklanndaki ağrı yüzünden onu alma ihtiyacı duyan tek kişi oymuş gibi görünüyordu.

"Eğer isteseydin sana ağrı kesici vereceğimi biliyordun Gregor," dedi Hamnet. "Onu daha

zorlu durumlar için saklamalıydık."

"Ben almadım. Gerçekten de," dedi Gregor.

"Eşyalarımı kontrol edebilirsin."

Ripred oturduğu yerden yanlarına gelmişti.

"Aç ağzını," dedi. Gregor ne olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. Sıçan onun ağzını kokladı. "O almamış," dedi.

"Özür dilerim," dedi Hamnet. "Böylece geriye fazla seçeneğimiz kalmıyor."

Ne demek istediğini sormadan Bot topu henüz kurtuldukları ormana doğru fırlatmıştı ve Hazard koşup almak üzereyken Gregor onu omzundan yakaladı. "Sen dur, ben gidip alacağım Hazard," dedi. Bitkilerin zararsız olduğunu bilmesine rağmen çocukların etraflarından çok

fazla

uzaklaşmalarını

istemiyordu.

Herhangi bir düzlük ya da patika olmadığı için asmalarla kaplı zeminde topu bulmak biraz zaman almıştı. En sonunda iki yosun arasına sıkışmış topu buldu. "Kalk!" dedi ve topu açıklığa çıkardı. O anda bakışları kırpışan bir gözü yakaladı. Kız asmaların arasında oturmuş uzun süredir onu izliyor olmalıydı.

Camnı sıkan bir şeytantırnağını incelerken, onunla konuşmaya başladı. "Demek orada öylece oturup ölümümü seyredecektin," dedi Gregor.

' 215 •

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 3

"Sen ve Ripred'in farelere saldıracağınızı düşünmüştüm," dedi Luxa. Sesinde özür diler gibi bir ton yoktu.

"Neden böyle düşündün?" dedi Gregor.

"Sıçanlar insanlarla iyi ilişkiler içinde olduğu için kemirgen farelerden nefret etmişlerdir. Kemirgenler son defasında bizim tarafımızda savaşmışlardı. Bu yüzden sıçanlar tarafından ormanın derinliklerine sürüldüler ve böylece yırtıcı hayvanlar tarafından yok edilebilirlerdi. Sonuçta kemirgenler sıçanların düşündüğünden daha dayanıklı çıkmışlardı," dedi Luxa.

"Bu sıçanlar açısından iyi bir neden olabilir. Peki ya ben?" diye sordu Gregor.

"Felaket'i öldürmedin," dedi Luxa. "Seni ormanda sıçanlarla beraber görünce taraf değiştirdiğini zannettim."

"Eyvah, yakalandık. Aslında Ripred ile beraber Yeraltı'nı ele geçirip yarı yarıya paylaşmayı düşünüyorduk. Bilirsin, Yerüstü bana yetmedi hiçbir zaman." Şeytan-tırnağını ısırıp kopardı ve ormanın içlerine doğru

tükürdü. "Şaşırtıcı birisin Luxa!" Bütün bu Yeraltı'nda geçirdiği zamanlarda aklındaki tek şey ailesine kavuşmaktı. Luxa da bunu biliyordu oysa. Ripred ile ortak bir plan yapacağı fikri tamamen saçmalıktı.

"Belki alay edeceksin ama bu Henry'nin yapmayı denediği şeyden pek de farklı değil," dedi Luxa.

Henry. Luxa'nm kuzeni, en iyi arkadaşıydı. Yeraltını paylaşmak için sıçanlarla anlaşmış ve davasına ihanet etmişti. Gregor onun şüphelenmek için haklı bir nedeni olduğunu kabul etmişti.

- 216 -

GREGOR ve KAN KEHANETİ

"Ben Henry değilim," dedi Gregor.

Luxa'nın güvenini kazanmanın ne kadar zor olacağını düşündü. Büyük olasılıkla tek güvendiği kişi bağıydı. O da yarasası hâlâ yaşıyorsa. "Aurora'ya ne oldu?"

"Sakatlandı," dedi Luxa.

En azından bundan teselli duyabilirdi.

Aurora'nın ölmediğini bilmek güzeldi. "Nasıl

sakatlandı?" diye sordu Gregor.

"Kanadından. Yerinden çıkar gibi oldu

kanadı. Uçamıyor ve onu bırakamıyorum.

Büyük bir mücadele veriyor," dedi Luxa.

O anda Gregor'un zihninde bir şimşek

çaktı. "O halde ağrı kesiciyi sen aldın?"

"Nike'ın ihtiyacı olduğunu bilmiyordum,"

dedi Luxa. "Bir kısmını geri getireceğim."

"Dayının Aorura'ya da bakması gerektiğini

biliyorsun. İlaçlar konusunda oldukça bilgili,"

dedi Gregor. Luxa yanıt vermedi. Hamnet'in

üzerinde iyi bir izlenim bırakmamıştı. Kimbilir

adam onun hakkında neler düşünmüştü?

Herkes onun öldüğüne inandıktan on yıl sonra

ortaya çıkmıştı. Eğer bir şeyler değişmediyse,

Luxa Hamnet'in yardımını asla istemezdi.

"Onunla konuşacağım. Yapabileceği bir şey

olup olmadığını öğrenirim. Ama sen de benimle gelmek zorundasın."

Bir dakika sonra asma dalından kayarak Gregor'un yanına geldi. Gözlerinden üzüntü ve yorgunluk okunuyordu. Aniden ona kızgın kalmak zor gelmişti Gregor'a. "Ne oldu tam olarak buraya?" dedi ve kızın yüzünde şaka-

ğından yanağına kadar uzanan yara izini gösterdi.

"Bir sıçan yaraladı beni labirentte/' dedi Luxa.

"Bot'u labirentten çıkardığın için teşekkür ederim," dedi Gregor.

"Ben değil, Temp çıkardı," dedi Luxa.

"Onu

çıkaran

Temp'ti

belki

ama

kaçabilmesi için dövüşüp oradan çıkmasını sağlayan sendin," dedi Gregor. Luxa yalnızca bir şeyler mırıldandı. "Hadi ama Hamnet ile konuşalım."

Gregor Aurora'nın durumunu anlatınca Hamnet ilk yardım çantasından bazı ilaçlar çıkardı. Gregor ve Hamnet Luxa'yı ormanın içine doğru izlediler. Kalın asma dallarının olduğu bir yerde dalları aralayınca gizlenmiş bir mağaranın girişi görünmüştü. İçeride birkaç fare ve Luxa'nm altın rengi yarasası Aurora vardı. Zavallı hayvan belki de durmayı istediği en son pozisyonda sırt üstü uzanmış, kanatları açık bir halde, tuhaf bir şekilde öylece duruyordu. Gözleri körelmiş gibiydi ve Gregor'a daha önce onu hiç görmemiş gibi bakıyordu. Gregor bunu ağrı kesicinin bir etkisi olmasını umut etti.

"Kanadı çıkmış," dedi Hamnet asık bir

yüzle. "Ne zamandır bu durumda?"

"Haftalardır böyle," dedi Luxa.

Hamnet başını salladı. "Yerine taksak bile

zarar

kalıcı

olabilir.

Elimden

geleni

yapacağım."

Aurora'yı doğru pozisyona getirdiğinde

hayvan istem dışı bir çığlık attı. "Bunu sırtüstü

yatarken yapamaz mısın?" dedi Luxa.

Hayvanı sakinleştirmek için başını okşadı.

"Hayır, bu pozisyonun bile işe yarayıp

yaramayacağını

garanti

edemem,"

dedi

Hamnet.

Gregor'a

Aurora'yı

göğsüne

bastırarak tutmasını söyledi. Gregor onun

kanatları

engel

olduğu

için

kollarını

saramamıştı. "En iyisi kürkünden kavramak

olacak," diye düşündü.

"Üzgünüm Aurora," dedi.

Sersemlemiş bir halde kafasını kaldırdı

Aurora. "Ye-rüstlü? Sen, buradasın?"

"Evet, yine buradayım," dedi Gregor.

"Ya Ares? Seninle birlikte mi?" diye sordu

Aurora.

"Hayır. O... salgına yakalandı," dedi

Gregor.

"Salgına mı?" İlacın etkisinde olmasına rağmen Gregor Aurora'nm ses tonundaki korkuyu sezmişti. Ares'in görüntüsü gözünün önünde belirmişti yine. Pembe şişlikler... kan ile beraber sızan irin... yarasası... annesi...

"Olamaz, Ares de mi?" dedi Luxa.

"Zamanı

geldi,"

dedi

Hamnet

ve

Aurora'nm etrafında dolanıp çıkık kanadını uç taraflarda bir bölümden sıkıca kavradı.

"Hazır ol!" dedi ve kanadı aniden çekti. Acıyla feryat eden yarasanın kürkü Gregor'un elinden fırlamıştı.

"Dur!" diye bağırdı Luxa ve Gregor onun kontrolünü

kaybetmek

üzere

olduğunu

görebiliyordu. Hamnet'in kolunu tutup onu

yarasadan uzaklaştırmaya çalıştı. "Canını

yakma! Dayanamıyor!"

Hamnet onu bileğinden yakaladı. "Onun

bu ormanda ölmesini istemiyorsan başka bir

çaremiz yok Luxa. Karşı çıkarak ona iyilik

etmiyorsun. Mağaranın dışına çık en iyisi."

- 219>

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 3

Luxa dışarı çıkmadı. Sırtım duvara

dayayarak yarasanın üzerine abandı, böylece

kıpırdamasına engel olabilirdi. "Tekrar

deniyoruz Gregor," dedi asık bir yüzle

Hamnet. "Onu daha sıkı tutmalısın."

Gregor ter içindeki ellerini kuruladı ve

yarasamn kürküne daha da sıkı yapıştı.

"Üç dediğim zaman," dedi Hamnet. "Bir -

iki - üç!" Başka bir çığlık yükseldi ama bu defa

Gregor

yarasayı

tutmayı

başarmıştı.

Aurora'mn kanadı mucizevî biçimde yerine

oturmuştu.

"Ohhhh!" dedi Aurora, oldukça

rahatlamıştı. "Ohhhh!"

"Güzel," dedi Hamnet. "Çok güzel ama

tam olarak iyileştiğini söyleyemeyiz. Darbeler

onu yerinden çıkarmış belli. Sık sık kanat

çırparak iyice yerine oturmasını sağla. Ağrı

giderek azalacaktır inan bana."

"Çok az acı var," diye fısıldadı Aurora.

Kanatlarını birkaç kez dikkatle açıp kapadı.

Luxa kollarını yarasasının boynuna doladı ve

yüzünü altın rengindeki kürke yasladı. Gregor

onun ağladığından ve kendisini böyle

göstermek istemediği için yüzünü yarasasının

kürküne gömdüğünden emindi.

"Artık dinlen. Birkaç saat sonra gelip

kontrol edeceğim," dedi Hamnet. Mağaranın bir köşesindeki ağrı kesici şişesini aldı ve tekrar sağlık çantasının içine yerleştirdi.

"Hadi gidelim, Gregor."

Kampa geri dönerlerken Gregor Hamnet'e döndü. "Sanırım çok zor günler geçirmişler."

"Kolay olmadığı kesin," dedi Hamnet.

Biraz sarımsı

meyveden toplamak için durdu. "Yeğenimi benden daha iyi tanıyorsun. Sence nasıl biri?"

"Luxa mı?" dedi Gregor. Onu nasıl tanımlayabileceğini düşündü.

"İlk tanıştığımızda fazla burnu havada gelmişti bana. Henry ile sürekli zaman geçirdikleri dönemdi. Ardından bir şekilde arkadaş olduk." Luxa gibi güçlü bir karakter için zayıf

bir tanımlama olmuştu. Gregor'un yaşamım kurtarmak için Shed isimli sıçanı öldürmesi aklına geldi. Au-rora ile havada bir manevra yaparak onu parçalamışlardı. Orada olmamasına karar verilmesine rağmen arkalarından gizlice Su Yolu'na, Felaket'i bulmalarına yardım etmeye gelmişti. Luxa'yı nasıl tanımlayabilirdi? "Cesur birisi," dedi Gregor. "Tanıdığım en cesur insan. Biliyorum, bataklıkta yaptıklarından sonra bunu söylemek saçmalık gibi gelecek ama ona

yaşamımı ortaya koyacak kadar çok güveniyo-

rum."

"Kulağa tuhaf geliyor," dedi Hamnet ve

gülümsedi.

Kamp alanına geri döndüklerinde Hamnet

hemen Nike'a ağrı kesiciden verdi. İlaç hemen

etkisini göstermişti. "Bacağımı çok az

hissediyorum. Kan Kehaneti'ni net bir zihinle

çözemedim. Belki de her şey bulanık

görünürken

bunu

yapabilirim,"

diye

mırıldandı Nike.

"Evet, Kan Kehaneti," dedi Hamnet.

"Sandwich'in odasında onun üzerine çalışalı

uzun yıllar oldu. Tekrar eden bölüm nasıldı?"

Gregor hemen ezbere söyledi.

DÖNECEK, DÖNECEK VE YĠNE DÖNECEK

NE OLDUĞUNU GÖRECEK, ZAMANINI

BĠLEMEYECEKSĠN,

‘221 «

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 3

ĠLAÇ VE HATA BĠRBĠRĠNE

DOLANACAK, BÖYLECE TEK

ASMAYI OLUĢTURACAK.

Hamnet dizeleri aklına yerleştirmek için birkaç kez tekrarladı. Hamnet dördüncü kez tekrarlarken, Gregor Bot'un onun yanında sözlere eşlik edercesine dans ettiğini fark etti. "Dönecek, dönecek ve yine dönecek," dedi küçük kız. Her dönecek dediğinde kendi etrafında dönüyordu. "Dönecek, dönecek ve yine dönecek." Başı dönüp dengesini kaybetti ve keyifle kıkırdadı.

"Evet, artık ne olduğunu biliyoruz," dedi Gregor. "Peki, ne anlama geliyor?"

"Tahmin ediyorum ki salgın," dedi Ripred.

"Salgın olduğunu biliyoruz ama zamanı bilmiyoruz," dedi Gregor.

"Birçok olasılık var. Salgının başladığı zaman olabilir. İlacın bulunduğu zaman da. Belki de son sıcakkanlının öldüğü gün de olabilir," dedi Nike rüya görüyormuş gibi.

"İlaç ve hatanın birbirine dolanması..." dedi Hamnet. "Sanırım aradığımız bitkinin çare olacağını işaret ediyor. Neydi adı?"

"Yıldız Gölgesi," dedi Gregor. "Şekli ise şöyle," dedi Gregor ve küllerden Neveeve'nin kitabında gördüğü bitkinin şeklini çizdi.

"İlaç ve hata..." diye tekrarladı Ripred.

"Eğer ilaç Yıl-

diz Gölgesi ise hata nerede?" diye sordu Gregor.

Kimse bir tahminde bulunma cesaretini gösteremedi. Bunun yerine yemek yediler ve uyumaya hazırlandılar. Hamnet ve Luxa, Aurora'nın kampa taşınmasına yardım ettiler.

İki sakat ve hasta yarasa birbirilerini gördüklerine çok sevinmişlerdi ve birbirlerine sokulup uyudular.

"Aurora için beraber uyuyacağı başka bir uçucu bulmak oldukça güzel," dedi Luxa. Ama Gregor onun kampa gelmesinin tek nedeninin bu olup olmadığını merak ediyordu. Luxa da aynı şekilde insanlarla beraber olmayı istiyor olmalıydı.

"Bizimle Üzüm Bağı Gözü'ne gelecek misin?" diye sordu Gregor kıza.

"Belki bana ihtiyaç duyabilirsiniz diye düşündüm/' dedi Luxa.

Ona bu yolculuğun ne kadar tehlikeli olacağından bahsetmek istedi ama bir şey fark etmeyeceğini düşünerek vazgeçti.

Hamnet onların sekiz saat boyunca uyumalarına izin verdi. Ardından kahvaltı hazırlayıp

yolculuğun

son

ayağı

için

hazırlıklarını yaptılar. İki yaralı yarasa Frill'in üzerinde güvendelerdi. Bot her zamanki gibi Temp'in sırtındaydı ve diğerleri yürüyecekti.

"O halde Üzüm Bağı Gözü'ne..." dedi Hamnet ve Frill ile ikisi en önde ormanın içlerine doğru yol aldılar,

Gregor Bot'u Temp'in sırtında oturtmayı denedi çünkü hâlâ Temp'in sırtında dans etmeye devam ediyordu. "Dön, dön ve yine dön," dedi ve gidecekleri yönün tam

tersine doğru döndü.

"Hayır, Bot. O taraf Regalia'ya gidiyor," dedi Gregor. Bot'u kucaklayıp Temp'in sırtına güzelce yerleştirdi. "Hadi ama..." dedi. "İlaç

bu yolda."

224

BÖLÜM

üçük bir patika vardı ve büyük olasılıkla fareler tarafmdan yuvalarından içme suyu k

K aynaklarına ulaşabilmek için yapılmıştı ama üzeri neredeyse tamamen yosunlarla kaplıydı. Yürümek zordu burada. Asma dalları kalınlaşmıştı ve bazen yollarını açabilmek için ellerini kullanmak zorunda kalıyorlardı. Bitki sapları keskindi ve ısırıyordu. Gregor yol arkadaşlarını bazen görmekte bile güçlük çekiyordu. Temp ve Bot'un hemen yanı başında yürüyor ve onların yaprakların arasında kaybolmadığından emin olmak istiyordu.

Hamnet birden on bire kadar her birine bir numara vermişti ve

periyodik

olarak

numaraları sayıp kontrol ediyordu grubu. Bot bu sistemi çok sevmişti ve sıra kendisine geldiğinde hevesle "Dokuz!" diye bağırıyordu. Rakamlarla arası pek de iyi olmayan Temp için o kadar da kolay bir durum değildi ve dokuzun ardından on deme konusunda bocalayabiliyordu.

Gregor

hamam

böceklerinin en basit hesaplarda bile iyi olmadığını biliyordu. Şimdiden

yirmiye kadar sayıp yalnızca on üç ve on dördü sayarken sıralamayı şaşıran Bot şaşırdığı zaman Temp'e "On!" diye bağırıyordu ve Gregor hamam böceğinin bu yüzden kendini kötü hissetmemesini diliyordu içinden.

Gregor Luxa'run da onlarla beraber yola koyulduğunu fark etmişti. "Aurora nasıl?" diye sordu.

"İyi, çok daha iyi ama biraz ağrısı var," dedi Luxa. Doğru anı bulana kadar bekleyen kız bir fırsatını bulup Gregor'u yakaladı.

"Gregor... şu çocuk kim, tıslayarak konuşan?"

"Adı Hazard. Hamnet'in oğlu. Sanırım bu onu senin de kuzenin yapıyor," dedi Gregor.

"Nasıl mümkün olabilir?" dedi kaşlarını çatarak. "Gözleri yeşil."

"Evet, annesi bir Yerüstlüymüş. Hamnet onunla buranın dışında bir yerde tanışmış. Onun hakkında çok fazla konuşmadı," dedi Gregor.

"Kuzenim demek," dedi Luxa. Kendi içinde ikileme düşmüştü. Kuzenler bakımından her zaman şanslı olmamıştı.

"Bence iyi biri olacak. Nerissa ya da Howard gibi," dedi Gregor.

"Nerissa kraliçe mi şimdi?" diye sordu Luxa.

"Evet, ama geri döndüğümüzde sen yeniden kraliçe olacaksın, değil mi?" diye sordu Gregor.

- **"Evet, krallığı o kadar kolay bırakacak değilim. Ne du rumda Nerissa? Onun için kâbus olmalı."**

2 2 6 -

GREGOR ve KAN KEHANETİ

"Başa çıkabiliyor gibi görünüyor. Ripred ve herkese karşı geldi toplantıda. Onunla gurur duyardın," dedi Gregor.

"Nerissa ile her zaman gurur duydum," dedi Luxa. "Eğer onu küçük gören aptallar varsa bile bu benim onun yeteneklerini sorgulayacağım anlamına gelmez."

"Al benden de o kadar. Ben ve Ares'in sağ olmamızın tek nedeni o. En sonunda Felaket Kehaneti'ni çözmüştü," dedi Gregor bu kısmı iyice vurgulayarak.

"O halde Felaket'in yaşamasının neden iyi olduğunu bana söyleyebilirsin, değil mi?" dedi Luxa iç çekerek.

Gregor derin bir soluk alıp Luxa ile yolları ayrıldıktan sonra olanları anlattı. Felaket'in canını

nasıl

bağışladığını,

labirentten

çıkışlarını, Felaket'i Ripred'e bırakışını ve Nerissa'nın kehaneti doğru yorumlayarak yaşamını kurtarışını anlattı. Bot'un geri dönüşünü ve New York'a döndükten sonra aylarca nasıl haber beklediğini de anlattı. Ardından en zor kısma gelmişti sıra. Salgın hakkında bildiklerini anlattı ve kimlere bulaştığını da söyledi. "Sen ve Aurora'ya ne oldu peki?" diye sordu Gregor. Luxa'nm hikâyesi kısaydı ama en az Gregor'unki kadar kötü şeyler gelmişti başına. Saldırılar sırasında Aurora ile Bot'u kurtarıp tünellerden birine inmişlerdi. Dalgalar diğer arkadaşlarına ulaşacakları yolu kapamıştı. Temp ve Bot ile beraber birbirlerine tutunarak çılgın sularda sürüklenmişlerdi. En sonunda Twitchtip'e rastlamışlar ve onun koku yeteneği sayesinde

sıçanların yerlerini tespit edip kaçabilmişlerdi. Temp'e Bot'u alıp gitmesini söylemiş ve peşlerindeki sıçan-

lan oyalamak için beklemişti Luxa. Ardından Tvvitchtip'in direktiflerine uyarak kaçmışlardı. Labirentten ormana çıkan tüneli bulmaları neredeyse iki gün sürmüştü ve bu sürede dev sıçanlarla dövüşürken kanadı çıkan Aurora da oldukça acı çekmişti. Fareler onların ormanda barınmalarına izin vermeseydi belki de sağ olmayabilirlerdi.

"Twitchtip'e ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu Gregor.

"Bilmiyorum Gregor, yaraları onu çok zayıf düşürmüştü... Bilmiyorum/' dedi Luxa. Sık ağaçlık alan aniden sona ermişti ve kayalık bir uçurumun sonundaki bir vadiye ulaşmışlardı. Aşağılarında uzanan manzara Gregor'un soluğunu kesmişti. Bu vadi de asmalarla kaplıydı ama bu defa asmalar daha ince ve narindi, gölgelerindeyse zarif filizler vardı. Havada hoş bir koku vardı ve Tantalus Kemeri'nden beri en serin yer burasıydı. Ormanın acımasız kısmı artık arkalarında kal-mıştı. Çünkü vadinin üzerinde tam anlamıyla bir sükunet hâkimdi.

"Üzüm Bağı Gözü burası," diye tısladı Frill.

Gregor herkesin neden buradan ürktüğünü merak ediyordu. Hoş, tatlı bir koku ve rengârenk filizlerle kaplı

bir

bahçeyi

andırıyordu ama Gregor o anda Mange'in canını alan bitkileri hatırlamıştı. Belki de bu ormanda güzellik tehlike ile eş anlamlıydı. Vadiye doğru inen düz, geniş bir patika vardı önlerinde. Asmalar yukarılarında sanki usta bir bahçıvanın ellerinden çıkmış gibi kemerler oluşturmuşlardı.

"Kim yaptı bu patikayı?" diye sordu Gregor.

"Üzüm Bağı, bitkin yolcuları davet etmek için kendisi yaptı," dedi Ripred.

Ne? Patikayı Üzüm Bağı'mn kendisi mi yapmıştı? Yoksa bu Mange'yi yiyen bitkilerin çok daha devasa bir versiyonu muydu? Ama tek bir bitki yerine bütün orman yolcuları çekmek için beraber çalışıyordu. Aniden bütün orman Gregor'a uğursuz görünmüştü ve

vadiye inmek istemiyordu.

"Cesur ol evlat," dedi Gregor'un terinin kokusundan endişelerini ayırt edebilen Ripred.

"Neveeve'in kitabındaki bilgileri sağlayan kişiler buraya gelip sağ kalmışlardı. Demek ki biz de yapabiliriz. Hamnet, ne yapmamızı öneriyorsun?"

"Birbirimize çok yakın duralım. İkili hatta mümkünse üçlü gruplar halinde yürüyelim. Hiçbir bitkiye dokunma-maya özen göstermemiz gerek. Hangi koşulda olursa olsun patikadan ayrılmamalıyız," dedi Hamnet.

"Bot," dedi Gregor ve konuşmadan önce boğazını temizledi. "Bot, patikada kalmak zorundasın. Tıpkı yolundan ayrılmayan Kırmızı Başlıklı Kız gibi, tamam mı?" diye sordu.

"Kurt yüzünden mi?" dedi gözleri kocaman açarak.

"Evet, bitkiler kurt gibiler burada ve bu yüzden yoldan ayrılmamalısın."

"Yoldan ayrılma Temp!" dedi Bot ve kurt ile göz göze gelme umuduyla asmalara bakmaya başladı. Gregor onu yanında tutması gerektiğini biliyordu. Frill ve Hamnet,

Hazard'ı ortalarına alarak yürüdüler. Nike ve Aurora hâlâ Frill'in sırtındaydı ve savunmasız haldeydiler.

Luxa

onların

sağ tarafına

Lapblood ise sol tarafına geçti. Gregor, Bot'u Temp'in sırtına bindirdi ve yan yana yürüyorlardı, Ripred ise arkalarında yakın koruma halindeydi.

Sessizlik. Her yer oldukça sessizdi. Gregor kulaklarını dikmiş, arkalarında bıraktıkları ormanın giderek uzaklaşan sesini dinliyordu. Ardından ilk defa yol arkadaşlarının soluk alışlarını ve iç çekişlerini duyabilmişti. Nike öksür-dü, Frill Ripred kuyruğuna basınca tısladı ve Gregor'un midesi açlıktan guruldadı. Hiçbir ses yankılanmıyordu. Atmosfer çok ürkütücüydü.

Gregor onları fark ettiği zaman yaklaşık beş dakika boyunca yürümüşlerdi. Gözler. İlk bakışta onları bitkilerin meyveleriyle karıştırmıştı ama sonradan ne olduklarının farkına varmıştı. Ama bitkiler gözler gibi açılıp kapanmaz ve hareketlerinizi takip etmezlerdi. Böcek olabilirler miydi? Bitkilerin kendi gözleri mi vardı? Gregor bilmiyordu ve

sormak istemedi. Bir eliyle Bot'u tutuyordu, öbür eliyle de kimseye fark ettirmeden kılıcını tutmuş, savunma pozisyonunda bekliyordu. Patika düz ve pürüzsüzdü. Hafif bir eğimle aşağıya doğru devam ediyordu. Bu kadar kolay yolculuk etmeleri Gregor'u huzursuzlandırmıştı ve her an bir yerlerden saldırıya uğrayacaklarmış gibi hissediyordu. "Bizi yutmak için en doğru zamanı bekliyorlar," diye düşündü. Bot şikâyet edene kadar küçük kızın elini daha da sıkı kavra-maya başlamıştı.

Sonunda daire şeklinde bir açıklığa vardılar. Vardıkları

yerde eşit aralıklarla dizili üç yolun birleştiğini gördüler. Her şey sanki açıölçerle çizilmiş gibi kusursuzdu. Gregor Yeraltı'nda daha önce böyle bir şey görmemişti. Akarsular ve nehirler tarafından doğal bir biçimde şekillenmiş yerler gördüğüne emindi ama böylesini ilk kez görüyordu. Üzüm Gözü Bağı birileri ya da bir şeyler tarafından dikkatlice şekil verilmiş gibiydi.

"Neden bize doğruca saldırmıyorlar?" diye düşüncelerini ağzından kaçırmıştı Gregor. Düşmanlarının kim olduğunu bile bilmemesine rağmen.

"Üzüm Bağı Gözü'nün bu kısmındakiler o kadar da aç değiller galiba," dedi Hamnet. "Belki de kanımıza özel bir amaç için ihtiyaç duyuyorlar. Genç kalabilmek ya da bir

hastalığı tedavi edebilmek için olabilir."

"Bu

yerin

beyni

olduğunu

mu

söylüyorsun?" diye sordu Gregor.

"Şu patikaya bir bak evlat. Bunun tesadüf

eseri mi şekil aldığını düşünüyorsun?" dedi

Ripred. "Hayır, tesadüf değil ve evet bir beyni

olmalı."

Hamnet dairenin ortasına geçti ve gaz

lambasını tam ortaya bıraktı. Geri kalanlar da

onu izledi ve yemek için hazırlıklara

başladılar. Herkes yemeğini yedikten sonra

Hamnet söz aldı. "Frill ile ben keşfe

çıkacağız," dedi.

"Pekâlâ, kalanlarımız uyuyabilir," dedi

Ripred.

"Ben de seninle geliyorum," dedi Hazard ve

Hamnet'in kucağına tırmandı.

"Burada daha güvende olursun," dedi

Hamnet. "Ripred sana göz kulak olacak."

• 231 '

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 3

Ama Hazard'ın babası ve Frill'i onu

yanlarına almadan gitmelerine izin vermeye

pek niyeti yoktu. Onun kalmamakta oldukça

kararlı olduğunu gören Hamnet, Hazard'ı da

yanında

götürmeye

karar

verdi.

Sol

taraflarındaki patikaya doğru yola koyuldılar

ve çok geçmeden gözden kaybolmuşlardı.

"Bir şey olmaz onlara, değil mi?" diye

sordu Gregor.

"Hamnet

için

endişelenme.

Kendine

bakabilir/' dedi Ripred. "On yıl boyunca

kimsenin yardımı olmadan ormanda sağ

kalabildi, değil mi?"

"Regalia'dan ayrılmasının sebebi neydi

Ripred?" dedi Luxa sakin bir sesle. Nadiren

doğrudan sıçanlarla konuşurdu ve bu da

sorunun yanıtını ne kadar merak ettiğinin

göstergesiydi.

"Sana anlatmadılar mı? Annen ya da Vikus

da mı anlatmadı?" dedi Ripred.

"Hayır.

Henry

yalnızca

Hamnet'in

delirdiğini duyduğunu söylemişti. İstediği her

şeyi elde edebilen biri olmasına rağmen o bile

bütün hikâyeyi öğrenemedi," dedi Luxa.

Soluk alışları dışında etrafta tek bir ses bile

yoktu. Gregor gaz lambasının aydınlattığı asmalara baktı ve aralarında açılıp kapanan gözleri gördü. Geri çekilmeleri için bağırmak istiyordu ama bu Bot'u korkutmaktan başka bir işe yaramazdı ve onların bir yere ayrılacağını sanmıyordu.

"Belki bunu sen de biliyorsun," dedi Ripred. "Vikus'un sana anlatmak için yeterince büyümeni beklediğini zannediyorum. Ağlamadan Hamnet hakkında konuşmak onun için kolay değildi."

***"O* halde sen anlat," dedi Luxa. "Vikus ve ben sana borçlu oluruz."**

"Bana borçlu mu olursunuz ekselansları? Kolayca red-dedemeyeceğim bir seçenek," dedi Ripred. Başını omuzlarının içine iyice gömüp gaz lambasına bakarak konuşmaya başladı.

"Nereden başlasam... Bilmen gereken şey şu

öncelikle; insanlar ve sıçanlar her zaman birbirlerinden nefret etmediler. En azından bu nefret bazı zamanlar yok oldu ve zaman zaman barış içinde yaşayabileceklerine dair umutlar bile vardı. Böyle zamanlarda insanlar ve sıçanların öncelikli dileği umut içinde yaşamaktı. Yüzyıllar önce dediklerine bakılırsa böyle bir dönem vardı."

Bot Gregor'u dürttü ve kucağına tırmanıp esnedi. Başını Gregor'un göğsüne yasladı.

"İyi niyet gösterisi olarak insanlar sıçanlara bir armağan vermişti. Yarasaların verdiği isimle, Hesperides diye bir yerdi. Sandwich ve yanındakiler Yeraltı'na indikten sonra bu yeri yeşillendirmişlerdi. Nehir yükseldiğinde sellere maruz kalan düz bir ovaydı. İnsanlar ovanın selden etkilenmemesi için set inşa ettiler. Elma ağaçları

yetişiyordu

ovada.

Yerüstü

standartlarına göre küçük ama sağlamdılar. Su akışını sağlamak için sürgülü kapılar vardı setin üzerinde ve su ihtiyaçlarını kapıyı açarak sağlıyorlardı. Ağaçlar büyüdü ve dalları iri altın rengi elmalar verdi."

"E, Elma için..." diye mırıldandı Bot.

"Sıçanlar için nadir görülen bir armağandı, çünkü biz sıçanlar insanlar gibi meyve yetiştiremiyorduk. Ama ağaçlar fazla bakım gerektirmeden bile meyve vermeye devam

ediyorlardı. Hâlâ hatırlarım, ben küçükken o bahçeye gitmek büyük bir olaydı," dedi Ripred. "Elma yemek ve etrafındaki mis gibi kokan mağaralarda uyumak harikaydı."

"Evet," dedi Lapblood içini çekerek.

"Bahçeyi herkes severdi."

"Hesperides bahçelerini daha önce hiç

duymamıştım," dedi Luxa şüpheyle.

"Elbette duymadın, eğer duymuş olsaydın sana anlatacağım Hamnet'in hikâyesinin kalamnı da bilirdin," dedi Ripred. "On ya da biraz daha fazla yıl öncesi böyle güzel zamanlardan değildi ne yazık ki. O zamanlar senin baban diğerlerine karşı çok katı bir kraldı. Elbette Kral Gorger da geçinmesi zor, kan içici bir kraldı."

"Aynı Kral Gorger..." diye başladı Gregor.

"Evet, senin ilk ziyaretinde ölen Kral Gorger. Her neyse, o zamanlar insanlar bahçeyi geri istemeye karar verdiler. Solovet Hamnet'in kumandasında bir orduyu sıçan-ların üzerine gönderdi. O zamanlar insanların arasında en iyi savaşçı Hamnet'ti. Herkes onun Solovet'ten sonra ordunun komutasım eline alacağını düşünüyordu çünkü tıpkı Solovet

gibiydi. Ama olaylar geliştiğinde bir yanının da Solovet kadar Vikus'a da benzediği ortaya çıkmıştı. Ardından görevine son verildi."

Gregor midesinde bir sancı hissetmişti. Ripred'e durmasını söylemek zorundaydı. Hikâyenin geri kalanını duymak istediğinden emin değildi. Ama Luxa istiyordu ve bu onun dayısının hikayesiydi.

"Hamnet'in kumandasında insanlar ve uçucuları ani

bir saldırı gerçekleştirdi. Çoğu yavrularıyla beraber bahçede oyunlar oynayan sıçanlar neye uğradıklarını şaşırmışlardı. Şoku atlatır atlatmaz yavruları mağaralarda koruma altına aldılar ve karşı saldırıya geçtiler. Bunun üzerine acı-maksızın saldırdılar ve rüzgâr artık sıçanların

arkasından

esiyordu.

Ama

Hamnet'in annesi tarafından hazırlanmış

yedek bir planı daha vardı. Eğer sıçanlar fazla

direnirse setin kapaklarını açacaktı ve sıçanları

su altında bırakacaktı. Böylece sıçanlar aynı

anda

yüzmek

zorunda

kalacağından,

uçucularının üzerindeki insanlar büyük bir

avantaj elde edeceklerdi. Sonunda Hamnet

kapakları açtı."

Ripred ara verdiğinde Gregor'un aklına

Hamnet'in Vikus'a söylediği sözler gelmişti.

"Daha fazla zarar verememem," demişti Hamnet.

Artık zarar derken neyi kastettiğini anlıyordu

Gregor.

"Sular yükselmişti ve yüzlerce yıllık kapı

eskiydi. Beton harçlar iyice ufalmış, aşınmıştı.

Metrelerce yükseklikteki su düz ovaya şiddetle boşaldı. Yüzlerce sıçan baskında boğuldu ve aynı zamanda insanlar da akıntıya kapıldılar. Hızla akan sular ovadan taşarak yavru sıçanların emniyete alındığı mağaralara dolmuştu. Çığlıkları yüzlerce metre öteden duyuluyordu/' dedi Ripred.

"Kilometrelerce öteden," diye iç geçirdi Lapblood. "Kilometrelerce öteden..."

"Bahçeye ne oldu?" diye sordu Aurora.

"Sular altında kaldı. Altın renkli elma veren ağaçlar Yeraltı'nda başka yerde yetişmeyecek," dedi Ripred. "Onları da kaybettik."

Gregor'un tüm duyabildiği, uykudaki Bot'un yumuşak soluğu ve yosunla kaplı tabakadan gelen bildik çatırtılardı. O anda sol taraftaki patikadan ses gelmişti. "Okul dışı

hikâyeler mi anlatıyorsun yine Ripred?"

Gregor onun kucağında uyuyan oğlu ile FriU'in üzerinde ne kadar uzun süredir beklediğini bilmiyordu. Uzun süre olmalı diye düşündü.

"Bu konu üzerine teorimi biliyorsun, Hamnet," dedi Ripred. "Bu hikâyeler ne kadar çok tekrarlanırsa gerçekleşme olasılığı o kadar azalır."

"Belki yeğenine bir gün yardımı olur diye anlatıyordum."

Luxa ve Hamnet göz göze geldiler. "Belki de," dedi Hamnet. "Kulaklarını kimden miras aldı bilemem."

"Şans eseri kurtulan var mıydı orada?" diye sordu Ripred.

"Öyle sanıyorum," dedi Hamnet. Elinde tuttuğu bir avuç bitkiyi havaya kaldırdı. Saplarından hâlâ kökleri sarkıyordu. Sımsıkı tuttuğu avucunda Yıldız Gölgesi yaprakları

vardı.

•236 -

BÖLÜM

22

Yıldız Gölgesi' dedi Ripred. "Bulmuşsun."

"Buldun mu onu?" diye heyecanla sordu Gregor ve dizlerinde Bot'un uyuduğunu bir an unutarak kalkmaya çalıştı. Aceleyle kızı yere yatırdı ve Hamnet'in yanına gitti. "İlacı buldun mu?"

"Senin tarifine uyuyor," dedi Hamnet. Hazard'ı Frill'in sırtına uzatıp kuyruğundan aşağı doğru kaydı. Hepsi başına toplanmışlardı.

"Ne düşünüyorsun evlat? Kitaptaki resme benziyor mu?"diye sordu Ripred Gregor'a.

"Kesinlikle!" dedi Gregor heyecanla. îlacı bulmuşlardı. Sonunda bir şeyler yolunda

gitmişti. Bitkiden bir yaprak koparıp kokusunu içine çekti. Keskin, taze koku burnunu sızlatmıştı. "Hmm, limon gibi kokuyor. Bu o olmalı. Şifa verici bir bitkiymiş gibi kokuyor. Nerede buldun? Şimdi gidip alabilir miyiz? Regalia'ya geri dönüp..."

■237'

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 3

"Yavaş ol Gregor. Hepimiz ilacı almak için çok istekliyiz. Ama her şey sırayla. Önce uyumalıyız. Frill nöbette kalacak. Ardından biz de..." dedi Hamnet.

Gregor, Bot'un yanına uzandı. Oldukça yorgundu ama diken üstündeydi. Yıldız Gölgesi'ni avucuna yerleştirip ışığa tuttu. Annesi, Ares ve bütün Yer altlıların yaşamı elindeydi. Bitkiyi yeniden burnuna götürüp limona benzeyen kokusunu içine çekti ve gözlerini kapadı.

Sonra tek hatırladığı, onu uyandırmaya

çalışan Hamnet'in sarsmasıydı. Biraz balık ve meyve yediler. Her zamanki dizilişlerini yaparlarken Hamnet onları durdurdu. "Dün uykunuzu bölmemek için söylemedim ama yolculuğumuzun son ayağı tehlikeli olacak. Gideceğimiz yer yakınlarda ve ulaşmak için zikzaklar çizen bir patikayı takip edeceğiz. Mümkün olduğunca hızlı olmalıyız."

"Hepimizin en az tehlikeyle yolculuğu tamamlaması için yeni bir yürüyüş düzeni tasarladım," dedi Ripred. "Hamnet size gösterecek. Aynen gösterdiği gibi yapın."

Hamnet Frill'i sırtında iki yarasa ve Hazard ile en öne yerleştirdi. Temp'e Frill'in hemen arkasına geçmesi için talimat verdi. Frill'in sağ tarafına Ripred geçti ve sırtına Gregor ile Bot'u aldı. Sol tarafa ise Lapblood geçecekti ve sırtına Luxa'yı alacaktı. Hamnet ise en arkada yol alacaktı.

"İki bacağımla yeterince hızlı hareket

edebilirim," dedi Luxa. Lapblood'un sırtında yolculuk etmek istemediği ortadaydı.

"Hayır, Luxa, bunu yapamazsın," dedi Hamnet. "Lapblood'un hızına minnettar kalacaksın, güven bana."

• 238 *

GREGOR ve KAN KEHANETİ

Luxa gönülsüzce Lapblood'un sırtına yerleşti ve uzanıp Aurora'mn kürkünü okşadı. Gregor Bot'u kucaklayıp Ripred'in sırtına yerleşti. Bacaklarını hayvanın bedenine iyice sardı, böylece aşağıya düşme riskini önleyebilirdi.

"Buraya mı biniyoruz?" diye sordu Bot.

"Az kaldı Bot, sonra sen tekrar Temp'in sırtına binebilirsin."

Bot, Ripred'in boynuna doğru ilerledi ve kafasına dokundu. "S, Sıçan için," dedi.

"I, Isırmak için," dedi Ripred şarkı söyler gibi. "Dikkatli ol da sıçan parmaklarını ısırmasın," dedi ve dişlerini birbirine vurdu.

"Ah!" dedi Bot ve hemen geri çekilip korkuyla Gregor'un kucağına sokuldu.

"Böyle davranmak zorunda miydin?" diye Ripred'e sordu Gregor.

"Kesinlikle. Ona sıçanların ev hayvanı olduğunu söylemişsin. Ne bugün ne de yarın böyle olmayacağını öğrenmeli," dedi Ripred.

Her zaman olduğu gibi önemli bir noktayı işaret etmişti. Gregor genel olarak Bot'un sıçanları beslemesini istemezdi. Çoğu onu saniyeler içinde öldürebilirdi. Ama o zaman... Sıçanlar ve fareler bebeklerine doğduklarından itibaren birbirlerinden korkmalarını

öğretiyorlardı... Bu , şekilde nasıl bir barıştan söz edilebilirdi? Bu sorunun o anda çözüm bulabileceği bir şey olmadığını biliyordu Gregor. Bot'a sarıldı ve bir yanıt vermedi.

Herkes yerini almıştı. "Ben işaret verdikten sonra

■239 -

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 3

kısa yolculuğumuza başlıyoruz. O andan itibaren Yıldız Gölgesi'ne ulaşana kadar durmak yok," dedi Hamnet. "Gidiyoruz."

Oraya ulaşmalarını sağlayan patikaya benziyordu ama daha dar bir patikaydı bu seferki. Köşeyi döndüklerinde Gregor gerçek üstü bir güzelliğe sahip, uzun bir koridorla karşılaşmıştı. Asma dalları milyonlarca beyaz ve gümüş renkte, gaz lambasının ışığıyla parıldayan filizlerle kaplıydı. Hafif, belli belirsiz bir çan tıngırtısı geliyordu. Sanki sihirli bir eğlence parkının giriş yolundaydılar. Elbette kokular... bitkilerden fışkıran kokular büyüleyiciydi ve Gregor'a kendisini daha mutlu hissettiriyorlardı.

"Yürüyoruz!" diye işareti verdi Hamnet.

Ripred öyle bir güçle harekete geçti ki ileri

doğru savrulan Gregor neredeyse Bot'u da sürükleyip sıçanın boyu-nuna ve kulaklarına asılmak zorunda kalacaktı. Bot kızdığını belli eden bir çığlık atıp öne, sıçanın boynuna doğru kaydı ama Gregor onun daha fazla gitmesine izin vermedi. Ayrıca bitkilerin kokusu da tutunmasını zorlaştırıyordu. Nedensiz yere bilinci uyuşuyor gibi oluyordu ve sırıtmaya başlıyordu.

"Sıkı tutun Yerüstlü!" diye hırladı Ripred.

O ana kadar duyduğu en komik şeymiş gibi gelmişti Gregor'a ve yalnızca gülüyordu. Büyüleyici asma dallarının ona bağırdığını ve tutmak için dallarını ona uzattıklarını görüyordu. O anda arka ayakları üzerinde şaha kalkan Frill'in görüntüsü dikkatini çekebilmeyi başarmıştı Gregor'un. Koca kertenkele ona sanki bir bisiklet gibi gö-

rünüyordu ve öyle komiğine gidiyordu ki görüntüsü, gülmekten gözlerinden yaşlar geliyordu.

Gregor yeşil alanı görebiliyordu... Yıldız Gölgesi burada olmalıydı... Ne yıldızların ne de güneşin olmadığı bir yerde yetişen bir bitkiye verilecek en aptalca isim bu olmalıydı. "Belki de ona 'Yıldız Gölgesi Görmeyen' demeliyiz," diye bağırdı Gregor. Ripred'in sırtına tutunan ellerini bırakıp patikaya doğru yuvarlanırken bu fikir oldukça harika gelmişti Gregor'a. Bitkiler... Güzel bitkiler... Yaşamında böyle güzel şeyler görmemişti!

Yeni beyaz gümüş arkadaşı bitki onu tutup ileri geri savurdu ve kendine doğru çekti. Hemen yanlarından ayrılıp gitmesini istemiyordu belli ki. Sonunda ısırmaya çalış-

madan önce kollarından sıkıca tuttular Gregor'un. "Güle güle!" dedi Gregor zorla sürüklenirken. "Sizi tanımak güzeldi." "Yıldız Gölgesi Görmeyen" esprisine uzun süre güldükten ve artık onda komik bir şey olmadığını fark ettikten sonra kendini serin, limon kokularıyla dolu bir dünyada uzanırken bulmuştu. Aniden telaşlanıp hızlıca ayağa kalktı. Grup, Yıldız Gölgesi bitkisi ile kaplı dikdörtgen biçimde alanda kendinden geçmişti. Bot hemen yanında kıvırdığı yaprakları ayağına sürerek kıkırdıyordu. Nike hıçkırırken Luxa ve Hazard sancı ile kıvranıyorlardı. Yeniden uçabilen Aurora havada anlamsız figürler çiziyordu. Diğer arkadaşlarının çoğu da dengesini yitirmiş gibi görünüyorlardı. Ripred ve Hamnet Yıldız Gölgesi'nden derin soluklar alıyorlardı. Gregor da onların yaptığının aynısını tekrar etti. Düşünceleri birden berraklaşmaya başlamıştı.

 "Ne oldu burada?" diye sordu.

"Şu bitkiler mutluluk ve keyif veren kokularını saldılar," dedi Hamnet. "O anda seni içlerine çekip parçalayacaklarını düşündüm."

"Hey!"

"Onlarla dövüşeceğinden korkuyorduk," dedi Hamnet. "Öyle olsaydı parçalanman işten bile değildi."

"Onlarla dövüşebilirdik," dedi Luxa ve hıçkırarak kahkahalar arasında yere yığıldı.

"Lütfen ama," dedi Ripred gözlerini yuvarlayarak. "Öyle olsaydı Hamnet ve ben senin parçalarını toplamak zorunda kalırdık,

değil mi majesteleri?"

Gregor, Luxa'nm yüzündeki şaşkın ifadeyi ve az önce hiçbir şeyi hatırlamayan kendisiyle aynı durumda olduğunu görebiliyordu.

"En çabuk küçükleri etkiliyor," dedi Hamnet. "Ne şans ki dün gece Hazard, FriU ve benimle beraberdi.

Gümüş bitkilere ulaştığımızda anlamsızca konuşmaya başladı ve böylece bizi bugünkü duruma karşı uyarmış oldu." Hazard'ı kucaklayıp sarıldı Hamnet.

"Artık yaprakları topluyor muyuz?" diye sordu Hazard. "Yardım edebilir miyim?"

"Evet, hepimiz yardımcı olabiliriz," dedi Hamnet. "Yakında bütün ürünü daha iyi toplayabileceğiz."

İşe koyulmadan önce Hamnet herkesin bir avuç Yıldız Gölgesi yaprağı yemesi için ısrar

etti.

"Neden bu yaprakları yememiz

gerekiyor?" diye sor-

• 242 -

GREGOR ve KAN

KEHANETİ du Gregor.

"Hiçbirimizde hastalık yok."

"Ama hepimiz korunmasız kaldık. 'İlacın beşiğinde'/' dedi Hamnet. "Bunun anlamı şu; salgın burada ürüyor. Nerede ve nasıl olduğunu bilmiyorum ama öyle olmalı. Hepimizin sıyrıkları ve yaraları var. Senin ayakların Gregor, asma dalları kesmişti örneğin," dedi ve Gregor'un kollarını tutan asma dallarının izini gösterdi. "Eğer salgın virüsü havada geziyorsa, bitkilerin üzerinde yetişiyorsa ya da bulunduğumuz yerin üzerindeyse kanımıza karışmanın bir yolunu bulacaktır."

"Bot!" dedi Gregor. "Bu şeyi yemek

zorundayız." Bir tomar yaprağı ağzına tıkıp çiğnemeye başladı. Aslında o kadar da kötü değillerdi. Limon, nane ve çay karışımına benziyordu tadı. Bot, Hamnet kimin en hızlı yaprak yiyeceğine dair bir oyun uydurana kadar yemeyi reddetti. Ha-zard ve Temp de oyuna katıldılar ve onun kazanmasına izin verdiler. Böylece bir iki tane yaprak yiyebildi. Yıldız Gölgesi'ni yetiştiği topraktan çekip çıkarmak kolaydı ama kimse nasıl geri götüreceklerini

düşünmemişti.

Yapraklar

yalnızca kırk beş elli santimetre uzunluğun-daydı ve tomar haline getirip diğer eşyaların arasına sıkıştırmak için yeterince uzun değillerdi. O anda Gregor'un aklına selobantı geldi. "İşte, bu işe yarayacaktır," dedi. Banttan bir parça kesip gösterdi. İnce, uzun şeritler halinde keserek büyük yük paketlerini güvenle

taşıyabilirlerdi.

"Bu harika!" dedi Hamnet. "Teşekkür ederim."

"Bana değil, Mareth'e teşekkür etmelisin," der demez kendine kızdı. Artık herkes Hesperides bahçelerini ve

Mareth'in Hamnet'i kurtardığını bildiğinden sözlerine pişman olmuştu. "Üzgünüm," diye geveledi.

"Neden?" diye sordu Hamnet. "Mareth benim borçlu olmayı önemsemeyeceğim birkaç insandan biridir."

"Evet, gerçekten iyi birisi," dedi Gregor.

"Hadi, mahsulü toplamaya başlayalım," dedi Hamnet.

İlk olarak topladıkları yaprakları bir araya getirdiler ve ardından bantlama işlemini insanların yapmasının daha iyi olacağı

anlaşıldı.

Diğer

canlı

türlerinin

elleri

olmadığından, bunu yapamazlardı. Hazard ve Bot'un da bu konuda pek fazla yardımcı olabileceği söylenemezdi. Bu yüzden yaprak toplamaya devam ettiler. Hazard ve Bot abece şarkısını

söylerken

Hazard

o

mısrayı

tekrarlamaya başladı: "Dönecek, dönecek ve yine dönecek." Bot o tekrarladıkça etrafında dönüp durdu ve en sonunda sersemleyince yere düştü. Ara sıra birkaç yaprak toplamayı da ihmal etmedi. Sakatlıkları yüzünden sınırlı yardımda bulunabilen Nike ve Aurora onun

tekrar yere düşmemesi için çaba gösteri-
yorlardı. Yeniden ormanın içine doğru gitmeye
kalkıştığında Gregor çantasından çıkardığı
topu ve Nerissa'nm ona verdiği aynayı çıkarıp
Bot'a verdi. Bot aynada kendine bakmaya
bayılırdı.
Gregor büyük ölçüde Luxa'nm da
yardımıyla yaprakları dizip sararak bantladı.
Hamnet onları saman balyaları gibi bir araya
toparladı.
Onun
işitme
mesafesinden
uzaklaştığım fark edince Gregor hemen
Luxa'ya döndü. "Ripred'in Hamnet ile ilgili
anlattığı hikâyeleri duydun."
"Evet, onun Regalia'dan neden ayrıldığını
büyük ölçü-

de açıklıyor' dedi Luxa. "Çıldırmıştı. Ama bu yine de sinirleri yatıştığında Regalia'ya dönmemesini açıklamıyor."

"Çünkü onu yeni savaşmaya zorlayabilirlerdi Luxa," dedi Gregor. "Artık birilerini öldürmeye katlanamazdı."

"Hiçbirimiz birilerini öldürmekten zevk almıyoruz," dedi Luxa. "Sağ kalmak için yapmak zorundayız yalnızca."

"Ne demek istiyorsun? Onun hain olduğunu mu düşünüyorsun?" dedi Gregor. "Hain olduğundan değil de ölümden korktuğunu düşünüyorum. Bence burada

ormanda yaşaması dönüp kendi gerçekliğiyle yüzleşmesinden daha kolay," dedi Luxa.

Gregor düşündü. Her şeyden önce ormanda yaşamak piknik yapmaya benzemiyordu. Hamnet sevdiği her şeyi arkasında bırakmıştı. Bir Yerüstlü kadınla tanışıp ondan oğlu olacağını da bilemezdi. Evini, sevdiği ve bildiği her şeyi Regalia'mn yanlış yolda olduğunu düşündüğü için terk etmişti.

"Bilmiyorum, Luxa. Bence oldukça cesur bir karar vermiş. Tek çare olarak bunu görmüş olmalı," dedi Gregor.

"Belki de. Bilmiyorum." Luxa kafasını toparlamak için şöyle bir salladı. "Aileni terk eder miydin Gregor?"

"Ama o farklı, bu farklı. Benim ailem benim karıncaya bile zarar vermeme izin vermezdi," dedi Gregor. "Senin ailen ise her zaman savaşta."

"Seninki de artık öyle," dedi Luxa ve

dişleriyle bir parça selobant kopardı.

Hamnet balyaları bir araya topladıktan

sonra yanlarına

gelip bantlama işlemine yardım etti. Luxa ve Hamnet mümkün olduğunca konuşmaktan kaçınıyorlardı. İkisinin de akraba olduğunu öğrendikten sonra bu durum Gregor'un pek de hoşuna gitmiyordu. îkisini konuşturmanın bir yolunu nasıl bulacağını bilmiyordu ama denemeye değerdi,

"İkiniz birbirinize çok benziyorsunuz,"

dedi Gregor. "Gülümsemeniz bile aynı."

Luxa ve Hamnet ihtiyatlı bir biçimde

birbirlerine

bak-tılarsa

da

bir

şey

söylemediler.

"Luxa tıpkı annesine benziyor olmalı, değil mi? Rip-red annesinin tıpkı senin ikizin gibi olduğunu söylemişti," diye devam etti Gregor. Bu herhangi bir sorudan fazlasıydı ve bu yüzden Hamnet yanıt vermek zorunda kalmıştı. "Dikkat çekici biçimde Judith'e benziyor. Bebekken bile..." derken aniden susmuştu Hamnet.

"Evet, en son Luxa'nm bebekliğinde kalmıştık. O zamanlar Regalia'daydın galiba," diye ısrar etti Gregor.

"Evet, o zamanlar Luxa ve ben iyi arkadaştık. Onu şehrin dışındaki ilk uçuşuna ben götürmüştüm," dedi Hamnet.

"Kristallerin olduğu kumsala..." diye sessizce lafa girdi Luxa.

Hamnet şaşkınlıkla kıza bakakaldı. "Bunu hatırlıyor musun? Oysa o zamanlar iki yaşında bile olamazsın."

"Yalnızca parçalar halinde hatırlıyorum.

Hâlâ bir yığın kristalim var. Mavi renkli," dedi

Luxa.

- 246 •

GREGOR ve KAN KEHANETİ

"Balık

şeklinde,"

dedi

Hamnet.

"Hatırlıyorum." Aniden gözleri yaşarmıştı.

"Arkamda bıraktığım şeyler arasında sen ve

annen en büyük pişmanlıklarımdınız."

"Gelip bizi görebilirdin," dedi Luxa, sesi

çocuksulaş-mıştı.

"Hayır. İkinci defa terk etmemeliydim sizi.

Solovet'in nasıl olduğunu bilirsin. Tekrar

ordunun başına geçmemi isterdi," dedi

Hamnet.

"Seni zorlayamazdı," dedi Luxa.

"Eminim zorlardı..." diye fısıldadı Gregor.

Solovet oğlunu savaşa sokmanın bir yolunu mutaka bulurdu. Suçlardı, utandırırdı, görev ya da başka bir şey derdi adına.

"Bunu bir daha yapamazdım," dedi Hamnet. "Her gece aynı kâbusları gördükten sonra yapamazdım. Rüyamda bana onları kurtarmam için bağıran sesleri duyuyordum her gece. Peki, yaptıklarım neyi çözdü? Şu bahçeler için verilen savaş? Hiçbir şeyi. Hiçbir şeyi çözemedi. Savaş bittiğinde insanlar ve kemirgenler birbirlerinden daha da fazla nefret ediyorlardı. Yeraltı her zamankinden daha tehlikeli bir yer haline gelmişti."

Gregor tekrar lafa girene kadar uzun bir sessizlik oldu.

"Artık hiç mi dövüşmeyeceksin? Demek istediğim birileri sana ya da Hazard'a saldırsa bile mi?" diye sordu Gregor.

"Böyle bir durumda elbette dövüşürüm ama son çare olarak," dedi Hamnet. "Sağ

kalabilmek için Frill'den öğrendiğim bir yöntem. Eğer uğraşırsan şiddete karşı farklı seçenekler bulursun."

■ 247 ■

YERALTI GÜNLÜKLERİ-3

"Ne gibi?" diye sordu Gregor.

"Peki, Frill'in tehlikede olduğunu düşünelim. İlk tepkisi kendisini göstermemek olur. Kamuflaj," dedi Hamnet.

Gregor Frill'i ilk gördüğü zamanı hatırlamıştı. Eğer Bot'un topunu yakalamak için ağzını açmasaydı, Gregor onu fark etmeyecekti bile. "Doğru ya. Peki ya bu işe yaramazsa?"

"Ardından onu tehdit eden tehlikeyi korkutup kaçırmaya çalışır. Tıslayıp yakasını açar ve olduğundan daha büyük ve korkutucu

bir görünüm alır," dedi Hamnet.

"Bot'un üzerinde etkili olmadı," dedi ve güldü Gregor.

"Hayır, üsteilk bir de Bot onu korkutup kaçırmaya çalıştı," diyerek sırıttı Hamnet.

"Eğer Bot gerçek bir tehdit olsaydı Frill kuyruğunu sertçe yere vururdu."

"Peki ya birileri hâlâ saldırmakta kararlıysa?" diye sordu Gregor.

"Koşar. Önce arka ayaklarının üzerinde doğrulur sonra da onun ağırlığını taşıyacak asma dallarına tırmanarak rakibinin yukarısına çıkar," dedi Hamnet.

"Ya etrafta tırmanacak asma dalı yoksa? Köşeye sıkışmışsa ve düşmanı onu öldürmek istiyorsa?"

"O zaman dövüşür. Eğer kullanmak isterse

oldukça acımasız dişleri vardır. Ama Regalia'dakilerin tersine, sahip olduğu bu güçleri son çare olarak kullanmayı tercih eder," dedi Hamnet. "Burada yaşarken bütün canlı türlerinin dövüşmeyi tercih etmediğini gözlemledim. Eğer ilk tercihin kılıcına sarılmaksa henüz bunu keşfetmemişsin demektir."

Gregor bu sözlerin Luxa'yı ikna edip etmediğini bilmiyordu ama en azından düşündürdüğü görülüyordu.

Yıldız Gölgesi tarlasının yarısını

toplamışlardı. Artık ellerinde koca yığınlar halinde istedikleri bitkiden vardı. Her bir balyayı bantladıkça Gregor kalbinin aydınlandığını hissediyordu. Artık ilaç ellerindeydi. Tek yapmaları gereken, bitkileri Regalia'ya götürüp salgın kurbanlarına ver-mekti. Böylece annesi daha iyi olur ve eve dönebilirlerdi. Döndükten sonra hâlâ Virginia'ya gitme olasılıkları olursa Gregor bavulunu ilk hazırlayan olacağından emindi. Birkaç dakika boyunca babasının ailesinin

Virginia'daki

çiftliğini

düşündü.

Diğer

insanlardan, yapılardan ve eşyalardan uzakta olmasına rağmen oldukça güzel bir yerdi. New York

şehrini

seviyordu,

arkadaşlarını

özleyecekti ama ailesinin her dakikayı korku içinde geçirmesine engel olacaksa buna değerdi.

Nike'ın sırtını görünce ata binmeyi öğrenebileceğini düşündü. Lapblood ve Ripred burunlarını havaya kaldırmış, yüzlerini tarlanın uzak noktalarına çevirmişlerdi.

"Ne? Ne oldu?" dedi Gregor. Her zamanki gibi yarasalar sıçanlara tepki vermişti ama bu defa sıçanlar da etrafta bir tehlike varmış gibi

tepki veriyorlardı. "Başka bir bitki mi?" diye sordu Gregor ve aklına gümüş rengi bitkiler gelince tüyleri diken diken olmuştu.

"Hayır!"

diye

homurdandı

Ripred.

"Buraya nasıl gelebilirler ki?"

"Giriş

yolunu

yediklerini

hayal

edebiliyorum," dedi Nike. Kanatları endişeyle açılıp kapanıyordu.

-249 -

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 3

"Kim?" dedi Gregor, Bot'u kucağına alarak. "Kim giriş yolunu yedi?"

Nike yanıt vermeden önce kırmızı bir dalganın tarlaya doğru sızmaya başladığını gördü. O kadar yakınlardı ki birbirlerine, tek bir varlık gibi duruyorlardı ve yoğun, kan gibi görünen sıvı üzerlerine doğru geliyordu.

Gregor el fenerlerinden birinin ışığını tuttuğunda dalganın birimlerden oluştuğunu gördü.

Karıncalar. Yüzlerce kırmızı karınca aşağıya inip önlerine gelen her şeyi parçalayarak ilerliyordu.

'250'

BÖLÜM

23

ipred derhal kontrolü eline aldı. "Hey, sen!"

diye seslendi Aurora'ya. "Ufaklıkları al ve

Rbura

dan uzağa uç. Onları kemirgenlere götür

ve eğer yirmi dört saat içinde bizden haber

alamazsan Regalia'ya dön."

Hamnet, Hazard ve Bot'u Aurora'nın

sırtına bindirdi. "Bot'a dikkat et, olur mu

Hazard?" dedi ve oğluna sarıldı.

Gregor

karşı

çıktı.

"Hayır!

Bot'u

göndermek istemiyorum!"

"Aurora ve ben birbirimize bağlıyız. Biz

ayrılamayız!" dedi Luxa.

"Yerüstlü, kız kardeşin kesiciler tarafından

yaralanabilir," dedi Ripred. "Majesteleri,

senin Nike'ın üzerinde olmana ihtiyacım var.

Savaş durumunda bağlar düşünülemez."

"Savaş mı?" dedi Gregor donuk bir sesle.

"Bu karıncalar savaşmak için mi buradalar?"

"Piknik yapmak için burada olmadıkları

kesin! Bütün

• 251 -

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 3

Yıldız

Gölgesi

bitkilerini

ve

böylece

sıcakkanlıları yok etmek için buradalar! Şimdi

kımıldayın!" Ripred dişlerini Aurora'nm

omuzlarına geçirdi ve yarasa derhal havalandı.

"Bot! Sıkı tutun!" diye bağırdı Gregor. Ripred

onu itmeden küçük kızın son bakışını

yakalayabilmişti Gregor. "Uyan savaşçı!

Kılıcın ve ışığın nerede?" dedi.

Gregor her zaman yeleğinin cebindeki el fenerini tuttu. Savaş için pek işe yaramayacağı ortadaydı. Aklına son görevde yaptığı bir numara gelmişti. "Luxa! Çabul ol, buraya!" dedi. İki el fenerini kolunun ön kısmına bantladı.

"Yukarıyı ben alacağım," dedi Ripred.

"Yerüstlü ve Lapblood sağıma, Hamnet ve Frill soluma." Ripred dönüp donup kalan Hamnet'e seslendi. "Dövüşeceksin değil mi?"

"Ben - ben..." diye kekeledi Hamnet.

"İlaç risk altında. Yapacağın şeyin geçmiş hatalarını düzelteceğini düşün," dedi Ripred. "Oğlunu kurtaracağın tek yol olacağını düşün. Şimdi hazır ol ya da defol!"

Hamnet dönüp üzerlerine gelen karınca denizine baktı. Tüm bitkilerin çeyreği çoktan parçalanıp

yok

olmuştu

bile.

"Evet,

dövüşeceğim!" dedi Hamnet. Frill'e atladı ve hayvanın boynunda bir yerden kılıç çıkardı.

"Kesicilerle savaşacağım, ben de kesicilerle savaşacağım," dedi Temp.

"Ah Temp, sen de Aurora ile gitmeliydin," dedi Gregor. Gregor hamam böceklerinin dövüş yetenekleri ile ünlü olmadıklarını biliyordu. Sıvışmak konusunda iyiydiler ve böyle sağ kalıyorlardı.

GREGOR ve KAN KEHANETİ

"Kesicilerle savaşacağım, ben de kesicilerle savaşacağım," diye ısrar etti Temp.

"Pekâlâ böcek, Yıldız Gölgesi savaşı için pozisyon al," dedi Ripred. Temp bitki yığınlarının arasına gitti ve kendini gizledi.

"Majesteleri, yapabildiğin kadar yukarıdan

bizi koru," dedi Ripred. Kılıcını çoktan hazırlamış halde Nike'ın sırtına atlayan Luxa'nın yüzünde bir gülümseme vardı. "Geri kalanlar, pozisyonlarınızı alın."

Ripred hafifçe çekildi ve saldırı pozisyonunda çömel-di. Hamnet onun solunda kenara doğru açılıp pozisyon aldı ve Frill de aynı mesafede pozisyon aldı. Gregor aklı karışmış halde etrafına bakıyordu.

"Hamnet'in yaptığını yap!" dedi Lapblood. "Ben arkanda olacağım."

Gregor aceleyle Hamnet gibi pozisyon aldı ama Ripred'in sağma geçmişti. Lapblood onun arkasına geçti.

"Arka üstü düşene kadar elinizden geldiğince sağlam durmaya çalışın. Yığına

ulaştığımızda etrafını sarın. Birbirinizi değil, Yıldız Gölgesi bitkilerini kurtarın! Unutmayın, ihtiyacımız olan şey onlar. Neye mal olursa olsun, koruyun!" dedi Ripred.

Gregor gözünü karıncalara dikti. Yaklaşık bir buçuk metre uzunlukta ve altmış santimetre yükseklikteydiler. Boyutları dışında yapıları Yerüstü'ndekilerin aynısıydı. Her birinde altı bacak, iki anten ve yanlamasına hareket eden ve Yıldız Gölgesi bitkilerini parçalayan birer çift kıskaçları vardı. Müthiş bir eğitimden geçmiş kusursuz bir ordu gibi omuz omuza hareket ediyorlardı. Yüzlerce ka-

rinca askerden oluşan bir ordu tam da karşılarındaydı.

"Savaşçı!" diye bağırdı Ripred. "Bana bak!" Gregor gözlerini karıncalardan ayırıp Ripred'e döndü. "Eğer öf-kelenebiliyorsan,

bunu şimdi yap! Bu ölüm kalım meselesi evlat. Anladın mı?"

Ölüm kalım meselesi mi? Yalmzca buradakilerin değil, bütün sıcakkanlıların, Lapblood'un yavrularının, Howard ve Andromeda'nın, Ares'in ve annesinin ölüm kalım me-selesiydi. Gregor henüz daha kılıcını bile hazırlamadığını fark ettiğinde karıncalar neredeyse dibine kadar gelmişlerdi. İşte oluyordu. Buz gibi bir ter vücudunu sarmalamıştı ve görüşü iyice bulanıklaşıyordu tıpkı öfkeci hissi onu sardığı zamanlardaki gibi.

"Bacaklarını kes, kafalarını kopar, kurut onları ve durdurmak için ne yapman gerekiyorsa yap!" diye feryat etti Ripred. Bunu duyan Gregor karıncaların arasına ok

gibi fırladı.

Takip eden süreçte Gregor zaman ve mekân kavramını yitirmişti. Sıcaktı, terliyordu ve ağzında kendi kanının tadı vardı. Kılıcı nereye savrulacağını biliyordu ve bacakları ko-parıp, başları kesiyordu. Ama çok fazla vardı... çok fazla! Her düşen karıncanın yerini bir başkası alıyordu. Yavaşça ve gönülsüzce ayakları onu geriye götürüyordu. Sonunda arkasındaki Yıldız Gölgesi yapraklarının baldırlarını kesişini hissedebilmişti. Ardından hepsi bitkilere doğru akın ettiler.

"Hayır!"

Gregor

kendi

sesini

duyabiliyordu. "Hayır!" Gregor tekrar atağa geçti ve parçalanan bitkileri korumaya

çalıştı ama yararsızdı. Yığın bir dakika içinde yok olmuştu ve tarlanın geri kalanı korumasızdı. Görünmeyen ordunun arkasında tökezlediğinde, bir çift dişin onu tişörtünden yakaladığını ve ormanın içine doğru hızlıca çektiğini hissetmişti. Kendini kurtarmaya çalıştıysa da başaramadı. Onu çeken şey çok güçlüydü.

"Gitmelerine izin ver! Her şey bitti evlat! Kaybettik!" dedi Ripred hâlâ direnen Gregor'u çekip yere fırlatarak.

Darbenin etkisi Gregor'u gerçekliğe döndürmüştü. Tarla elden gittikten sonra hırsından hıçkırıklara boğulmuştu ve

ağlamasına engel olamıyordu. Koca tarla artık hiçbir işlerine yaramayacaktı... Paramparça yapraklar şeytani bir koku salan leylak rengi bir çamur yığınına dönüşmüştü. Bir avuç kırıntıyı eline aldı ve toprağa bırakırken gözden kaybolmalarını seyretti Gregor.

"Her şey bitti," dedi Gregor ve gözlerinden yaşlar istemsizce damlıyordu. "Yıldız Gölgesi yok oldu. İlaç yok oldu."

"Her şey bitti," diye fısıldadı Ripred.

"Artık her şey bitti."

Luxa ve Nike hemen arkalarına indiler. Gözyaşlarına rağmen Gregor, Luxa'nın soluk ten rengi bacaklarındaki kesiklerden süzülen kanı görebiliyordu. O anda her yanında kaşınan yaralarla kaplı olduğunu fark etti.

"Eğer teselli olacaksa, bizim başlattığımız işi ormanın bitirdiğini söyleyebilirim," dedi Ripred.

Gregor ormanın içine, karınca ordusundan

arta kalanlara baktı. İnsanı mutluluktan deliye çeviren beyaz filiz-

lere... Karıncalar da bundan etkilenmiş olmalıydı. Asma dalları onları tutup çekiyordu. Çok geçmeden üzerlerini kaplayıp yok etmişlerdi ve sessizlik geri dönmüştü.

Gregor gözlerini kuruladı ve ayağa kalkmaya çalıştı. Ripred ve Lapblood arkasında oturmuşlardı. Luxa hâlâ Nike'ın sırtındaydı. Etrafı ölü karıncalarla çevrili Frill'in güzel, mavi yeşil vücudu az ötede uzanıyordu. Gregor bir hareket görmek için göğsüne baktı ama kaskatıydı.

Temp ormanın bir köşesinde dolanıp duruyordu.

Gregor Hamnet'in yerde

uzandığını fark etmişti.

"Dayı!" diye feryat etti Luxa ve yanına

koştu.

Yanına

ulaştığında

Hamnet

can

çekişiyordu. Göğüs kafesinin hemen altında

oluşmuş bir delikten oluk oluk kan akıyordu ve

etrafında göllenmişti.

Luxa hemen yanına çömeldi ve elini sıkıca

kavradı Hamnet'in. "Judith' diye fısıldadı

Hamnet. "Judith.

"Evet, buradayım," dedi Luxa.

"Hazard... Bana söz ver... Onun her şey

olmasına izin ver ama... Savaşçı olmasına izin

verme..."

"Söz veriyorum," dedi Luxa. "Hamnet?

Hamnet?" Ama Hamnet'in menekşe gözleri

bomboş bakıyordu. Bambaşka bir dünyaya

gitmişti...

"Her şey olabilir ama benim gibi bir savaşçı asla," diye düşündü Gregor hissizce. "Ben hariç her şey olabilir."

Luxa, Hamnet'in gözlerini yavaşça kapadı. Ardından cansız adamın yanağına bulaşmış kanı parmaklarıyla sildi.

"Soylu bir yürek gitti," dedi Ripred ve Hamnet'in saç-

larını burnuyla düzeltti. "Anne ve babası için bir tutam kopar," dedi Luxa'ya. Luxa, Hamnet'in saçından bir parça kesti ve dikkatlice kemerine yerleştirdi.

Hepsi kan ve karıncaların yaydığı leylak rengi yapışkan maddeyle kaplı zeminde yatan Hamnet'in cansız bedeninin etrafında toplandı. Arkadaşları ölmüştü. Yıldız Gölgesi yok olmuştu ve giderken bütün ümitleri de bera-

berinde götürmüştü.

•257-

BÖLÜM

24

regor zeminde tanıdık bir şeyler gördüğünü fark edene kadar anlamsız gözlerle yere Gba kıyordu. Çamurların arasından belli belirsiz görünen şey, Bot'a oynaması için verdiği aynaydı. Düşürmüş olmalıydı. Yerden çıkardı ve tişörtüyle üzerini sildi. "En azından Bot ve Hazard bu savaşı izlemek zorunda kalmadılar," diye düşündü. Hazard babasının ve Frill'in ölümünü görmemişti. Bot da Gregor'un karıncalar tarafından yaralanmasını görmemişti.

"Bunu neden yaptılar?" dedi Gregor sonunda. "Karıncalar neden ilacı yok ettiler?"

"Bizi düşman olarak görüyorlar," dedi Ripred.

"Bütün

sıcakkanlıları,

özellikle

sıçanları. İnsanların sınırlarımızı onlara doğru itmesi bu duruma yardım etmemiş midir?" Gregor, Ripred'in bu konuda daha önce konuştuğunu hayal meyal hatırlıyordu ama ne zaman? Felaket'in yanına

gitmelerinden önceydi. Çok uzun zaman önce, bir akşam yemeğinden bahsetmişti. Ripred, Solovet'i sıçanları aç bırakıp karıncaların sınırlarına doğru sürmekle suçlamıştı.

"Haklarını almak için mükemmel bir plandı," dedi Ripred. "Tek yapmaları gereken, gelip her şeyi parçalamak ve böylece sıcakkanlılarla olan problemlerini de tarihe gömmekti."

"Nerede olduğunu nasıl bildiler?" diye sordu Gregor.

"Bunu öğrenmek pek de zor olmazdı. Büyük olasılıkla bütün Yeraltı bizim ilaç için yola çıktığımızı biliyordu. Hamnet'in dediği gibi bir sürü söylentiye neden olmadan Üzüm Bağı'na gelemezdin. Bütün ihtiyaçları olan, ilacı ne zaman ve nerede bulacağımızı

öğrenmekti. Sayısız böcek bu bilgiyi vermekten mutlu olurdu. Değil mi, Temp?"

"Sayısız böcek," diye onayladı Temp.

"Nefret ediliyor, sıcakkanlılardan burada nefret ediliyor."

"Neden?" diye sordu Gregor.

"En iyi topraklara biz sahibiz. En bereketli yerler bizim elimizde. Bize ait olmayan şeylere sahip olduğumuzu söylüyorlar. Diğer canlı türlerine saygı duymadığımızı düşünüyorlar," dedi Nike iç çekerek.

"Aslında öylesiniz. Hepiniz hamam böceklerine çok kötü davranıyorsunuz," dedi Gregor. "Tıpkı toplantıda hepinizin Temp'e gülmesi gibi. Karıncalara da mı böyle davranıyorsunuz?"

"Karıncalar tamamen bambaşka bir

mesele. Benlik bilincine sahip değiller. Her yaptıkları kolonilerinin ortak çıkarı içindir yalnızca. Gördüğün gibi vahşi ormana koca

bir ordu göndermekte sakınca görmediler. Eğer bizim yok olmamız söz konusuysa yüzlerce, binlerce hatta on binler-cesinin ölmesi umurlarında değil," dedi Ripred. "Hepsi kraliçelerinin emirlerine gözü kapalı uyarlar... Hayır, karıncalarla pek de dalga geçmeyiz. Oldukça tehlikelilerdir ve buna zaten hepimiz tanık olduk."

Gregor gözlerini tarlada gezdirdi. Ölü karıncalarla kaplıydı. Ama hepsi onlara verilen görevi yerine getirmişlerdi. Bir parça bile Yıldız Gölgesi kalmamıştı etrafta.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Nike.

"Eve gidip ölmek için güzel bir yer seçmekten başka yapacak bir şeyimiz

kalmadı," dedi Lapblood. "Yıldız Gölgesi yok oldu."

"Çok anlamsız," dedi Luxa. "Kehanet'in dediği her şeyi yaptık. Savaşçı ve prensesi getirdik. İlacı bulmak için kemirgenlere katıldık. Neden başarılı olamadık o halde?"

"Bilmiyorum.

Ama

kehaneti

doğru

anladığımıza kesinlikle inanmıyorum. Zaman konusunda hataya düşmüş olabiliriz," dedi Nike.

"Ne?" dedi Lapblood.

"Ne olduğunu bileceksin ama zamanını bilemeyeceksin," diye kehanetten alıntı yaptı Nike.

"Ben ne zaman olduğunu anladım.

Kesiciler gelip bu tarlayı yok ettiği ve bizim geldiklerini görmediğimiz andı bahsedilen,"

dedi Lapblood.

"Belki, ama ya yanılıyorsan..." Bunu söylerken Nike'ın sesi kısılmıştı.

"Aklından neler geçiyor Nike?" diye sordu Luxa.

"Belki de ilaç hâlâ buralarda bir yerde. Belki de Üzüm Bağı'nda bir yerlerde daha fazla Yıldız Gölgesi var," dedi Nike.

"Pek de öyle görünmüyor. Doktor Neveeve tek bir tarlada olduğunu söylemişti. O tarlanın üzerinde oturduğumuzu düşünüyorum şu anda," dedi Ripred. "Eğer beşik burasıysa, onlar da ilaçtı."

"O halde başka umudumuz kalmadı," dedi Luxa.

Luxa'nın sözlerini uzun bir sessizlik izledi. Gregor beyaz bitkilerin tıkırtılarını hâlâ duyabiliyordu

ve

aralarına

girip

geri

dönmemenin ne kadar kolay olabileceğini dü-

şündü. Gregor'un ilacı bulamadığını görünce

direnmekten

vazgeçecek

olan

Ares'in

tükenişini görmekten çok daha kolaydı.

Kendisi ve

Bot'un eve geri gönderilip

gönderilmeyeceğini bile bilmiyordu. Büyük

olasılıkla onlar da salgından etkilenmişlerdi.

Yedikleri bir avuç bitki onları korur muydu

acaba?

"Beşik değil, bu olana kadar, beşik değil,"

dedi Temp.

Herkes kendi karanlık düşüncelerine

daldığından beri Temp'in yorumu pek bir anlam ifade etmemişti onlara. Ayrıca kimse böceklerin sözlerine pek de aldırış etmiyordu.

"Ne dedin Temp?" diye sordu Gregor diğerlerinden daha fazla nezaket göstererek.

"Beşik değil, bu olana kadar, beşik değil," diye tekrarları Temp.

Gregor bu sözlere bir anlam verebilmek için zihninde Temp'in sözcüklerini dolandırdı ve sonunda bir anlam

verebilmeyi başardı. Temp'ten önce son defa konuşan ve artık umut olmadığım söyleyen kişi Nike idi. Evet, Temp haklıydı...

ĠLACIN BEġĞĞĠNDE. KANĠ KÎRLETEN ġEYLE BULUġMALI.

Eğer Üzüm Bağı Gözü beşik değilse başka bir yer olmalıydı!

"Ama beşik burası," dedi Lapblood.

"Öyle mi?" dedi Ripred. Gözlerine yeniden canlılık gelmişti. "Bunu kim söylüyor peki? İnsanların yüzlerce yıl önce yazdığı tozlu bir kitap değil mi? Bunun benzer belirtileri olan başka bir salgın olmadığını bile biliyor muyuz ki? Eğer Temp haklıysa bu yalnızca bir sonuca çıkıyor."

"Nedir?" diye sordu Luxa.

"Aramızda bir böceğin olması şeytani bir tuzaktı! Dürüst olmak gerekirse bu yolculuk için önemli herhangi bir şey yaptığını söyleyebilir miyiz? Hakkını vermek gerek Temp, harika bir bebek bakıcısıydm ama onun dışında bir katkıda bulundun mu? Hayır! Belki de bunun içindi her şey. Senin sıran şimdi geldi! Belki de bu Sandwich'in seni kehanete ekleme sebebiydi," dedi Ripred. "Buranın beşik olmadığım söylemen içindi." Koca sıçan bir ileri bir geri volta atmaya başladı. "Hadi etrafta biraz dolaşalım ve ne

bulacağımızı bir görelim. Peki, beşik burası değil ve ilaç da Yıldız Gölgesi değil. Hepimiz düşünelim! Aklınıza ne gelirse söyleyin," dedi Ripred. "Ne

olduğunu göreceksiniz ama zamanını bilemeyeceksiniz..." "Yavrularımı benden alacak bir zaman olmasın," dedi Lapblood kendini tutamayarak.

"Kesicilerin bize karşı kullanıldığı zaman değil,"

dedi

Nike.

"Salgını gördün ama ne zaman olduğunu bilmiyorsun/' dedi ve aniden Luxa'ya döndü Ripred.

"Ares'e bulaştığı an değil," diye döküldü Luxa. "Eğer akarlardan bulaştıysa hiçbirimiz onu görmedik. Yalnızca zamanını değil

nedenini de bilmiyoruz. Neden Gregor, ben ve Aurora'ya bulaşmadı?"

"Bu Mareth ile benim de söylediğim şeydi. Özellikle de ben. Günlerce kolumdaki kanayan açık yarayla onun sırtındaydım... ve akarlar onu ısırdıysa beni neden ısırma-dılar?" dedi Gregor.

"Diyelim ki oradayken olmadı," dedi Ripred. "Diyelim ki Hovvard ve Andromeda, Ares'i getirmek için mağarasına gittiklerinde yakalandılar. O halde Ares bu salgına nerede yakalandı?"

"Yanıt her yer olabilir," dedi Lapblood düş kırıklığıyla.

"Hayır," dedi Nike. "Ares'in daha önce bulunduğu bir yer olabilir."

"Onun daha önce bulunduğu yer ile salgının oluştuğu yer aynı yer olmalı," dedi Ripred. "Luxa onun alışkanlıklarını en iyi sen biliyorsun. Başka nereye gitmiş olabilir?"

"Beni ve Aurora'yı bulmaya gitmiş olabilir büyük olasılıkla," dedi Luxa. "Labirente geri döndü. Ardından kendi

' 264 -

GREGOR ve KAN

KEHANETİ mağarasına... uçucuların diyarına... Regalia."

"Hayır, sizin şehrinize ya da uçucular diyarına gitmedi/' dedi Nike. "Davadan sonra kimse onu herhangi bir yerde görmedi."

"Evet, idam edileceğinden korkuyordu. Tedavi edilmesi için hastaneye bile gitmemişti. Belki de..." Gregor'un gözü neredeyse ayak ucuna kadar gelen Hamnet'in kanına takılmıştı. Kırmızı yüzeyden yansıyan ışığı görebiliyordu. İlginç bir biçimde tanıdıktı.

"Bunu daha önce nerede gördüm?" diye düşündü. Bir anda her şey sökülmeye başladı. Ares'in olduğu, ilacın bulunduğu yer...

"Olamaz... Olamaz..." dedi.

"Ne var Yerüstlü? Ne oldu?" dedi Ripred.

Gregor düşüncelerini dile getiremiyordu o anda. Neveeve'nin ofisindeki kan gölü... Kanla dolmuş pireler... Boş ilaç kabı... henüz kullanılmamış olan... Neveeve onun aylar önce kırıldığını söylemişti. Ares hastalanmadan aylar öncesinde bile salgın virüsü ona bulaşmıştı!

"Ares... laboratuvara gitmişti... yaralarını tedavi ettirmek için..." diye kekeledi Gregor.

"Evet, ne olmuş?" dedi Ripred.

"Neveeve, salgına orada maruz kalmıştı," dedi Gregor.

"Evet, salgın virüsü orada vardı çünkü salgın oluştuktan sonra bir çare bulmak için virüsün üzerinde çalışıyordu," dedi Nike.

"Hayır, ben daha öncesinde salgm virüsü ona bulaşmıştı demek istiyorum," dedi Gregor.

"Bir salgın tüpünün aylar önce kırıldığını söylemişti. Kırıldığı anda Ares ora-

da olmalıydı! O zaman yakalanmış olmalı! Bundan dolayı bana, Luxa'ya ve Aurora'ya virüs bulaşmadı!"

Neveeve; gergin, sancılı, endişeli Neveeve. Önce tek gergin olmayan oydu çünkü zaten salgın vardı ve sonra gerginleşmeye başlamıştı çünkü ona da bulaşmıştı!

"Anlamsız. İnsanlara karşı kullanmasının anlamı ne olurdu ki?" dedi Luxa kibirli bir şekilde.

"Çok fazla anlamı olurdu Majesteleri, eğer aynı anda ilaca da sahip olsaydı elbette. Böylece bütün kemirgenleri, sıcakkanlıları ve onlara karşı gelen herkesi yok edebilirdi!" dedi Ripred. "Laboratuvarmda hazırlayabileceğin çok iyi bir silah olurdu gerçekten."

"İlaç ve hata birbirine dolanacak / Böylece

tek asmayı oluşturacak," diye yüksek sesle kehanetten alıntı yaptı Nike.

"Bu Doktor Neveeve olmalı. Asma o olmalı hem ilaç, hem hata bir arada."

"Bu aşırı bir varsayım gibi geliyor bana," dedi Luxa.

"Öyle mi? Bana oldukça akla yakın geliyor. Ama sanırım seni ikna edemezsek diğer insanları da ikna edemeyiz. İyi düşün evlat! Başka ne var?"

Başka ne vardı? Bir şeyler daha olmalıydı. Gregor'un avucunda sıktığı aynası canını yakmıştı.

Ayna!

Kehanete

bir

anlam

verebilmek için saatlerini banyoda harcamıştı.

"Ayna!" dedi ve elindeki aynayı görmeleri için hızlıca

yukarı

kaldırdı.

"Kehaneti

okuyabilmek için aynadan bakmak zorunda

olduğumuzu

biliyor

musunuz?

Aynaya

bakmak zorundasınız... baktığınız zaman... Ne

görüyor-

sunuz?" Aynayı çevirdi ve her birine doğru

tuttu.

"Kendini görürsün, kendini," dedi Temp.

"İnsanlar. Baştan beri virüse sahiplerdi,"

diye tükürüklerini saçarak bağırdı Lapblood.

"Hayır, en kötü zamanlarda bile insanlar

böyle yok edici bir şey yapmazlar. Dönüp

kendilerini de vurma olasılığı olan bir şeyi

asla," dedi Luxa meydan okurcasına.

"Dönmek, evet... dönecek, dönecek ve yine dönecek," dedi Ripred. "İşte bu! Anlamıyor musunuz? Tıpkı Bot'un sinir bozucu dansı gibi," dedi Ripred gözünü yere dikerek. "İlacı bulmak için ormana doğru yola çıktı. Ama dönünce..." Etrafında yüz seksen derece döndü. "Yine dönünce..." tekrar döndü. "Ve tekrar dönünce..." Kendi etrafında bir yarım daire daha çizmişti... "Ormanla karşı karşıya gelmiyorsun

Majesteleri,"

dedi

Ripred.

"Karşına Regalia çıkıyor."

-267-

BOLUM

25

Buna kesinlikle inanmıyorum!" dedi Luxa.

"Hepimizin iyiliği için, doğru olmasını dile. Eğer Yerüstlü haklıysa ilaç sizin labo-ratuvarınızda, Regalia'da. Yapacağın ilk işin onu bize göndermek olmasını istiyorum," dedi Ripred.

"Regalia'da ilaç yok!" diye inat etti Luxa.

"Ya varsa?" dedi Ripred.

"Eğer varsa ilk olarak kemirgenlere verileceğine söz veriyorum," dedi Luxa.

"Pekâlâ, o zaman. Bu karışıklığı düzeltmek için doğruca Regalia'ya uç. Lapblood ve ben bu en son teoriyi yaymak için eve gideceğiz," dedi Ripred. "Senden haber bekliyoruz." Ardından Lapblood'a döndü. "Bizim için en iyisi karıncaların izlerini takip etmek olacak. Bizi doğruca tünellere götürecektir ve bitkiler henüz

yolları

kapamamış-tır."

Ripred

kimsenin kıpırdamadığını fark etmişti. "Neyi

bekliyorsunuz? Uçucularınıza binin ve

gidin!"

"Hamnet ve Frill ne olacak?" diye sordu

Gregor. Onları burada bırakıp ayrılmak

istemiyordu. Toprak onları gömebilmek için

çok zayıftı. Nike'in gücü onları taşımaya asla

yetmezdi.

"Şu anda onlar ormana aitler. Tıpkı

burada yeniden yetişecek Yıldız Gölgesi

bitkileri gibi. Onlar için iyi bir yer, değil mi?"

diye sordu Ripred.

"Sanırım öyle..." dedi Gregor ama bu ona

kendisini daha iyi hissettirmemişti.

"Yarasana yürü şimdi," dedi Ripred onu

iterek. Gregor ve Luxa, Nike'in sırtına bindiler.

"Böceği unutmayın. Belki de yaşamımızı kurtarabilir," dedi Ripred ve Temp'in binmesine yardım etti.

"Eğer öyleyse, bu bilgiyi etrafa yaymada da bir sakınca görmezsiniz sanırım," dedi Gregor.

Böylece sıcakkanlılar böcekleri artık küçük görmezlerdi.

"Eğer öyleyse, böceklere kötü söz söyleyenin en büyük belası ben olurum.

Yüksekten uç evlat," dedi Ripred.

"Nehir gibi ak, Ripred," dedi Gregor ve Nike havalanıp Üzüm Bağı'ndan uzaklaşmaya başladı.

Aurora'nın Hazard ve Bot'u götürdüğü

kemirgenlerin diyarı şaşırtıcı biçimde yakındı. Aşağı iner inmez Hazard'ın sorusuyla karşı karşıya geldiler. "Babam nerede? Frill nerede? Gelecekler mi birazdan?"

Luxa üzgün bir ifadeyle Gregor'a baktı. Gregor bu durumu en iyi anlayacak kişinin, daha önce benzer bir durumla yüzleşmiş olan Luxa olduğunu biliyordu. Nike'in

sırtından indi ve Hazard'm elini tuttu. "Gelmeyecekler Hazard. Yıldız Gölgesi'ni korumak zorundaydık. Hamnet ve Frill kesicilerle yaptığımız savaş sırasında öldüler. Üzgünüm."

Hazard yalnızca bir süreliğine Luxa'ya anlamamış gibi baktı... "Ama... onlar zorunda değillerdi..." *dedi.* "Beni burada yalnız bırakmazlardı."

"Bırakmak istemediler. Yemin ederim.

Ellerinde değildi. Bazen olup bitenlere engel olamazsın."

"Ah," dedi Hazard. Yeşil gözleri yaşlarla dolmuştu. "Tıpkı annemin beni terk ettiği zamanki gibi. O da gitmek istememişti ama gitmek zorundaydı." Başını eğdi ve ya-naklarından süzülen gözyaşları kayalara damladı.

Bot, Gregor'un yanına gitti ve tişörtünü çekiştirdi. "Gre-Go, o ağlıyor." Bot her zaman Gregor'un her şeyi çözebileceğini düşünürdü, yapamayacağı şeyleri bile.

Gregor, Bot'u kucağına aldı ve sarılıp söyleyebildiği tek şey, "Biliyorum," oldu.

Luxa eğildi ve Hazard'm gözyaşlarını sildi.

"Aynı şey benim anne ve babama da olmuştu. Her ikisi de öldü. Bunu biliyor muydun?"

Hazard başını salladı. "Benim hiç kız kardeşim yok."

"Benim

de

erkek

kardeşim

yok.

Düşünüyordum da eğer benimle beraber

Regalia'ya gelirsen kardeş olabiliriz," dedi

Luxa. "Gelecek misin?"

"Regalia'ya mı?" dedi Hazard. "Ben

ormanda yaşıyorum."

"Ama burada kiminle yaşayacaksın

Hazard? Kim sana

bakacak burada?" dedi Luxa.

"Babamı istiyorum! Frill'i istiyorum!" diye hıçkırıklarla ağlamaya başladı Hazard. "Onlar bana bakarlar!"

"Biliyorum. Biliyorum ama onlar artık gelemezler." Kollarını küçük çocuğa sardı ve birbirlerine sarıldılar. "Ah Hazard, lütfen benimle geleceğini söyle... Regalia o kadar da kötü bir yer değil."

"Büyükbabam... Regalia'da yaşıyor. Bana dedi ki... ne zaman istersem ziyaret edebilirmişim," dedi neredeyse bo-ğuluyormuş

gibi bir sesle.

"Evet! Vikus seni gördüğünde çok mutlu olacak/' dedi Luxa, Hazard'ın siyah buklelerini düzelterek. "Herkes çok sevinecek."

"Sen benim kız kardeşim mi olacaksın?" dedi Hazard ve Bot'u kucağında tutan Gregor'u göstererek. "Tıpkı Bot ve Gregor gibi?"

"Eğer sen de istersen," dedi Luxa.

"Tamam," dedi Hazard. Gözyaşları durmamıştı ama koluyla burnunu sildi. "Senin uçucuna binebilir miyim?"

"Ne zaman istersen. Regalia'ya gittiğimizde belki sen de kendi uçucunla tanışır ve birbirinize bağlanırsınız," dedi Luxa. "İster miydin?" Hazard başını sallayarak onayladı. "O halde eve gidelim artık."

Gölden su içip yıkanmaları yalnızca birkaç dakika sürdü. Karınca kıskaçlarının açtığı yaraları sarmak için hiçbir şeyleri yoktu. Her şey parçalanmıştı. Onlara zarar vermişe benzemeyen leylak rengi yapışkan madde bütün tarlayı doldurmuştu. Sarı kozalardan çıkan asitler gibi yakmıyor-

du ve suyla kolayca çıkıyordu. Yalnızca bitkileri parçalayıcı bir etkisi olmalıydı. Gitmek üzerelerken ortaya çıkan üç fare birkaç düzine meyveyi Luxa'nın ayakucuna bıraktılar. "Teşekkür ederim/' dedi Luxa. "Bana ve Aurora'ya yaptığınız iyilikleri asla unutmayacağım.

Soluk

aldığım

sürece

Yeraltı'nda

daima

benim

arkadaşım

olacaksınız." Başındaki altın bandı çıkardı ve yere bıraktı. "Eğer ihtiyaç duyarsanız herhangi bir nöbetçime bunu göstermeniz yardımınıza koşmam için yeterli olacaktır."

Ne Nike ne de Aurora böyle bir yolculuğa çıkabilecek durumdaydılar ama geri dönme konusunda ısrar ettiler. Luxa yanına Hazard'ı da alıp Aurora'nın sırtına yerleşti. Gregor, Bot ve Temp ise Nike'in sırtına geçtiler.

Gregor geri dönmek için sabırsızlanıyordu.

Ya ilaç Neveeve'nin laboratuvarındaysa ve bu hâlâ bir sırsa? Annesi. .. Ares... Hâlâ yaşıyorlarsa her saniye önemliydi.

Yarasalar

asma

dalları

arasından

havalanıp Regalia'ya doğru yola çıktılar.

Gregor derin bir ızdırap içindeydi ve

heyecandan elleri ve ayaklan titriyordu.

"Sizinle buluşmamızı beklerken yukarıda

ne yapıyordunuz Nike?" diye sordu Gregor.

"Ben yukarıda daireler çizerek uçtum.

Aynı daireleri kehaneti çözebilmek için

aklımda da çiziyordum," dedi Nike.

"Kehaneti

çözdüğümüzü

düşünüyor

musun? İnsanların başlattığı doğru mu

sence?" diye sordu Gregor.

"Ripred'in dediği gibi bunu umut etmeliyiz.

Şunu da

eklemeliyim ki sıcakkanlıların salgının

insanların suçu olduğunu öğrenmesi pek de iyi

olmayacak," dedi Nike.

"Ne diyecekler ki?" diye sordu Gregor.

"İnsanların çoğu ve müttefikleri çok utanacak. Düşmanları ise tüm şüphelerinin doğru olduğunu iddia edecek. İnsanların isteklerini yapmak için yalan söylediklerini öne sürecekler/' dedi Nike. "En korkuncu ise... buna kimse gerçekten şaşırmayacak."

Gregor Yeraltı'nda doğmamış olmasına rağmen, kendini oradaki insanlarla akraba sayıyordu. Felaket'i öldürmedikleri için o ve Ares'i yargılamalarına rağmen bu yanlış anlaşılmayı düzeltebilmek için sabırsızlanıyordu.

Nerissa gerçekleri söylediğinde insanların çoğu onu dinlemişlerdi. Gregor'un sıçanlara bakış açısı farklıydı. Tvvitchtip ve belki Ripred dışında onların kötü

olduklarını düşünüyordu. İnsanların da en az sıçanlar kadar hatta belki de daha kötü olabilecekleri olasılığı Gregor'u içinden çıkılmaz bir düğüm gibi sarıyordu. Gerçekten de şaşırmış mıydı? Konsey'in pire tozunu sıçanlara vermemeye çalıştığını hatırlıyordu. Hayır. Şaşırdığını söyleyemezdi.

Gregor olanlara bir anlam verebilmek için düşünüp taşınırken, Bot ve Temp arkada laflıyorlardı. Bir süre sonra inmek üzere olduklarını fark etti. El fenerini aşağıya doğru tuttuğunda Tantalus Kemeri boyunca yerde dizili iskelet kalıntılarını gördü.

"Burada mı duracağız?" diye sordu Nike'a.

"Endişelenme, uzun süre kalmayacağız. Ben ve Auro-ra biraz dinlenmeliyiz," dedi Nike.

"Elbette/' dedi Gregor. Bir an önce geri dönebilmek için sabırsızlanıyordu ama yarasaların dinlenmeye ihtiyacı vardı. Özellikle her ikisi de yaralandıktan sonra.

İçme suları yoktu ama yeterince meyveleri vardı. Bir araya toplanıp daire oluşturdular ve yiyeceklerini yediler. Dört çocuk, iki yarasa ve bir hamam böceği. Gregor çabucak yemeleri ve gözlerini ormandan ayırmamaları gerektiğini düşünüyordu.

Luxa derin düşüncelere dalmıştı ve elinde tuttuğu, yemeyi unuttuğu meyveyle etrafının adeta farkında bile değildi.

"Luxa, elindekini yiyecek misin?" diye sordu Gregor.

Luxa gerçek yaşama geri dönmüştü.

"Neden? İstiyor musun?"

"Hayır ama yemelisin artık. Daha fazla burada kalamayız," dedi Gregor.

Luxa başını salladı ve meyvesinden bir ısırık aldı ama o anda yüzü ekşimişti.

"Ripred'in söylediklerini düşünüyordum.

Böyle yok edici bir silahın değerini... Haklıydı. Salgını kontrolümüzde tutmak insanlara bütün sıcakkanlılara hükmetme şansı verirdi."

"Sen de benim haklı olduğumu mu düşünüyorsun? Salgını Neveeve mi başlattı?" dedi Gregor.

"İnanması hâlâ güç görünüyor. Ama bunu öğrenmenin tek bir yolu var," dedi Luxa.

"Nedir o?" diye sordu Gregor.

"Senin yokluğun süresince eğer bir çare bulabildiyse.

o halde sen haklısın. Beşiği ve çareyi aynı yerde bulmuş oluruz ve Yıldız Gölgesi yok olduğu için başka bir ilaç da bulunmamış olur. Geriye tartışacak hiçbir şey kalmaz böylece," dedi Luxa.

Aurora hazır olduklarını söyledi ve tekrar yola çıkmak için toparlandılar. Nike Gregor'a kalan yol boyunca uyumasını önerdi. Bot ile beraber uzandılar. Bot başını koyar koymaz uykuya dalmıştı ama Gregor uyuyamamıştı. Karanlık, sessiz tünellerdeki savaşlar aklına geliyordu. Mürekkep balıklarıyla dövüştüğü zamanı o andan daha iyi hatırlayabiliyordu ama yine de sonrası neredeyse kocaman bir boşluktu. Ardından karıncalarla girdiği ölüm-cül mücadeleden parçalar halinde görüntüler geliyordu ve karıncalardan sonrasını da anımsıyordu. Kimdi bu karıncalar? Yalnızca

hayvan ya da doğal bir güç değillerdi. Rip-red akıllıca bir savaş planına göre hareket eden yaratıklar olduklarını söylemişti. Hepsinin birer adı var mıydı? Ebeveynleri, arkadaşları ya da çocukları? Kimleri öldürmüştü Gregor aslında?

Hislerini tam olarak çözümleyemedi. O anda tek düşündüğü şey Yıldız Gölgeleri'ni korumaktı. Hamnet ve Frill'e olanlar aklına gelince kendi yaşamını da riske attığını düşündü. Savaş alanında kendi yaşamı için olduğu kadar, ilaç olduğuna inandığı şey içinde dövüşmüştü. Bazen savaşmak zorundaydın... bugün de o günlerden biri olmalıydı. Gregor yapmak zorunda kaldığı şeyleri yapmıştı... Ama yine de... görüşünü kaybettiği zaman parçaladığı karıncaların artıklarını tarlada görmüştü ve kendini berbat hissediyordu.

'276-

GREGOR ve KAN KEHANETİ

Gregor öfkeci haline bürünmesine rağmen Yıldız Gölgesi bitkilerini kurtaramamışlardı. Hamnet de dövüşmek zorunda kalmıştı ama Gregor gerçekte onun dövüşmek istemediğini biliyordu. Birlik olup kehaneti çözmeye çalışsalardı belki de Yıldız Gölgesi tarlasında uzanan cesetler olmayacaktı. Barışçıl bir alternatif ne olabilirdi? Karıncalar üzerlerine gelmeye başladığında bunu düşünmek için artık çok geçti. Çözüm yolu daha önce düşünülmeliydi. Bütün gruplar; insanlar, sıçanlar, karıncalar, hepsi beraber bir çözüm bulmanın doğru olduğuna ikna olmalıydı.

Eğer Doktor Neveeve ile ilgili olarak Gregor haklıysa, her şey bu kadar

karmaşıkken, o ana dek yaşamını kaybedenler tamamen boş yere ölmüş olacaklardı. Çünkü bulabilmek için yola çıkıp uğruna yaşamlarını verdikleri Yıldız Gölgesi bitkisi gerçek ilaç değildi.

Dahası, zihninde dönen düşünceler iyice aklını karıştırmıştı Gregor'un. Savaşmakta haklıydık. Dövüşmek yanlıştı. Savaşmak zorundaydık. Savaşmamızın bir anlamı yoktu. Gregor düşüncelerinin hangi tarafta olduğunu bilmiyordu ve bu onu deli ediyordu. Hamnet'in ormana kaçmasına şaşmamalıydı.

Birkaç saat boyunca kendine olanlarla ilgili işkence ettikten sonra uzaktan şehrin ışıkları görünmüştü. Regalia'ya varmışlardı. Dört nöbetçi önlerini kesmişti yaklaştıklarında. O anda Luxa'yı gördüler.

"Kraliçe Luxa!" diye haykırdı içlerinden biri gözlerine inanamayarak. "Yaşıyorsunuz!"

"Evet, yaşıyorum Claudius," dedi Luxa.

"Acilen Konsey'e ulaşmam gerekiyor, salgının ilacıyla ilgili."

• 277 •

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 3

"El-elbette..." diye kekeledi Claudius.

"Salgının içeri girişini önlemek için bir sürü kontrol noktası var."

"Hepsinden sorunsuzca geçmeliyiz, fazla zamanımız yok. Salgın virüsü taşıyor olsam bile vereceğim haberin yanında bu durum sönük kalırdı/' dedi Luxa.

"Evet, ama bu konuda kesin emirler aldık," dedi nöbetçi.

"Evet, şu an itibariyle değiştirdiğim emirler!" dedi Luxa. "Şimdi önden git ve Regalia'ya giriş yolumu aç. Sorumluluğu bana ait olan kesin bir emirdir bu."

Claudius

kararsızlık

içinde

diğer

nöbetçilere baktı ve ardından bağırdı. "Kraliçe şehre giriyor, yolu açın!" Onlarla beraber uçtu ve olası engellemeleri önledi. "Kraliçe! Kraliçe dönüyor!" diye bağırıyordu ve onu duyanlar kenara çekiliyordu.

Regalia'ya

yaklaştıklarında

Gregor

insanların onları işaret ederek bağırdıklarını görebiliyordu. İnsanların Aurora'nın altın rengi kürkünü tanıdıklarını ve üzerinde-kinin Luxa olmasını ümit ettiklerini tahmin ediyordu.

Bitkin

yarasalar

yüksek

duvarlara

tünediğinde

iki

kadın

nöbetçi

hemen

yardımlarına koşmuştu.

"Hemen Nike ve Aurora'yı hastaneye

götürün," dedi Luxa. "Her ikisi de yaralı.

Konsey toplandı mı?"

"Evet, majesteleri. Şimdi toplandılar," dedi

nöbetçilerden birisi. Ardından elini ağzına

koyup duygularını bastırmaya çalışarak

sessizce fısıldadı. "Ah Luxa, döndün."

"Seni gördüğüme ben de sevindim

Miranda," dedi Luxa hafif bir gülümsemeyle.

"Acele etmeliyiz Gregor,"

-278 •

GREGOR ve KAN

KEHANETİ dedi ve Hazard'ı elinden

tutup yürümeye başladı.

Gregor uykulu kardeşini kucakladı ve

Temp ile beraber Luxa'yı takip ettiler. Konsey

taş masanın baş tarafında oturan Nerissa'nın başkanlığında eksiksiz toplanmıştı ve Solovet ile Vikus da oradaydı. Doktor Neveeve onları işaret ediyordu. O oturmadan önce tüm masa turuncu bir sıvı ile dolu küçük şişelerle kaplıydı.

İçeri girdiklerinde cümlesinin ortasında olan Neveeve sustu ve herkes ayağa kalktı ama Luxa elini kaldırdı.

"Lütfen, şu anda olağan prosedürlerden daha acil bir durumla karşı karşıyayız. Şimdi oturun ve beni dinleyin," dedi. Herkesin kafası karışmıştı ve itiraz etmeden sandalyelerine geri döndüler. Hazard'ı bırakmayarak Nerissa'nın tam karşısındaki sandalyeye yerleşti.

"Üzüm Bağı Gözü'ndeydik ve Yıldız Gölgesi bitkisini bulduk. Bütün tarla kesici karınca orduları tarafından parçalandı. İlacı kaybettik," dedi Luxa. "Buna ne diyorsun Doktor Neveeve?"

"Gerçekten de trajik bir haber. Ama laboratuvarımızda çalıştık ve kendi ilacımızı bulduk.

Masada gördüğünüz şişeler laboratuvarımızın meyveleri," dedi Neveeve masanın üzerindeki cam şişeleri işaret ederek.

Luxa şişelere bir süre baktıktan sonra derin bir soluk aldı ve ikinci sorusunu sordu. "Peki salgın kurbanları üzerinde denendi mi henüz?"

"Hastalar olumlu yanıt verdiler.

Yerüstlünün hem annesi hem de bağı olumlu gelişmeler gösterdi," dedi Doktor Neveeve.

Gregor dizlerinin üzerine çöktü ve rahat bir soluk aldı: "Oh..." Yaşıyorlardı! Bir şekilde dayanmışlardı!

Neveeve ona bakıp gülümsedi. "Evet, bu ilacın işe yarayacağını umuyoruz."

Masada onay ve minnet mırıltıları yükseliyordu. îlaç işe yarıyordu. Neveeve bir kahramandı.

"Ümit ediyorum ki sizin güveninizi hak edebiliriz,"

dedi

Neveeve

ama

Luxa'ya

bakarken yüzünden endişe okunuyordu.

"Sanırım ikimiz de güvenebiliriz. Senin oldukça iyi göründüğün ortada," dedi Luxa. "Eğer ilaç sana iyi geldiyse, kalanımıza neden iyi gelmesin?"

Neveeve'nin yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Ne

demek istediğinizi anlamıyorum," dedi.

"Salgını laboratuvarda senin başlattığını söylüyorum. Salgının beşiği orasıydı. Böylece ilacın da aynı yerden geleceğine dair kehanet bir anlam kazanıyor," dedi Luxa.

Masa boyunca karşı çıkışlar ve bağırışmalar başlamıştı ama Luxa hepsinin önüne geçti.

"Ares'in tedavi olmak için laboratuvara geldiğinde virüsü kaptığını inkâr mı edeceksin?" dedi Luxa.

Neveeve'nin yüzü kırmızıdan bembeyaz bir

renge dönmüştü ve bu haliyle tıpkı bir hayalete benziyordu. "Ben... Ben yapmadım..."

"Virüsü laboratuvarda kaptı mı kapmadı mı?" diye ısrar etti Luxa.

"O bir kazaydı. İçimizden birinin hatası değildi..." dedi Neveeve. "Tamamen başka bir nedenle oradaydı Ares."

-280>

GREGOR ve KAN KEHANETİ

"Yani onca zamandır ilaç senin ellerindeydi ve diğerlerini ilacın Üzüm Bağı Gözü'nde olduğuna inandırdın, öyle mi?" diye devam etti Luxa.

"Ortaya çıkaramazdım... Araştırma gizliydi ve..." dedi Neveeve.

"Bu sırrı gizli tutmak için ölümcül virüsün yayılmasına göz yumdun ve birilerini bu tehlikeli yolculuğa gönderdin, öyle mi?" dedi

Luxa.

Neveeve vahşi bir ifadeyle etrafına bakıyordu.

"Salgın üzerine çalışma yapmam söylendi! Benim görevim salgının panzehrini bulmaktı, böylece onu bir silah olarak kullanabilirdik... Ben yalnızca bana söyleneni yaptım!" diye feryat etti Neveeve.

Konsey üyelerinin çoğu afallamıştı. Ama Gregor içlerinden bazılarının Neveeve gibi tepki verdiğini fark etti. "Bazıları biliyordu," diye düşündü Gregor. "Bazıları ne olup bittiğini gayet iyi biliyordu."

Vikus sinirle yerinden kalktı ve kendisinden onay bekleyen nöbetçilere başıyla işaret etti. "Doktor Neveeve'i gözetim altına

alın. Mahkeme heyeti toplansın."

Nöbetçiler

Neveeve'yi

kollarından

yakaladılar. En ufak bir direnç bile

göstermedi. "Ben yalnızca bana verilen

emirleri yerine getirdim."

"Laboratuvar ile iletişime geçin ve kaç doz

ilaca sahip olduklarını öğrenin, hepsini derhal

hastaneye getirin," dedi Vikus şişelerdeki

turuncu sıvıyı işaret ederek.

"Hayır," dedi Luxa ve gözleri alev alev

yanıyordu. "İlk yapmamız gereken şey

kemirgenlere yardım göndermek.

- 281 '

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 3

Ripred'e söz verdim, derhal dediklerimi

yerine getirin.' Odadaki kimse karşı

çıkmaya cesaret edemedi.

282

BÖLÜM

26

u anonstan sonra Luxa'nın yüzünde bir yorgunluk dalgası belirmişti. Dönüp elini hiç bı

B rakmayan Hazard'a baktı. "Aç olmalısın," dedi. Çocuk başını salladı. "Yemek gönderin," dedi nöbetçilere ve toplantı odasından çıktılar. Çok fazla gitmemişlerdi. Salonda birkaç tane koltuğun olduğu küçük bir bölüm vardı. Luxa en yakındaki koltuğa kendini bıraktı ve Hazard'ı da yanına alıp uzandılar. Gre-gor Bot'u dizlerine alıp karşılarındaki koltuğa geçti. Temp ayaklarının üzerine oturmuştu.

"İçeride harikaydın," dedi Gregor.

Luxa'nm gırtlağından belli belirsiz bir ses yükselmişti yanıt olarak. Onun üzgün olduğunu görebiliyordu.

Vikus ve

Nerissa

kapının

eşiğinde

göründüler. Vikus Luxa'nın yanına geldi ve

eğilip yanağını kibarca okşadı.

"Bu durumdan nasıl kurtulacağız, Vikus?

Düşmanlarımızla ilişkimiz ne olacak?.. Ya

utancımız..." dedi Luxa.

- 283 -

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 3

"Hep beraber kurtulacağız," dedi Vikus.

"Saldırıya uğrarsak, kendimizi savunabiliriz.

İlk olarak yardım ve özürlerimizle tansiyonu

düşürmeyi deneyeceğiz. Topraklarım geri

veririz ve yiyecek, ilaç yardımı yaparız.

Utancımızdan ders çıkarmayı umut etmeliyiz."

Eğildi ve fısıldadı. "Seni yeniden görmek çok

güzel."

"Seni de öyle," dedi Luxa. Gözleri

kuzenine kaymıştı. "Tahta geçmek eğlenceli

miydi, Nerissa?"

"Nasıl

olduğunu

pekâlâ

tahmin

edebiliyorsundur," dedi Nerissa neşeli bir kahkahayla. Başındaki kraliçe tacını çıkardı ve Luxa'nın başına yerleştirdi. "Sanırım burada daha iyi duruyor."

Luxa iç çekti ve tacını düzeltti. "Teşekkür ederim, ben gelene kadar muhafaza ettiğin için."

"Açıkçası korkunç bir işti. Bununla nasıl başa çıkabildiğini anlamıyorum," dedi Nerissa. "Uzanıp Hazard'ın saçlarım okşadı. "Sen Hazard olmalısın."

"Luxa burada onun erkek kardeşi olarak yaşayacağımı söyledi," dedi Hazard kararsız bir sesle. Gözlerini etrafta daha önce hiç görmediği şeylerin üzerinde gezdirdi. Gre-gor

onun daha önce herhangi bir yapıda bulunmadığını çoktan fark etmişti.

"Aramıza hoş geldin," dedi Vikus ve Luxa'ya baktı. "Hamnet..." Luxa hafifçe başını salladı.

"Öldü. Geri gelmeyecek artık," dedi Hazard. "Değil mi, Luxa?"

"Hayır gelmeyecek. Onu kalbimizde tutmalıyız," dedi Luxa ve kollarını küçük çocuğa sardı.

Vikus Gregor'un kemerindeki kılıca ve yaralarına kısa bir bakış attı. "Gregor, sen ne durumdasın?"

"Hâlâ buradayım," dedi Gregor. O anda kendisi hakkında konuşmayı pek istemiyordu.

"Yaşıyorlar mı? Daha iyiye gidiyor mu durumları?"

Vikus Gregor geldiğinden bu yana ilk kez

gülümse-mişti. "Gel ve kendin gör."

Yemek henüz geliyordu. Nerissa, Hazard, Temp ve Bot odada kaldılar ve yemeğe başladılar. Luxa ile Gregor ise Vikus'un peşinden hastaneye gittiler.

"Birkaç gündür Neveeve'nin ilacından alıyorlardı. Gözetim altındalar. Elbette sen ayrıldıktan sonra durumları daha da kötüleşti," dedi Vikus salgın hastalarının kaldığı koridora geçerlerken.

Cam duvarların olduğu koridora dönerlerken Gregor Luxa'nın kolunu tuttu. "Çok kötü görünüyorlar. Yalnızca > bilmeni istedim."

"Daha önce çok korkunç şeyler gördüm daha önce Gregor, merak etme," dedi Luxa.

"Pekâlâ, ama şunu söylemeliyim, Ares'i ilk

kez o halde gördüğümde küsmüştüm," dedi. "Teyzen bana bayılan insanların bile olduğunu söyledi. Şok edici."

Luxa'nm yüzünde kısa bir an için küçük bir şüphe dalgası belirmişti. "Ne yapabilirim ki? Onları görmeliyim."

"Bilmiyorum. İşte buldum. Benim elimi tut ve kendini kötü hissettiğinde yalnızca elimi sık," dedi Gregor.

Luxa eline baktı ve Gregor'unkiyle birleştirdi. "Hadi gidelim artık."

Köşeyi döner dönmez cam duvarların ardından

Ares

görünmüştü.

Korkunç

görünüyordu. Kürkünün çoğu dökülmüştü ve üzerinde hâlâ morumsu şişlikler vardı. Ama

Gregor sırıttı çünkü yarasası yatakta değildi artık. "Hey, baksana Ares kendi ayaklarının üzerinde. İnanamıyorum!" Luxa elini öyle sıkmıştı ki neredeyse üç parmağım kırdığını söyleyebilirdi Gregor. Dönüp rahatlamasını söyleyeceği anda Luxa'nm beyazdan yeşile dönmüş yüzünü gördü. "Bir şey yok Luxa. Gerçekten de bıraktığımdan çok daha iyi durumda."

Luxa konuşamadı. Öylece durmuş, mahvolmuş arkadaşına bakıyordu.

"Doğru söylüyor, Luxa. İyileşiyor," dedi Vikus. "Ayrıca sizi görünce daha da güçlenecektir." Dönüp cam duvarı tıklattı ve-sesi duyan Ares zayıf boynunu çevirip sesin geldiği yöne baktı. Kanatlarını açıp onlara doğru bir iki adım attı ama biraz soluğunu

toparlayıp dinlenmesi gerekmişti.

"Gülümse ona Luxa," dedi Gregor ve kendi talimatına önce kendisi uyarak gülümsedi.

Ares kafasını birkaç kez anladığını gösterir biçimde salladı.

"Hadi, onu daha fazla yormayalım," dedi Vikus. Ares'e el sallayıp koridor boyunca yürümeye devam ettiler.

Ho-ward ve Andromeda yataklarında uyuyakalmışlardı. İkisi de mor şişliklerle kaplanmışlardı. Gregor ve diğerleri onları izlerken Howard'm şişliklerinden biri patladı ve bunu gören Luxa'nın eli Gregor'unkini iyice sıktı.

"Howard'ı neredeyse kaybediyorduk ama Doktor Neveeve ilacı uygulamaya başladı.

Günden güne güç topluyor," dedi Vi-

kus. "Şimdi de anneni görelim Gregor ve ardından sizin tedavinize de baksınlar."

Annesi yataktaydı ama uyumuyordu. Parmaklarıyla yanağındaki bir şişliğe dokunuyordu. Gregor'u görünce durdu. Etraflarında başka kimse yokmuş gibi birbirlerine baktılar. Bir süre sonra annesinin dudaklarından tek sözcük dökülmüştü. "Bot?" Gregor iyi anlamında başını salladı ve eliyle kaşıkla yemek yiyormuş gibi yaparak annesine Bot'un yemekte olduğunu işaret etti. Annesi gözlerini kapadı. Gözlerinden damlayan yaşlar yanaklarına doğru akıyordu.

"Sahiden de hasta gibi görünüyor," dedi

Gregor.

"Öyle ama iyileşiyor," dedi Vikus. "Hadi, artık gidelim ve sizin yaralarınızla da ilgilensinler."

Koridora doğru bakan Luxa konuştu: "Kaç hasta daha var böyle?"

"Yüz kişiden fazla," dedi Vikus. "Yaklaşık otuz kişi kaybettik. Fount daha da beter durumda. Orada seksen ölü var.

Gregor ve Luxa yıkanmak için ayrı banyolara gidene kadar Luxa Gregor'un elini bırakmamıştı. Elini bırakmadan önce Gregor'a döndü ve "Uyarın için teşekkür ederim," dedi.

Gregor karıncaların yaptığı yaralarını açmak ve temizlemek için banyo yaptı. Belki de bazı yaraları hiç kapanmamıştı çünkü oldukça derinlerdi. Bir grup doktor tarafından tedavi edinmek üzere hastane yatağına uzandı. Savaş yaralarının yanı sıra asma izleri ve

ayaklarmdaki asit yaralan

• 287-

YERALTI GÜNLÜKLERİ - 3

da vardı. Yaralarının dikilmesi gerekliymiş gibi görünüyordu. Doktorlardan biri yutması için açık yeşil bir sıvı verdi ve onu yuttuktan sonra Gregor derin bir uykuya daldı.

Kendine geldiğinde baştan ayağa beyaz bandajlarla sarılı olduğunu gördü. Bir süre kendini mumya gibi hissetti. Ardından hepsini söküp çıkarmak istemişti. Tam da sargılarını çıkarmaya yeltendiğinde bir ses onu durdurdu.

"Hayır

Yerüstlü, yaralarını

yeniden

açacaksın!" dedi Mareth. Yatağının hemen yanındaki sandalyede, beraberinde taşıdığı koltuk değneğiyle oturuyordu Mareth.

"Selam Mareth, her şey yolunda mı?"diye sordu Gregor.

"Şikâyet edemem doğrusu. Sen kendini nasıl hissediyorsun?" dedi Mareth.

Gregor ona doğru döndü. "Bir çeşit yaralı gibi. Ne kadar zamandır uyuyorum?"

"Yaklaşık on altı saattir. Salgın ilacını vermek için seni uyandırmak istediler ama sen bir türlü kendine gelmedin," dedi Mareth.

"Salgın ilacı mı? İhtiyacım mı var yoksa?" diye sordu Gregor.

"Herkese koruma amaçlı belli bir dozda veriyorlar," dedi Mareth.

"Neveeve'in laboratuvarınm olduğu mağarada depolanmış binlerce şişe bulundu," dedi Mareth başını hâlâ inanamıyormuş gibi iki yana sallayarak.

"Demek doğruydu. Kırık şişe meselesi..." dedi Gregor.

"Evet, Neveeve öyle olduğunu kabul etti.

Ares

yaralarının

tedavisi

için

yanına

geldiğinde kazayla onun kanadına dökmüş

şişeyi ve içindeki virüs taşıyıcısı pireler

hem Neveeve'yi hem de Ares'i ısırmışlar.

Ares'e olanları söyleyememiş ve ardından bir

ilaç bulabilmek için yoğun biçimde çalışmaya

başlamış. Bunu bilmeyen Ares, Luxa ve

Aurora'yı bulabilmek için labirente gittiği

zaman da virüsü kemirgenlere bulaştırmış,"

dedi Mareth.

"Neveeve nerede?" diye sordu Gregor.

"İdam edildi. Mahkeme heyeti sen uyurken

toplandı ve jüri onu yüksek derecede suçlu

buldu. Her şey çok hızlı oldu," dedi Mareth.

"Öldü... demek istiyorsun." Gregor onu öldürmek yerine zindana kapatabilirlerdi diye düşündü.

"Evet, işlediği suç en ağır suç kapsamına giriyordu," dedi Mareth.

"Luxa mahkemeye gitti mi?" diye sordu Gregor. Kraliçenin idamları durdurma yetkisi olduğunu biliyordu.

"Hayır, o da senin gibi uyuyordu. Ama bir şekilde sürecin dışında tutulurdu. Bildiğin gibi Neveeve kendisine verilen emirleri yerine getirdiğini söylemişti. Solovet emri verenlerden biriydi. Kraliçe Luxa'nın en yakın akrabaların-dan biri olduğu için de Luxa'nm mahkemede yer almasına izin vermezlerdi," dedi Mareth.

"Salgın virüsünü üretme emrini Solovet mi verdi?" dedi Gregor.

"Gizli bir kimyasal silah yapılması için araştırmalara onay veren grubun başıymış gibi görünüyor," dedi Mareth.

Salgının arkasında Solovet'in olduğunu düşününce midesinin bulandığını hissetmişti Gregor. Yalnızca ailesi ve arkadaşları etkilendiği için değil, aynı zamanda salgın

herkesi etkileyen şeytani bir silah olduğu içinde.

"Onlar da idam edilecek mi?" diye sordu Gregor.

"Bundan şüpheliyim ama komitenin kalanı hapsedildi ve sorgulandı," diye yanıtladı Mareth.

Gregor'un aklında başka bir düşünce belirmişti. "Vi-kus bilmiyordu, değil mi?"

"Hayır, o her zaman böyle bir silaha karşı çıkardı... Ondan zor durumda kimse yoktur şu anda," dedi Mareth.

"Öyle olduğuna bahse girerim." Karısının sıcakkanlıları bir silahla tehdit ederek kontrol

altma alma fikrinin mimarı olması onu yıkmış olmalıydı.

İçeriye bir doktor girdi ve Gregor'u kontrol ettikten sonra yemek getirilmesini istedi. Mareth de onunla beraber kaldı ve birlikte yemek yediler. Yemek biraz yavandı ama ekmek ve çorbanın tadı iyiydi.

Yemek Gregor'a güç vermişti ve yatakta durmak istemiyordu. "Luxa hâlâ hastanede mi?" Büyük olasılıkla Solovet ile ilgili duydukları yüzünden o da zor zamanlar geçirmişti.

"Hastanede kalması için ısrar ettiler ama o Hazard ile birlikte olabilmek için reddetti," dedi Mareth.

"İyi bir çocuk," dedi Gregor.

"Babası da öyleydi," dedi Mareth üzgün bir sesle.

Gregor, kraliçe olmadığı için doktorların hastaneden ayrılmasına izin vermeyeceğini

biliyordu. Onların bakmadığı bir anda yatağından indi ama kabul etmeliydi ki bu pek de iyi fikir değildi. Her yanı ağrıyordu. Hareket ettikçe kasları biraz ısınmıştı. Üstelik dikişleri gerildiği halde.

- 290 •

GREGOR ve KAN KEHANETİ

Gece yarısı olmalıydı. Anaokulunda kimse yoktu ama Gregor Dulcet'in Bot'a iyi baktığından emindi. Bot emin ellerdeydi. Bir nöbetçi bulup Luxa'nın odasını sorana dek etrafta dolandı. Nöbetçi ilk etapta kararsız kalsa da sonrasında sarayın kraliyet ailesi için ayrılmış bölümünü gösterdi Gregor'a. Birkaç dakika sonra içeri girmesine izin verilmişti. Luxa'nın yaşadığı yeri daha önce hiç görmemişti.

Gregor'u

içerisinde

şömine

bulunan ve bir sürü odaya açılan büyükçe bir odada karşıladı. Kendisi için özel bir dairesi var gibiydi. Bir depodan bozma kendi odasını düşündü Gregor. "Bu koca yerin hepsi senin mi?" diye sordu.

"Ebeveynlerim öldürüldüğünden beri bana ait/' dedi Luxa. Gregor bunu duyunca sevdiği insanlarla tıka basa yaşadığı daire için şükretti.

"Hazard burada benimle beraber yaşayacak artık." Yüzü sevinçle aydınlanmıştı Luxa'nın.

"O nasıl?" diye sordu Gregor.

Gregor'a kendisini takip etmesini söyledi ve odalardan birine doğru yürüdü. Mumlarla hafifçe aydınlatılmış bir yatak odasıydı.

Hazard ve Bot, kocaman yatakta iki yavru köpek gibi birbirlerine sokulmuş uyuyorlardı.

"Onun için çok zor. İçeride yaşamak zor geliyor. Ayrıca Frill ve Hamnet onun bütün dünyasıydı..." dedi Luxa.

"Evet, biliyorum," dedi Gregor. "En

azından artık sen varsın."

"Uyumadan önce bana ne dedi biliyor musun? 'Babam buradan ormana kaçtı. Bütün savaşlardan kaçtı ama savaş-

lar onu bir şekilde takip etti/ dedi."

"Tıpkı kehanet ile ilgili olarak büyükannemin bana söylediği sözler gibi. Ben kaçmaya çalışıyordum ama o beni bir şekilde bulurdu/' dedi Gregor.

"Vikus savaşların herkesi bulacağını söylüyor," dedi Luxa.

Makyaj masasından bir şeyler aldı ve Gregor'a gösterdi. Kristaldi. Açık mavi renk. Balık şeklindeydi.

"Hamnet ile ilk uçuşundan mı?" diye sordu.

"Evet. Gerçekten de balığa benziyor, değil mi?" dedi Luxa.

Oturma odasına geri döndüler ve oturdular. Gregor ikinci sorusunun özel kaçıp kaçmayacağını merak ediyordu ve sonunda sordu. "Vikus iyi mi?"

"Hayır," dedi Luxa. "Solovet'in yaptıkları onu mahvetti. Hâlâ yardım görevlerini ve diplomatik görüşmeleri organize ediyor. Sıçanlar öfke içerisinde hemen dibimizde bekliyorlar, biliyorsun. Vikus ne yapılması gerekiyorsa onu yapıyor ve ben de aynı şeyi yapıyorum. Sen de kendi yaşamını yoluna koymalısın, Gregor. Evine dönmelisin."

"Evet. Sanırım birkaç gün içinde eve

döneceğim.

Biliyorsun,

annem

yakında

gidebilecek kadar iyileşecek," dedi Gregor.

"Eve mi?" diye şaşkınlıkla sordu Luxa.

"Ama Gregor bu en az birkaç ay sonra

olabilir."

-292-

BÖLÜM

27

niden yerinden fırlayıp odadan çıktığında

arkasından

bağıran

Luxa'nın

sesini

Aduy

abiliyordu ama durup açıklayacak zamanı

yoktu. Aylar mı sürecekti? Annesini aylarca

burada tutmayı mı planlıyorlardı! Buna izin veremezdi.

Merdivenlerden aşağı hızla inerken dikişlerinin açıldığını hissedebiliyordu ama bunu önemsemedi. Hastanede bilinçsizce dolaştı. Sonunda rastladığı bir hastane çalışanı ona derhal yatağına dönmesini söyledi ve odasına götürdü. Kimse onun annesi ile ilgili dediklerini umursamıyor-du.

Tek umursadıkları Gregor'un yeniden açılan yaralarının daha fazla zarar görmemesiydi. Açılan yaralarının kanı beyaz bandajlara yayılıyordu. "Dinleyin," dedi. "Ba-. caklarım gayet iyi, yalnızca annemin kalma durumuyla ilgili birileriyle konuşmam gerek." Ağzına

yutması için bir doz ilaç koyan bir Yeraltlı sözünü kesmişti. İlacı yuttu. Her yam uyuşmaya başlamıştı. "Hayır... hayır... anlamıyor-

sunuz..." dünya giderek belirsizleşiyordu ve en sonunda uykuya dalmıştı.

Bilmediği uzunlukta bir süre uyuyup kendine geldiğinde, olanları yeniden hatırlaması yalnızca saniyeler almıştı.

Kalkmak üzereyken göğsüne dokunan bir el onu durdurdu. Zayıf, yorgun görünüşlü Vikus onun tekrar

yatmasını

sağladı. "Uzan

Yerüstlü, yoksa seni zorla yatırmak zorunda

kalacağız."

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordu

Gregor.

"Seni yatağa bağlayacağız," dedi Vikus.

"Yaralarının kapanmasına izin vermelisin. Bu

senin kendi iyiliğin için."

"Luxa yatakta değil, yukarıda. Onu

gördüm," diye karşı çıktı Gregor.

"Luxa

senin

gibi

saray

boyunca

koşturmuyor. O yukarıda dövüştü, senin gibi

yerde değildi. O yüzden yaraları daha hafif,"

dedi Vikus. "Lütfen Gregor, eğer direnmezsen

iyileşmen çok uzun sürmeyecek."

Gregor direnmeyi bıraktı ama yalnızca kötü durumdaki Vikus'u daha fazla yormamak için. Bütün yüzü çökmüştü ve gözlerinin altındaki kan oturmuş torbalar daha da belirginleşmişti. Gregor ona daha fazla sorun yaratmak istemiyordu. "Yalnızca annemin durumunu merak etmiştim," dedi tekrar yatağına uzanırken. "Luxa onu aylarca burada tutacağını söyledi ve bunu yapmasına izin veremem."

"Öyle yapmak zorundayız. Böyle bir yolculuk için çok hasta. Eve gidiş yolunuz gibi kısa bir mesafe bile şu anda onun için çok fazla. Eğer iyileşmeden yukarı giderse

Yeraltı salgınını yukarıya da taşımış olacak. Ya bu salgını Yerüstü'ne de taşırsa? Sizin doktolarmızın bunun ne olduğu hakkında en ufak bir fikri bile olmaz, bırak tedavi

etmeyi..."

"Ama

onun

daha

iyi

olduğunu

düşünmüştüm," dedi Gregor.

"Öyle ama salgın virüsü kanından

tamamen temizlenmedi henüz. Tamamen

iyileşmesi gerek. Sen onu burada kalması için

ikna etmelisin. İyileşmeden dönmesinin ne

kadar

tehlikeli

olabileceğini

biliyorsun,

Gregor."

"Ama... ona ihtiyacımız var Vikus," dedi

Gregor ve kendini bir anda Bot'un yerine

koydu.

"Biliyorum ve onu geri de alacaksınız.

Yalnızca henüz değil," dedi Vikus. "Bana yardımcı olacak mısın?"

Gregor başını sallayarak onayladı. Başka bir alternatifi var mıydı? Annesini yukarı götürüp salgını Yerüstlülere bulaştırma riskini alamazlardı.

"Teşekkür ederim. Aklımdaki endişelerden biri eksildi," dedi Vikus. Gerçekten de kötü görünüyordu.

"Solovet'e ne olacak?" diye sordu Gregor kararsızca.

"Evimizde araştırma sonuçlanana kadar hapsedildi. Aramızda ne gibi bir sıkıntı yarattığını tahmin edebilirsin sanırım..." dedi Vikus.

"Neden yaptı bunu?" diye sordu Gregor.

"Salgının kontrolünü elimize almamız için... Böylece sıcakkanlıların arasında bütün kontrol bizde olacaktı," dedi Vikus açıklayıcı kelimeleri bulmaya çalışarak. "Askeri açıdan

yüksek derecede arzulanan bir silahtı. Öldürü-

cü. Panzehiri olmadan durdurulamayacak, baştan çıkarıcı bir silah..." dedi. Gözlerini ovalamaya başlaymca Gregor onun ağlayacağından endişe etti ama öyle olmadı.

"Solo-vet ve ben birbirimizden çok farklı insanlarız."

"Evet, sizin evli olduğunuzu bilmek bana hep tuhaf gelmişti," dedi ve der demez de söylediği şeyin uygunsuz olup olmadığını merak etti.

Vikus yalnızca gülümsemişti. "Evet, bu durum ikimizin arasında da hep bir bulmaca gibi var oldu."

Gregor yataktan ayrılmadan iki gün

geçirmek zorundaydı. Bir sürü ziyaretçisi oluyordu ama yine de bu durum onu çılgına çeviriyordu. Ormanda olanları düşünmeye devam ediyordu hâlâ. Kehanet hakkında da düşünüyordu ve aklını karıştıran bir nokta vardı. Nerissa onu ziyarete geldiğinde sordu.

"Nerissa, kehanetle ilgili zihnimde net-leştiremediğim bir şey var," dedi Gregor. "İlacı bulmak için nasıl oldu da o yolculuğa gidebildik? Üstelik salgının ilacı burada, Neveeve'deyken? Biz henüz buradayken bile insanları tehdit etmeye başlamıştı."

"Kehanet salgının sıcakkanlıları yok edeceğini söylemiyor Gregor. Savaş bayrakları sallanacak ve bütün sıcakkanlılar Yeralü'nı kaybedecek, diyor," dedi Nerissa.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Gregor.

"İlacı arayış asla gerçekleşmedi. Neveeve hakkındaki gerçeği bilmiyorduk. Neveeve ilacı bulacaktı ama onu gerçekten de kemirgenlerle paylaşacaklarını düşünür muydun?" diye sordu Nerissa.

"Büyük olasılıkla düşünmezdim. Sarı pire tozunu bile

-296-

GREGOR ve KAN

KEHANETİ onlara vermemeyi düşünüyordunuz/' dedi Gregor.

"Aynen öyle. Pire tozunu öğrendikleri anda ele geçirmeyi istemişlerdi. Şimdi salgının ilacı insanların elindey-ken kemirgenlere vermeyi kabul etmediklerini hayal et. Ne yaparlardı sence?" dedi Nerissa.

"Size

saldırırlardı.

Eğer

salgına

yakalansalardı, zaten kaybedecek bir şeyleri

olmadığı için saldırırlardı," dedi Gregor.

"Evet.

Savaş

çıkardı.

Sandwich'in

'Sıcakkanlılar

sağ

kalamazlardı'

diye

açıkladığı durum buydu," dedi Nerissa. "Savaş

çıkması."

Gregor yatakta kaldıkça huzursuzluğu

artıyordu. Annesini görmek zorundaydı!

Annesini görmesi için doktorlarından izin

çıktığında onu yavaş ve sessiz yürümesi için

uyardılar. Kabul etti.

Yatağa yaslanmış, kucağındaki tepsiden bir

şeyler yiyordu. Gregor onun yatağının

kenarına geldi.

"Selam anne," dedi.

"Merhaba bebeğim," dedi annesi boğuk bir sesle. Yüzündeki mor şişlik küçülmüştü ama hâlâ kaşığını bile tutamayacak kadar zayıftı.

"Nasılsın?"

"Oldukça iyiyim," dedi Gregor. Aslında bu doğru değildi ama kendi sorunlarını kadının dertlerine eklemek istememişti. Yolculukla ilgili eğlenceli bir şeyler bulup annesine anlatmak istediyse de aklına bir şey gelmedi.

"Bot'u gördün mü?"

"Henüz uyanmamış. Görüntümle onu korkutmak istemiyorum. Uyur haldeyken bir kız onu getirdi ve pence-

reden gördüm," dedi annesi. "Pek de sıcakkanlı bir kıza benzemiyordu."

"Luxa olmalı," dedi ve o anda nedense

yüzünün kızardığını hissetti.

"Onu sevdim. Sahiden de düşünceli bir kız olmalı," dedi kadın.

"Böyle söyleyeceğini düşünmüştüm," dedi Gregor. Bir kaşık yemek aldı ve annesinin ağzına götürdü. "Hadi ama anne. Yemekleri seyrederek iyileşemezsin."

Gregor'un yedirmesine izin verdikten sonra konuştu.

"Benim şimdi gönderilmeyeceğimi söylediler mi sana?"

"Evet. Düşünüyordum da sen iyileşene kadar Bot ve ben burada seninle kalabiliriz," dedi Gregor.

Kadının yüz ifadesi kederle bürünmüştü.

"Hayır, olmaz. Sen ve kardeşinin gitmenizi istiyorum. Bebeğimi al ve hemen eve gidin!"

Annesinin

dediğini

yapacağına

dair

defalarca söz vermek zorunda kalmıştı. Gregor'un daha önce New York'talarken sözünü tutmayıp Yeraltı'na geldiğini bildiği için tedbiri elden bırakmıyordu. O yüzden annesinin isteğini yerine getirmek zorunda olduğunun farkındaydı.

Birkaç saat sonra büyük salonda, Gregor ve Bot diğerlerine veda ediyorlardı. Luxa, Hazard, Nerissa, Mareth ve Temp onlara hoşça kal demek için gelmişlerdi. Gregor ön-cesinde hastanede tur atıp diğerlerine de yakında görüşeceklerini söylemişti. Vikus istediği sıklıkta gelip annesini ziyaret edebileceğini söyledi.

Yaşamının tüm meşguliyetlerine rağmen Vikus onla-

rı kendi yarasası Euripedes ile bizzat götürecekti. Central Park'taki çıkış yerine, Gregor'un babasına çamaşırhanede buluşmaları için haber yollamışlardı ve onları orada karşılayacaktı. Euripedes kanatlarını açıp tam güç havalandı ve Yeraltı dünyası aşağıda gitgide belirsizleşti.

Yukarıda babası Bot'u yukarı çekmek için kollarını uzatmıştı. Son haftalarda yüzü zayıflamış olsa da onları görünce gülümseyen Lizzie de oradaydı.

Vikus'un ayrılırken "Yüksekten uç, Gregor!" diye bağırdığını duydu.

"Sen de yüksekten uç, Vikus!" diye karşılık

verdi. Yaşlı adamın bütün iyi dileklere ihtiyacı vardı o anda.

Bot eve döndüğü için oldukça mutluydu ve oyuncak zehirli kurbağalarını alıp Lizzie'ye gerçeklerini gördüğünü anlatmak için sabırsızlanıyordu.

Nihayet anlatmaya başladığında ilk olarak "Kırmızı gördüm, mavi gördüm, sarı kurbağa gördüm!" dedi ve etrafta hoplayıp zıplamaya başladı. Gregor ve babası onun heyecanına yetişmeye çalışıyordu.

Olanlar ile ilgili konuşmak çok zordu Gregor için. Yaşadıkları, salgın, savaşlar, ölümler... Üstüne üstlük annesinin eksikliğinin evde yarattığı derin boşluk ortadayken...

Cuma günü geceyarısı sonrasıydı. İki

haftadan az bir süre aşağıda kalmışlardı. Her şey iki haftadan kısa bir sürede olmuştu. Babası ona yatma zamanını bildirdiğinde bu öneriye karşı çıkacak hiçbir bahane bulamamıştı. Gregor adeta emekleyerek yatağına girdi ve girer girmez de uyuyakaldı.

Rüyasında hâlâ birilerini aramaya devam ediyordu ama sabah uyanana kadar rüyasında aradığı kişinin annesi olduğunu fark etmemişti.

Uyanmasına rağmen yataktan kalkmak istememişti. Az sonra odasının eşiğinde dikilen Lizzie'yi fark etti. "Lizzie, içeri gelsene." Battaniyesini açtı ve bunu gören kız sevinçle

hemen yanına uzandı Gregor'un. Ona bir zarf verdi. "Bu da nedir?" diye sordu Gregor. Açtığı zaman içinde el yapımı bir tebrik kartı bulmuştu. Üzerinde "İyi ki doğdun Gregor" yazıyordu. Geçen hafta bir gün doğum günüydü. Ormandayken on iki yaşına girmişti. "Çok güzelmiş, teşekkür ederim Lizzie," dedi.

"Babam sen gelince armağan alıp pasta yapabileceğimizi de söylemişti," dedi Lizzie. "Ama şu anda paramız olup olmadığından emin değilim."

Evde para kazanan kişi anneleriydi ve şu anda geri dönebilmek için çok zayıf ve hastaydı.

"Babam yeniden işe geri döneceğini söyledi ama öğleden sonraları yeniden ateşi çıkmaya başladı. Yapabileceğini sanmıyorum," dedi Lizzie.

"Yeniden mi hastalandı?" diye sordu

Gregor.

"Yeraltından gönderilen notu okudum.

Notta

insanların

tekrar kötüleşebileceği

yazılıydı," dedi Lizzie.

Babaları oldukça iyi görünüyordu ama

öğleden sonraları yeniden eski hasta haline geri dönüyordu. Gregor'un endişeleri içten içe onu kemirse de dışarıya yansıtmamaya çalışıyordu.

Vikus onlara müzeden bir miktar para yol-

layacağını söylemişti. Bu umut vericiydi. En

azından bir

süre

o

parayla

idare

edebilirlerdi.

"Endişelenme Lizzie, her şey yoluna girecek. Cumartesi sabahı, değil mi? Bayan Cormaci'ye gitsem iyi olur." Kazanacağı kırk dolara da ihtiyaçları olabilirdi.

"Üşüttün, tamam mı?" dedi Lizzie.

"Ne?" dedi Gregor.

"Yeniden üşüttün. Seni soran herkese üşütüp hasta olduğunu söyledik," dedi Lizzie. "Bayan Cormaci senin gelecek yıl grip aşısı olman gerektiğini söyledi. Larry ve Angelina da ödevlerini getirdi." Gregor'a pencere kenarında birikmiş ödevleri gösterdi ve Gregor onları görünce kendini yeniden hasta gibi hissetti.

"İnanamıyorum, iki haftanın ödevi!" dedi Gregor.

"İki gün kar yüzünden okul kapalıydı. Bu da sekiz okul günü eder," dedi Lizzie onu teşvik etmeye çalışarak.

Kısa süren soğuk sona ermişti ve camları

açtığında içeri dolan bahar kokusunu hissedebiliyordu. Bacağındaki bandajlara zarar vermemek için biraz bol bir pantolon ve uzun kollu bir gömlek giymişti Gregor. Çoraplarını giyene dek yanında yalnızca Yeraltı'nda giydiği sandaletten başka bir ayakkabı olmadığını fark etti. Botları Yeraltı'nda asitler yüzünden erimişti. Eski spor ayakkabıları ise Noel'den önce parçalanmıştı. Yapacak başka bir şey bulamadığı için sandaletleri ayağına geçirdi ve paçalarını iyice aşağıya indirerek ayaklarındaki sargıyı gizlemeye çalıştı. Parmak uçlarında

yürüyerek

hâlâ

uyumakta olan büyükannesini öpüp Bot'un

açılan üzerini iyice örttü. Küçük kızın

yastığının

yanında

zehirli

kurbağa

oyuncaklarını

gördü ve "Bir şekilde bunlardan kurtulmamız

gerek/' diye düşündü. Babası kanepede hâlâ

uyuyordu.

Gün

ışığında

Lizzie'nin

söylediklerini daha iyi anlayabilmişti Gregor.

Adamın tenindeki tuhaf renk ve ellerindeki

titreme geri gelmişti... Yeniden hastaydı.

Saat tam onu gösterdiğinde Gregor Bayan Cormaci'nin kapısını çalmıştı. Ona dikkatlice bakan Bayan Cormaci iyileştiğine karar verip bir tabak dolusu yumurta ikram etti. Gün içinde yapacaklarının listesini vermeden önce Gregor 'u oturma odasına çağırdı ve ona doğum günü armağanını uzattı.

Gregor armağanı alırken, "Bana bir şey almak zorunda değildiniz," dedi.

"Benim için etrafta koşuştururken bunlara ihtiyacın olduğunu ve sana borçlu olduğumu düşündüm," dedi Bayan Cormaci.

Kutuyu açtığında bir çift spor ayakkabı görmüştü Gregor. Fiyatı yüzünden asla sahip olabileceğini düşünmediği, hayran olduğu spor ayakkabılardandı. "Ah, harikalar," dedi Gregor sevinçle.

"Neden denemiyorsun? Eğer ayağına olmazlarsa elimde faturası var ve gidip değiştirebiliriz."

Ama Gregor kıpırdamamıştı bile çünkü

deneseydi sehpanın altında özenle sakladığı

ayaklarındaki tuhaf sargılar görünürdü ve

açıklamak zorunda kalırdı. Bunu yapamazdı.

Yapamazdı çünkü aklı yerin metrelerce

altındaki annesi, hastalığı yeniden tekrar eden

babası ve kız kardeşi Lizzie'nin endişeli

yüzündeydi. Ne yapacaklardı? Eğer an-

nesi Yeraltı'nda aylarca kalacak olursa ve babası da işe geri dönemeyecek kadar hasta olursa, Bot, Lizzie ve yaşı büyükannesine kim bakardı?

Geçinmeleri için gereken parayı nereden temin edeceklerdi? Yeraltı'nda ne kadar önemli bir kimliğe sahip olursa olsun, Yerüstü'nde yalnızca on iki yaşında bir çocuktu Gregor ve ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Gregor? Ayakkabıları denemeyecek misin?" diye sordu Bayan Cormaci. "Eğer sevmediysen söylemen yeterli. Başka bir ayakkabı için onları değiştirebiliriz."

"Hayır, harikalar. Yalnızca..." diye kekeledi Gregor.

"Sorun ne o halde tatlım?" diye sordu Bayan Cormaci.

Yardıma ihtiyacı olacaktı. Eğer böyle giderse bütün ailesinin yardıma ihtiyacı olacaktı. Gregor yalan söylemeyi pek beceremezdi ve bir şeyleri gizlemekten yorulmuştu artık.

"Gregor, ne oldu?" diye sordu Bayan Cormaci ve karşısındaki sandalyeye geçti. "Tuhaf bir şeyler var, anlayabiliyorum."

Gregor ayakkabıların bağcıklarım açtı ve o anda kararını verdi.

"Bayan Cormaci?" dedi. "Bayan Cormaci, size bir sır verebilir miyim?"

Suzanne Collins _ Yeraltı Günlükleri Cilt3 Gregor ve Kan Kehaneti

Kitaplar, uygarlığa yol gösteren ışıklardır.

UYARI:

www.kitapsevenler.com

Kitap sevenlerin yeni buluşma noktasından herkese merhabalar...

Cehaletin yenildiği, sevginin, iyiliğin ve bilginin paylaşıldığı yer olarak gördüğümüz sitemizdeki tüm e-kitaplar, 5846 Sayılı Kanun'un ilgili

maddesine

istinaden, engellilerin faydalanabilmeleri amacıyla

ekran okuyucu, ses sentezleyici program, konuşan "Braille Not Speak", kabartma ekran

vebenzeri yardımcı araçlara, uyumluolacak şekilde, "TXT","DOC" ve

"HTML" gibi formatlarda, tarayıcı ve OCR (optik

karakter tanıma) yazılımı kullanılarak, sadece görmeengelliler için,

hazırlanmaktadır. Tümüyle ücretsiz olan sitemizdeki

e-kitaplar, "Engelli-engelsiz elele"düşüncesiyle, hiçbir ticari amaç gözetilmeksizin, tamamen gönüllülük

esasına dayalı olarak, engelli-engelsiz Yardımsever arkadaşlarımızın yoğun emeği sayesinde, görme engelli kitap sevenlerin

istifadesine sunulmaktadır. Bu e-kitaplar hiçbirşekilde ticari amaçla veya kanuna aykırı olarak kullanılamaz, kullandırılamaz. Aksi kullanımdan

doğabilecek tümyasalsorumluluklar kullanana aittir.

Sitemizin amacı asla eser sahiplerine zarar vermek değildir.

www.kitapsevenler.com

web sitesinin amacı görme engellilerin kitap okuma hak ve özgürlüğünü yüceltmek

ve kitap okuma alışkanlığını pekiştirmektir.

Sevginin olduğu gibi, bilginin de paylaşıldıkça pekişeceğine inanıyoruz.

Tüm kitap dostlarına, görme engellilerin kitap okuyabilmeleri için

gösterdikleri çabalardan ve

yaptıkları katkılardan ötürü teşekkür ediyoruz.

Bilgi paylaşmakla çoğalır.

İLGİLİ KANUN:

5846 Sayılı Kanun'un "altıncı Bölüm-Çeşitli Hükümler" bölümünde yeralan "EK MADDE 11" :

"ders kitapları dahil, alenileşmiş veya yayımlanmış yazılı ilim ve edebiyat eserlerinin engelliler için üretilmiş bir nüshası yoksa

hiçbir ticarî amaçgüdülmeksizin bir engellinin kullanımı için kendisi veya üçüncü bir kişi tek nüsha olarak

ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim kurumu, vakıf veya dernek gibi

kuruluşlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, braill alfabesi ve benzeri formatlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi

bu Kanunda öngörülen izinler alınmadan gerçekleştirilebilir."

Bu nüshalar hiçbir şekilde satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı dışında kullanılamaz ve kullandırılamaz.

Ayrıca bu nüshalar üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin

bulundurulması ve çoğaltım amacının belirtilmesi zorunludur."

bu e-kitap Görme engelliler için düzenlenmiştir.

Kitap taramak gerçekten incelik ve beceri isteyen, zahmet verici bir iştir.

Ne mutlu ki, bir görme

engellinin, düzgün taranmış ve hazırlanmış bir e-kitabı okuyabilmesinden duyduğu sevinci paylaşabilmek

tüm zahmete değer. Sizler de bu mutluluğu paylaşabilmek için bir

kitabınızı tarayıp,

kitapsevenler@kitapsevenler.com veya kitapsevenler@gmail.com

Adresine göndermeyi ve bu isimsiz kahramanlara katılmayı

düşünebilirsiniz.

Bu Kitaplar size gelene kadar verilen emeğe ve kanunlara saygı göstererek lütfen bu açıklamaları silmeyiniz.

Siz de bir görme engelliye, okuyabileceği formatlarda, bir kitap armağan ediniz...

Teşekkürler.

Ne Mutlu Bilgi için, Bilgece yaşayanlara.

TÜRKİYE Beyazay Derneği

www.kitapsevenler.org

www.kitapsevenler.com

e-posta: kitapsevenler@kitapsevenler.com kitapsevenler@gmail.com

Suzanne Collins _ Yeraltı Günlükleri Cilt3 Gregor ve Kan Kehaneti